

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT

CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul XVIII -1912/1913
-----

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN N. 1913

Societatea Evanghelică Germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
1. Rugăciunile unei mame	Ioan 11,40	Rugăciunea de credință a unei mame devotate este o putere salvatoare și protectoare în viața unui fiu și poate să-l ajute să iasă din adâncurile păcatului său.
2. Dreptul de întâi-născut pierdut	Evrei 12,16	Nici un câștig pământesc și nici o pierdere pământească nu pot compensa pierderea moștenirii din ceruri.
3. Circumstanțele mele	Psalmul 91,1-2	Nu circumstanțele tale te fac nefericit, ci starea inimii tale. Reglementează relația inimii tale cu Dumnezeu, apoi vor fi reglementate și circumstanțele tale exterioare.
4. Ce ai făcut?	Romani 5,12	Dumnezeu îl convinge pe cel vinovat prin puterea Cuvântului Său și prin limbajul conștiinței, ca el să caute și să găsească harul.
5. Există lucruri supranaturale?	1 Corinteni 1,18	Există multe feluri de puteri și tării supranaturale, care intervin în viața pământească, dar cea mai mare minune este apariția pe pământ, suferința și moartea Fiului lui Dumnezeu pentru mântuirea păcătoșilor vinovați.
6. Mannemandeh!	Geneza 19,17	În treburile de afaceri, oamenii sunt grăbiți aproape întotdeauna; numai când este vorba despre mântuirea sufletului pierd timpul.
7. Somnambuli	Efeseni 5,14	Trezește-te din somnul tău de indiferență și de încântare pentru lume.
8. Trebuie să îmbătrânim?	Psalmul 92,14	Nici un om nu poate împiedica îmbătrânirea trupului său, dar cel care a primit prin har viața veșnică poate să spună: viața divină, care a devenit partea mea, nu îmbătrânește și nu moare.
9. Viața furată înșelăciune	Marcu 8,35	Satan îi înșeală pe oameni cu: pofta cărnii, cu pofta ochilor și cu mândria vieții.

10. De ce trebuie să murim?	Romani 5,12	Eforturile oamenilor de a înlătura moartea sunt zadarnice, căci „țărână ești și în țărână te vei întoarce”.
11. Pentru ce îți pui tu viața în joc?	2 Corinteni 5,15	Fiul lui Dumnezeu S-a dat la moarte de cruce ca să te facă pe tine fericit – vrei să-ți riști viața ca să devii proprietatea și martorul acestui Mântuitor salvator?
12. Este bogăția oamenilor o piatră de temelie a fericirii?	1 Timotei 6,9	Năzuința după câștigul de bani face inimile sărace, dar cine a găsit prin harul lui Dumnezeu iertare și pace, a avut parte de cel mai mare câștig.
13. Ultimul cuvânt	Faptele Apostolilor 7,59	Care ar fi ultimele tale cuvinte dacă astăzi sau mâine ar trebui să pășești peste pragul veșniciei?
14. Încă o dată!	Luca 13,8-9	Mulți oameni au spus că vor să mai savureze încă o dată plăcerea lumii și apoi să se convertească; dar la unii dintre ei a intervenit brusc moartea și a fost prea târziu.
15. Vina! Știi ce înseamnă cuvântul acesta?	Psalmul 90,8	Cel mai mare rău al omenirii este vina păcatului.
16. Tainele mormintelor	Luca 12,2	Tainele păcatului tău sunt evidente în fața ochiului Dumnezeului sfânt.
17. Cât prețuiește mama ta pentru tine?	Ioan 1,11	Dragostea maternă este o comoară de negrăit, dar dragostea lui Isus este infinit mai mare; această dragoste te caută.
18. Muncă și distracție?	Isaia 40,30-31	Mai există și altceva decât muncă și distracție. Există un izvor, care nu seacă niciodată, de putere și bucurie. – Acesta este Domnul, Isus Hristos.
19. Poți să ierți?	Matei 6,15	Te-ai smerit sincer înaintea lui Dumnezeu cu marea ta vină? Atunci înțelegeți că trebuie să-i ierți pe cei care ți-au greșit.
20. În ce îți pui nădejdea? În ce te încrezi?	Ezechiel 7,19	În ce îți pui încrederea: în Dumnezeul atotputernic, veșnic, care vrea să te binecuvânteze și să-ți poarte de grijă ca Tată, sau în banii tăi, în averea ta?

21. Despre ce se vorbește	Faptele Apostolilor 8,35	În viață nu este vorba despre lucrurile zilnice și despre noutăți, ci despre întrebarea veșniciei: mântuit sau pierdut? Slava sau osânda?
22. Nu-L cunosc!	Luca 22,57	Mărturisește-L pe Domnul și Mântuitorul tău! Lumea are respect numai pentru mărturisitorii sinceri.
23. Te temi de Dumnezeu?	Psalmul 111.10	Dumnezeu va întoarce căile păcătoșilor impertinenți asupra capul lor, ca oamenii să înțeleagă că mult peste toate planurile și căile omenești este prezent Dumnezeul atotputernic.
24. Păziri minunate	Ezechiel 18,32	Există de multe ori păziri minunate de vieți omenești, în care recunoaștem că harul lui Dumnezeu a împiedicat moartea subită a unui om.
25. Să nu treci pe alături	Ioan 1,29	Nenumărați oameni trec pe lângă Domnul Isus, care Și-a întins mâinile salvatoare spre păcătoșii pierduți; dar oamenii nesocotesc dragostea lui Dumnezeu.
26. Trăiește Hristos?	Matei 28,18 și 20	Oamenii neconvertiți nu bănuiesc ce înseamnă să-L știi pe Fiul lui Dumnezeu prezent ca Salvator și Prieten.
27. Câte ceva despre aviatori și pentru aviatori	Psalmul 90,10	Nu te încrede în faptele tale, în virtuțile, în calitățile tale bune, în evlavia ta; caută harul ca un om vinovat încredințează-te mâinilor lui Isus și atunci vei fi adăpostit.
28. Întâmplare sau providența lui Dumnezeu?	Matei 10,29-30	Nu atribui niciodată evenimentele mari și mici din viața ta unei întâmplări, ci înțelege avertizarea, păzirea, încercarea, disciplinarea și binecuvântarea lui Dumnezeu.
29. Ești un copil al lui Dumnezeu?	Ioan 1,12	Ce privilegiu să-L cunoști pe Dumnezeu ca Tată și să treci prin viață de mână cu El!
30. Unde va fi locul tău veșnic?	Luca 16,26	Vei pleca în veșnicie. Reședința ta veșnică va fi dincoace sau dincolo de marea prăpastie. Unde va fi?

31. Minunatele căi ale harului	Ioan 3,8	Dumnezeu îi conduce pe cei sinceri pe căi minunate la recunoașterea: sunt un păcătos vinovat, pierdut. Și apoi la convingerea: Isus m-a mântuit!
32. Își ține Dumnezeu cuvântul?	1 Ioan 5,10	Toți cei care Îl cunosc pe Domnul mărturisesc despre El: El Și-a ținut cuvântul față de noi.
33. Vreau!	Luca 9,62	Creștinismul adevărat începe cu convingerea conștiinței despre propria vină și despre smerirea inimii în fața dragostei lui Dumnezeu. De aici rezultă pentru orice om sincer hotărârea voinței de a-și supune viața Domnului.
34. Conștiințe împietrite	Romani 2,4	Există un singur mijloc pentru a vindeca o conștiință încărcată și o viață pătată: întoarcerea inimii la Isus, refugiul la crucea de pe Golgota.
35. Intențiile bune - drumul spre iad	Proverbe 23,26	Nu este vorba despre intenții bune, ci despre convertire, adică întoarcerea la Isus, hotărârea voinței pentru Dumnezeu.
36. Ți-ai împlinit jurămintele?	Deuteronom 23,21	În ceasuri de primejdie, mulți oameni Îi fac lui Dumnezeu jurămintele; după aceea, dacă primejdia a trecut, își uită jurămintele. Dumnezeu nu caută jurămintele, ci smerirea inimii și predarea voinței.
37. Cărbușul prins	Romani 10,13	Simți lanțurile păcatului? Simți neputința ta, vina ta? Isus vrea să te mântuiască, să te răscumpere, să te elibereze.
38. O dată nu contează	Ioan 8,34	Un om devine un rob al păcatului din clipa în care lasă glasul de avertizare al conștiinței să fie biruit de voluptate.
39. Avertizat zadarnic	Proverbe 29,1	Dumnezeu le trimite oamenilor înșelați, orbiți de plăcerea lumii, preveniri și avertizări cu totul deosebite. Dar în majoritatea cazurilor toate avertizările sunt zadarnice.
40. O hârtie de valoare, al cărei curs nu scade niciodată	Matei 24,35	Biblia este o hârtie de valoare, care-l face pe acela care cunoaște și folosește Cuvântul lui Dumnezeu, mai bogat decât pe un milionar.

41. Râsul nebunilor	Geneza 19,14	Aceiași oameni care batjocoresc gravitatea veșnicei pierzări, zboară spre prăpastie pe aripile timpului.
42. Căutătorul de Dumnezeu	Isaia 55,6	Orice om care-L caută sincer pe Dumnezeu, Îl va găsi, căci Dumnezeu a promis aceasta hotărât.
43. Dumnezeu poate	Ieremia 32,27	Dumnezeu poate să facă mult mai mult decât cerem sau gândim noi. Oamenii care prin încăpățânare sau necredință Îl elimină pe Dumnezeu, elimină numai binecuvântările Lui, în nici un caz intervenția Lui atotputernică.
44. Cine va fi următorul?	Romani 6,23	Dacă oamenii ușuratici fac din a muri subiectul glumelor lor, aceasta nu înseamnă curaj, ci impertinență.
45. O stradă ciudată în vechiul Babilon	Ioan 3,36	Știi tu ce este viața veșnică, cum se poate găsi și când începe?
46. Falsificatorul de bani	Isaia 5,20	Cel mai mare falsificator este satan, care îi înșală pe oameni, furându-le bucuria, pacea și o conștiință nepătată, cu vorbe amăgitoare despre plăcerea tinereții, savurarea vieții, despre informație și cunoaștere.
47. Un ucigaș în masă	1 Corinteni 6,10	Alcoolul este deschizătorul de drum pentru orice fel de păcat, de viciu și de infracțiuni.
48. Ai datorii?	2 Samuel 12,7	Viața ta este scrisă în registrele de datorii ale lui Dumnezeu, datoria ta este uriașă; cine o va plăti?
49. Cea mai urgentă nevoie într-o vreme îngrijorătoare	Faptele Apostolilor 1,8	Toți oamenii au nevoie de pace, de siguranța harului, de nădejdea slavei. Aceasta este cea mai urgentă nevoie pentru bogat și sărac.
50. Nu fi nebun!	Luca 12,20	Ești bogat în Dumnezeu? Te odihnești în har? Nimic altceva nu te poate ajuta.
51. Omul deștept - Singurul Dumnezeu este înțelept	Romani 15,27	Înțelepții acestei lumi se străduiesc să combată gravitatea judecății divine; ei îi duc la pierzare pe cei care îi cred. Dacă vrei să scapi de pierzare, grăbește-te la Isus!

52. Neologisme îndoielnice	Romani 1,22	Numește toată nelegiuirea și păcatul pe numele lor adevărat și nu te lăsa înșelat de neologisme care sună frumos!
53. Să nu ajungi prea târziu!	Evrei 3,7	Numărul oamenilor care pierd mântuirea veșnică prin amânare este foarte mare.

Nr. 1 RUGĂCIUNILE UNEI MAME

„Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11,40)

Ziarele relatau acum câțeva vreme despre fapta înfricoșătoare a unei mame disperate, a portăresei F., din Berlin, care și-a omorât cei cinci copilași, apoi a încercat să se omoare ea însăși, pentru a scăpa de groaznicele maltratări ale bărbatului ei abrutizat prin băutură și pentru a scăpa de toată mizeria și nevoia pe care alcoolul le-a adus asupra ei și a nefericiților ei copii.

Oricine va fi convins într-un asemenea caz, că puterea păcatului, care a pășit aici dezlănțuită pe scenă, a provocat un necaz fără margini. Vedem o familie total distrusă, o soție și mamă disperată, și vedem un om vinovat care este răspunzător înaintea lui Dumnezeu și a familiei lui pentru viața călcată în picioare cu cruzime a membrilor familiei lui și pentru toate maltratările fără îndurare prin care a împins-o la disperare pe nefericita lui soție. Cine ar îndrăzni să o condamne definitiv pe această femeie disperată? – Ea are dreptul la compasiunea cea mai adâncă!

Dar chiar nu există nici un ajutor în asemenea adâncimi ale încercării și ale suferinței? Chiar nu există un Salvator pentru o făptură omenească lăsată pradă unei asemenea cruzimi josnice? **Și totuși!** Isus este acest Salvator, Mângâietor, Cel care ajută, Cel care ascultă rugăciunile. Cine-L cunoaște, acela găsește în relația personală cu El izvoarele puterii și ale biruinței. O creștină care se ruga mult putea nu numai să rabde punerea la încercare, ci putea chiar, în unele cazuri, să-i biruiască pe soțul și fiii ei bețivi.

Binecuvântatul evanghelist Richard Weaver, un miner de meserie, povestește din vremea când era băiat: Nu rar se întâmpla ca mama să fie nevoită să fugă din casă în noaptea rece de iarnă împreună cu noi, copiii, când tata venea beat acasă; atunci găsea adăpost în cocina de porci și era recunoscătoare pentru locșorul cald pe care îl găsea. Uneori, Richard și fratele lui, Thomas, se aruncau între tatăl băut și mama care îndura tăcută. Amândoi băieții o îmbrățișau cu putere pe mamă și îl implorau pe tată să n-o omoare pe mamă. Richard primea uneori bătaia care îi era destinată mamei. Când într-o zi tatăl agita amenințător toporul deasupra capului mamei și părea că acum nu mai există nici o salvare pentru ea, ea l-a privit neînspăimântată pe cel furios și printre lacrimi a spus plină de pace: „Georg, fără voia lui Dumnezeu nu cade securea asupra mea!”

Această femeie a fost o eroină a credinței, un copil al lui Dumnezeu care se ruga mult și **ea a avut parte să vadă cum bărbatul ei bețiv și fiii ei care de asemenea deveniseră bețivi, s-au convertit la Isus și au devenit martori credincioși, devotați Mântuitorului lor.**

Richard Weaver, care încă de băiat mic fusese apărătorul mamei sale, a ajuns de timpuriu pe calea viciului. Ajungând bărbat matur, n-a fost numai un bețiv desfrânat, ci și un boxer temut și renumit. Dintr-o asemenea luptă cu pumnii a fost dus acasă, într-o noapte, nenorocit rău. Fața îi

era plină de răni, ochii închiși, mâinile umflate, pantalonii zdrențuiți și acoperiți de sânge. Acasă l-a întâmpinat mama, printre lacrimi, și a încercat să-i aline durerile mădularelor, în timp ce îi spăla și îi curăța rănilor cu mână blândă. În timp ce făcea pentru el această slujbă de dragoste, Îl implora pe Dumnezeu rugându-se tare, ca El să-i salveze băiatul. Dar pe când ea se ruga, el înjura și țipa la ea ca să tacă, altfel o omoară. Când mama a îngenuncheat lângă patul lui și se lupta și mai fierbinte cu Dumnezeu pentru sufletul fiului, acesta a sărit din pat plin de furie, a înșfăcat-o de părul ei cărunt și a scuturat-o, în timp ce ea încă era pe genunchi. Ea a apucat ambele lui mâini și ținându-le strâns a strigat: **„O, Doamne, aceasta este o muncă dură, dar binecuvântează-l pe băiatul meu și salvează-l!”**

Da, a fost o muncă aspră a credinței și a dragostei pe care această femeie, care s-a rugat mult, a făcut-o pentru sufletele soțului și ale fiilor ei. Dar ea a apucat să vadă deplina adevărită a ceea ce Domnul le-a spus odinioară ucenicilor Lui, când i-a îndemnat să nu obosească în rugăciune. El le-a spus pilda despre o văduvă care l-a domolit pe judecătorul nedrept cu rugămintea neîncetată: „Răzbună-mă pe potrivnicul meu!” Acest judecător nedrept a trebuit în cele din urmă să dea ascultare insistenței văduvei. Și Domnul le-a spus ucenicilor Lui: **„Auziți ce zice judecătorul nedrept? Și Dumnezeu nu va răzbuna pe aleșii Săi care strigă zi și noapte către El?”** (Compară cu Luca 18,1-8.) O, de-ar înțelege mulți ce înseamnă să-L chemi ca Tată pe Dumnezeul veșnic, ce înseamnă să-L cunoști pe Isus ca Mântuitor și Prieten, pe Cel veșnic credincios, care îi poartă pe ai Săi prin toate întunecimile și încercările spre trăirea biruitoare a făgăduinței Sale!

Rugăciunile acestei mame l-au înconjurat pe fiul ei, Richard, pe căile înstrăinării de Dumnezeu și ale viciului. Ea îi scria câte o scrisoare care era predată la hanul pe unde trecea el. Fiul încă nu știa să citească pe vremea aceea. El îl pune pe un prieten să-i citească scrisorile mamei lui. Mama își încheia în mod obișnuit scrisorile cu cuvintele: **„Nu te voi părăsi”**. „Ce vrea să spună mama cu aceasta?” a întrebat prietenul la sfârșit. „Păi,” a răspuns Richard Weaver, „vrea să spună că nu va înceta să se roage pentru mine. Dar aceasta este așa o absurditate! Arde scrisoarea!” – „Nu,” a răspuns acela, „nu ai voie să arzi scrisoarea unei mame care se roagă pentru tine!” Și a continuat printre lacrimi: **„Aș fi vrut să am o mamă care să se roage pentru mine. Aș vrea ca mama mea să mai trăiască! Ultimele ei cuvinte au fost: Thomas, te voi revedea în cer? Da, cu ajutorul lui Dumnezeu o voi revedea pe mama mea în cer! Dăruiește-mi scrisoarea mamei tale!”** – Richard i-a dat prietenului scrisoarea. Acesta a plecat, iar Richard nu l-a revăzut pe pământ. Dar mulți ani mai târziu a primit o scrisoare înăuntrul căreia se găsea scrisoarea mamei sale. În notița însoțitoare era vestea că acel ceas, în care Thomas a citit scrisoarea mamei lui Richard, devenise **punctul de cotitură în viața lui și că el a plecat acasă în pacea lui Dumnezeu.**

Richard Weaver a povestit că în ceasul acela, când tocmai voia să-și ia viața, a auzit un glas: **„Gândește-te la mama ta, care se roagă pentru tine!”** Acest glas l-a făcut să arunce cuțitul ridicat spre propria lui inimă.

Între timp, Richard împlinise 25 de ani; mama încă mai trebuia să se roage pentru fiul ei pierdut. Dar, în sfârșit, a venit ceasul în care el, biruit de har, a pus să i se scrie mamei lui – pe vremea aceea încă nu știa să scrie – **că acum este proprietatea mântuită a lui Isus!** Când mama a primit această scrisoare, a mers cu ea din casă în casă în satul ei, pentru a spune tuturor ce făcuse Domnul pentru fiul ei pierdut. Noaptea n-a putut dormi de bucurie; ea a trebuit să-I mulțumească neîncetat lui Dumnezeu și repeta mereu: **„Voi avea încredere în Dumnezeul meu în orice vreme; El Își ține cuvântul!”**

Nenorocirea pe care o provoacă păcatul în poporul nostru este nemărginit de mare și mare este numărul celor disperați. De ce? Pentru că ei nu-L cunosc pe Isus și pentru că nu au adăpost și nădejde în mijlocul tuturor necazurilor vieții.

Îl cunoști tu pe Mântuitorul salvator? Ești tu împăcat cu Dumnezeu prin jertfa și prin sângele Lui? Lasă-ți vina jos la picioarele Lui, crezând, așează-ți voința și viitorul în mâinile Lui, încredințează-te Lui pe deplin! Atunci poți în mijlocul oamenilor care se tem, care se plâng, care n-au nădejde, să le mărturisești oamenilor cine este Isus și poți să le strigi: „Veniți, ascultați, toți cei care vă temeți de Dumnezeu, și voi spune ce a făcut El pentru sufletul meu” (Psalmul 66,16).

Nr. 2 DREPTUL DE ÎNTÂI-NĂSCUT PIERDUT

„Ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi-născut” (Evrei 12,16)

Câte o casă frumoasă, pe care proprietarul a moștenit-o cândva împreună cu o avere mare de la părinții lui, ajunge la mezin. Risipa, beția, anturajul ușuratic au făcut ca tânărul moștenitor să rămână în câțiva ani fără casă, fără avere și fără un viitor pământesc asigurat. În mijlocul exuberanței vesele a tinerilor lui tovarăși, lipsa lui de înțelepciune s-a lăsat orbită de lucruri neînsemnate. Plăcerea de o clipă i s-a părut mai valoroasă decât bunul prețios al casei și al afacerii părintești. Astfel a venit ziua în care poarta casei părintești s-a închis pentru fiu, care își pierduse moștenirea din vina lui

Tot așa a fost pe o moșie frumoasă, în care moștenitorul și-a făcut intrarea cu o avere mare. Dar anturaje luxoase, călătorii costisitoare, acțiuni nechibzuite au consumat averea, administrarea moșiei a fost neglijată, - după un șir de ani, bărbatul cu soția și copiii au fost nevoiți să părăsească foarte îndatorați moștenirea părintească. El o cedase pentru lucruri neînsemnate! – Acum ceva vreme, un zidar din Gr. - U. a cumpărat, împreună cu mai mulți tovarăși de muncă, un loz al loteriei de stat din Hessen. Câtăva vreme după aceea, zidarul a regretat banii cheltuiți pentru zecimea lui de loz. La micul dejun și-a oferit partea spre vânzare. La început n-a vrut nimeni să muște din momeală; în cele din urmă s-a găsit un alt zidar, care i-a oferit ca preț un mic dejun constând din coaste de porc. Târgul a fost încheiat, coastele de porc au fost repede comandate, plătite și devorate. Numai câteva ore mai târziu a venit trimisul colectorului loteriei, pentru a informa că lozul cu câștigul cel mare, de 500 000 de mărci, fusese extras. Zecimea de loz tocmai vândută, pentru câteva coaste de porc, a avut, deci, valoarea de 50.000 de mărci. Fericitul câștigător de acum și-a declarat solitudinea, ce-i drept, că-i va ceda prietenului său plin de durere 2000 de mărci din câștigul lui, dar aceasta a fost totuși numai o consolare slabă având în vedere ceea ce pierduse acesta.

Sper că nimeni dintre cei care citesc aceasta nu se va simți îndemnat să-și joace la loterie banii câștigați cu greu. Aceasta nu este o cale dorită de Dumnezeu pentru a câștiga bunăstare, ci în marea majoritate a cazurilor aceasta este risipă de bani și dezamăgire. Totuși, din această întâmplare este ceva de învățat.

Odată stăteau doi frați împreună; se numeau **Iacov și Esau**. Iacov gătise o mâncare de linte, iar Esau tocmai se întorsese acasă, de la câmp, obosit. El a văzut mâncarea roșie de linte și i-a spus fratelui său, Iacov: „Dă-mi, te rog, să mănânc din ciorba aceasta roșiatică, fiindcă sunt rupt de oboseală.” Atunci, fratele său, Iacov, i-a cerut. „Vinde-mi azi dreptul tău de întâi-născut.” Și Esau a spus: „Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi mai trebuie dreptul acesta de întâi-născut?” Și Esau i-a jurat lui Iacov și i-a vândut lui Iacov dreptul său de întâi-născut; l-a vândut **pentru o mâncare de linte**. „El a mâncat și a băut; apoi s-a sculat și a plecat. Astfel Esau și-a disprețuit dreptul de întâi-născut.” El a vândut un lucru de o valoare inestimabilă pentru un fleac, care a

fost devorat repede. Esau s-a tânguit și a plâns mai târziu cu multe lacrimi, dar a fost prea târziu! Nici o lacrimă, nici un plâns n-au mai putut să-i aducă înapoi ceea ce pierduse.

Noi toți suntem chemați la o moștenire de o valoare inestimabilă – este: **dreptul de întâi-născut al copiilor lui Dumnezeu**. În ce constă el? **Pe pământ** constă din siguranța harului, a împăcării și a filiației lui Dumnezeu. Acela care îl posedă va fi purtat prin viață de brațele veșnic credincioase, atotputernice ale dragostei de Tată a lui Dumnezeu și are intrarea liberă la inima Tatălui său ceresc. Îngerii lui Dumnezeu slujesc pe calea lui. În orice necaz are un refugiu și rugăciunile lui ajung în orice clipă la inima lui Dumnezeu. Totuși, aceasta nu este decât partea cea mai neînsemnată, trecătoare, pământească a moștenirii, pe care o primesc fiii întâi-născuți ai lui Dumnezeu; este arvuna care este plătită anticipat. Cei întâi-născuți intră în posesia **moștenirii propriu-zise** când ajung în patrie, pe tărâmul ceresc al slavei și al păcii. Ce anume va fi partea lor acolo n-a văzut nici un ochi, n-a auzit nici o urechea și la inima omului nu s-a suit. Știm, totuși, că această moștenire este: **„nepieritoare”**, adică nesupusă morții și stricăciunii; **„nepătată”**, adică nu este pătată de nici o vină a păcatului sau primejduită; **„care nu se poate veșteji”**, adică fără schimbare, fără a se ofili, fără să se răcească (Citește 1 Petru 1,4). Majoritatea oamenilor vând acest drept de întâi-născut și această moștenire, valori mari și nemărginit de prețioase, ca Esau, pentru o mâncare de linte. Cuvântul lui Dumnezeu exprimă această realitate gravă cu următoarele cuvinte: „Ca nu cumva să fie printre voi vreun desfrânat sau vreun lumesc ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi-născut. Știți că mai pe urmă, dorind să moștenească binecuvântarea, a fost respins, (căci n-a găsit loc pentru pocăință), deși a căutat-o (binecuvântarea) cu lacrimi” (Evrei 12,16-17).

Așa cum Esau, în dorința lui momentană după mâncare și-a risipit valoarea inestimabilă de întâi-născut pentru o mâncare de linte consumată repede, pentru că îl îboldea foamea, tot așa nenumărați oameni, ademiniți și înșelați de poftă și de atitudinea pământească, dau fericirea de negrăit a păcii și a filiației lui Dumnezeu pentru plăcerea pământească devorată repede, pentru câștigul de bani și plăcerea păcatului.

La mulți, mâncarea de linte o constituie **pofta carnală**, prin care sunt înșelați. Ce nenorocire! Acești păcătoși înșelați merg ca niște prizonieri ai lui satan pe calea pierzării, se fac nefericiți pe ei înșiși și pe alții în suflet și în trup. Și după aceea, ce retrospectivă, ce plâns deja aici pe pământ! Dintre cele mai triste tablouri ale istoriei face parte viața și în mod deosebit moartea regelui francez Ludovic al XV-lea (1715-1774). El a sacrificat fericirea poporului său, binecuvântarea domniei sale, onoarea numelui său și sănătatea pe altarul poftei carnale fără scrupule. El a putrezit de viu în castelul lui regal (ca odinioară Irod din Faptele Apostolilor 12,23); nici chiar servitorii lui n-au vrut să intre, de scârbă, în camera unde a bolit și a murit. Ce blestem! Cât a dat acest rege în schimb pentru mâncarea de linte a poftei carnale! Ce tânguire veșnică va fi în acel loc unde păcătoșii înșelați sunt treziți pentru a privi realitatea a ceea ce le-a fost propovăduit mai înainte prin Cuvântul lui Dumnezeu!

La alții mâncarea de linte este aurul, **câștigul de bani**. Da, ei își închipuie că au ceva și totuși nu au nimic care să le rămână. Ce rece va deveni viața și ce goală inima când vine bătrânețea! Și ce va fi când cel înșelat va trebui să-și părăsească averea, pentru a pleca pe tărâmul celălalt?! Sărac ca un cerșetor este un asemenea om, care stă în pragul veșniciei fără Dumnezeu și fără Mântuitor! Toată averea și banii sunt devalorizați. Nu este exact la fel și cu cei a căror mâncare de linte a fost ambiția, năzuința după putere și mărire?

Da, nu există nici un bun pământesc, nici o plăcere, nici un câștig care ți-ar putea înlocui ce pierzi, o, făptură omenească, dacă renunți la dreptul tău de întâi-născut în ceruri, la moștenirea din casa Tatălui. „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8,36-37).

Și pentru tine, prietene, este pregătită o moștenire în ceruri, o bogăție de har pe pământ. Harul te caută. **Isus a deschis pentru tine poarta spre casa Tatălui și spre moștenire; El a deschis-o pe cruce cu jertfa suferinței și a morții Sale. Sângele Fiului lui Dumnezeu a curs spre împăcare, pentru tine.** Dar și tu ești în primejdie să fii înșelat de mâncarea de linte a deșertăciunii și a poftei. Isus te cheamă ca tu să consideri totul ca pagubă pentru a-L câștiga pe El și să apuci harul. Nu amâna această decizie. Recunoaște cine ești, vinovat, pătat, ajuns sub judecata lui Dumnezeu. Dar pe tine te cheamă harul. Dacă Îi deschizi inima ta lui Isus, El va arunca în marea de îndurare a lui Dumnezeu toată vina ta, pătarea ta, tot caracterul tău nedemn și te va ierta, ca să fii copil al lui Dumnezeu și moștenitor. **Vrei să vii?**

Nr. 3 CIRCUMSTANȚELE MELE

„Cel ce stă în locuința tainică a Celui-Prea-Înalt se va odihni la umbra Celui-Atotputernic. Eu spun despre Domnul: „El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!” (Psalmul 91,1-2)

Magistratul din St. Petersburg ținea cu cea mai penibilă exactitate evidența listelor sinucigașilor din capitala rusă, care an de an, în număr de peste 1500 părăsesc viața pământească din proprie hotărâre. Cauzale și motivele acestui număr uriaș de sinucideri sunt cercetate și înregistrate. Atunci s-a arătat ca rezultat al anului 1910, că 1006 bărbați și 569 de femei au luat ca ultim refugiu apa râului Neva, otrava, funia, glonțul și cuțitul.

Vina de pe conștiință, caracterul slab, dragostea înșelată și mândria rănită, o cenzură greșită și o vorbă batjocoritoare, sărăcia și suprasaturarea cu pofta păcatului și plăcerea lumii și înainte de toate alcoolul au întreținut toată această recoltă. – Acestea sunt suflete arzând de sete, sângerânde, care ne ies în întâmpinare din cifrele seci, într-o mulțime înfricoșătoare! 43 de elevi – printre ei un copil de opt ani! – n-au mai vrut să trăiască pentru că au suferit nedreptate la școală. Unui număr de 90 de bărbați și femei viața le-a „adus dezamăgiri” Pe 48 de bărbați și 83 de femei i-au mânat afară din această lume „circumstanțele de familie”, 35 de femei au disperat ca urmare a dragostei trădate.

Cine ar putea citi aceasta fără un sentiment de milă față de aceste cete de oameni deznădăjduiți! În labirintul acestei vieți le-a lipsit Prietenul care să le arate calea de ieșire – **tu Îl cunoști?** Este Isus, Mântuitorul salvator. Ferice de omul care poate să-I spună: „Totuși eu sunt totdeauna cu Tine; Tu m-ai apucat de mâna dreaptă, Tu mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă.” (Psalmul 73,23-24). Printre acei oameni deznădăjduiți și sperați au fost precis și unii oameni cu convingeri nobile, cântăriți pe cântarul omenesc. Cât de convinși suntem, la asemenea priveliști observate în jalea vieții și în nevoile inimilor, că toți oamenii au nevoie de altceva, de ceva mai bun decât pâine, bani și sănătate. Ei au nevoie de un Mântuitor atotputernic, care îi poate purta și mângâia, un Prieten prezent a Cărui putere și dragoste sunt suficiente pentru orice situație, au nevoie de o nădejde care nu se face bucăți în furtunile acestei vieți. **Prietene, și tu ai nevoie de acestea. Le ai?**

În Berlin, numărul sinucigașilor dintr-un an este numai jumătate așa de mare ca în Petersburg. Dar numărul celor care suspină, care sunt îngrijorați, care cârtesc nu este mai mic – poate chiar mai mare. Patria noastră germană trece printr-o perioadă de bunăstare crescândă, ca nicicând mai înainte. Dar nici n-a mai existat vreo perioadă în care să fi fost, ca astăzi: atâta cârtire, plângeri și nemulțumire în inimi, pe buze, în adunările publice și în cotidiene. Aproape toți caută cauzele nemulțumirii lor în oamenii și în lucrurile care îi înconjoară. Se spune: „**Circumstanțele!**” sau „**circumstanțele mele!**” Dar aceasta este o mare eroare. Motivul cel mai profund al mâhnirii

tale, al îngrijorării tale, al plânsetelor tale nu este în jurul tău, **ci în tine**. Cine va tăgădui că pe pământ există circumstanțe dificile, triste, apăsătoare? Le vedem din toate părțile!

Iată un bărbat sincer, harnic, până acum a fost vizitiu boieresc, a fost fericit în căsnicie, a avut nouă copii. Dintr-odată și-a pierdut postul, soția s-a îmbolnăvit, economiile au fost consumate repede - acum familia s-a trezit fără pâine - cine ia în grijă un vizitiu cu nouă copii? Ce circumstanțe dificile!

Iată un proprietar de casă în Berlin; mai multe locuințe ale casei lui au rămas de doi ani neînchiriate, pentru că oamenii se mută toți în suburbii. El nu poate plăti dobânzile pe ipotecă, îl amenință scoaterea la mezin a casei - ce circumstanțe dificile! Toate aceste lucruri apasă ca poveri de griji pe inimă. Dacă ne gândim la căsniciile nefericite, la un fiu care a apucat pe căi greșite, la o fiică tuberculoasă, atunci tabloul devine și mai grav. Cu toate acestea este adevărat că ceea ce îi face pe oameni nefericiți, ce îi aduce la griji, la cântire, la disperare, **nu sunt împrejurările care îi înconjoară, ci starea inimii**. Dragă omule sărman, temător, tânguitor, cântitor: **relația ta cu Dumnezeu nu este reglementată!** - Dar ascultă: Dumnezeu vrea s-o **reglementeze**. El vrea s-o reglementeze într-un mod așa de plin de har, **încât totul să fie bine!** Nu este aceasta o mângâiere bună? - Apuc-o! Acest ajutor îl primesc toți oameni de îndată ce își găsesc refugiul cu toată inima lor la Isus, Fiul lui Dumnezeu, la Mântuitorul păcătoșilor. **Povara vinei tale, a păcatului tău stă între Dumnezeu sfânt și tine. Isus vrea s-o înlăture;** privește la Fiul lui Dumnezeu, care a purtat pe cruce vina ta - pune păcatul tău, crezând, pe El!

Este un fapt și o realitate importantă pentru toți oamenii, de la cancelarul Reichului până la cerșetor, pentru bărbați și femei, pentru tineri și vârstnici, că inima și viața sunt vindecate de plâns, de cântit și de suspinat îndată ce Isus devine Domn și Stăpân în inimă și în viață, de îndată ce puterea păcatului este frântă prin domnia harului Fiului răstignit și înviat al lui Dumnezeu. Acest adevăr te privește pe tine, prietene, căci și pentru viața ta există vindecarea desăvârșită, pentru inima ta se găsește adevărata fericire - **la Isus, în rest nicăieri**.

Tu zâmbește și te îndoiești și poate îți zici că acestea ar fi cuvinte goale. Prietene, este realitate că Isus Hristos este un asemenea Mântuitor, care poate să îi poarte pe ai Săi cu inima fericită prin cele mai complicate circumstanțe, să Se îngrijească de ei, să-i ajute **în toate lucrurile**. Cuvântul lui Dumnezeu le spune creștinilor credincioși: „Nu vă îngrijați de nimic, ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4,6-7).

Să împărtășim următoarele din însemnările unei creștine, doamna W. M.:

Tocmai eram pe cale să călătorim de la New York spre Europa, totul era împachetat, atunci soțul meu mi-a spus: „Încă nu este nici ora 10 și mai avem timp exact cât să vizităm o doamnă înainte de a ne imbarca.” Am pornit imediat la drum spre Bulevardul 2, unde era locuința ei. Un bărbat ne-a condus printr-o curte modestă la o clădire din spate și ne-a indicat etajul unu. Am urcat pe o scară îngustă. O ușă stătea deschisă, o voce prietenoasă ne-a urat bun venit: „Vă rog, intrați, mă bucur foarte mult să vă văd.” Bolnava ne-a salutat din pat; o bonetă orbitor de albă îi înconjură fața radioasă. Judecând după înfățișarea ei pașnică, părea neatinsă de mâhnire și grijă. Și nici vârsta nu și-o arăta. Ea ne-a povestit câteva experiențe; noi n-am putut decât să admirăm harul lui Dumnezeu, care se arătase în ea. „Sunteți deja de mult bolnavă?” am întrebat eu. - „Da, de 42 de ani stau culcată pe spate, fără să fiu în stare să mă așez în pat.” - „Aveți multe dureri?! - „N-am nici o clipă fără dureri, dar Domnul meu mă ajută să le suport.” - „Puteți să dormiți noaptea?” - „Foarte rău, uneori deloc.” - „Trebuie să fie obositor, nu?” - „Nu, acesta este timpul când vorbesc față în față cu Tatăl meu ceresc. Peste zi am multe vizite; atunci sunt ocupată cu acestea și nu pot să-I spun tot ce-mi stă pe inimă.” - „Dar vizitele multe trebui să vă obosească de-a dreptul, nu?” - „Da, este adevărat, dar aceasta este treaba mea, pe care mi-a dat-o Dumnezeu meu, iar El m-a așezat aici, între Bulevardul 1 și Bulevardul 5 (două căi principale în

New York), ca să fac un pod de legătură între săraci și bogați. Eu nu pot să-i vizitez pe bogați în casele lor, dar Dumnezeu îi trimite la mine. El conduce către mine doamne care îmi arată compasiunea lor în cuvinte și în fapte. Astfel se întâlnesc la mine bogați și săraci, după cum este scris: Proverbe 22,2. Pentru ambii am aceeași veste bună: **Isus este un Mântuitor viu!** Când ei ajung la cunoștința harului lui Dumnezeu, bogații devin dispuși să dea și eu pot atunci să împart darurile lor.” –

Ne-am luat rămas-bun de la scumpa bolnavă – în anul 1899 am revăzut-o. Zăcea încă pe același loc, cu o pungă de gheață sub cap și cu același zâmbet prietenos pe față. Din vremea lungă în care nu ne-am văzut, ea a povestit: „Am avut aprindere de plămâni și infecție în gât. Odată m-am crezut aproape de patria mea, dar Domnul a vrut să mă mai aibă aici, cu toate că am deja 78 de ani, iar eu Îi slujesc cu bucurie.” – Bolnava a povestit despre medicul ei în vârstă de 79 de ani, care în ciuda anilor lui este încă vioi de tot și o vizitează de 50 de ani, fără să-i ia pentru aceasta nici măcar ceva. Ea a continuat: „Da, Domnul a fost minunat de îndurător față de mine și deși sunt săracă și fără ajutor, el a făcut ca eu să pot să-i sprijin și pe alții spiritual și trupește în nevoile lor. Eu cunosc glasul Tatălui meu când îmi spune: Fii cu voie bună; tu trebuie să proslăvești Numele Meu în suferințele tale.” – Înainte de a ne despărți, am îngenunchat pentru rugăciune. Am simțit vie prezența Domnului.

N-a fost această bolnavă în circumstanțe grele? Dar Isus a făcut-o așa de fericită, încât a putut să-i mângâie și pe alții.

O, prietene, crede că această fericire adevărată, indestructibilă, **care este independentă de circumstanțe**, îți este rezervată și ție!

Nr. 4 CE AI FĂCUT?

„De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume,
și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor,
pentru că toți au păcătuit.” (Romani 5,12)

În iulie 1911, în Sch. a murit M., proprietarul tipografiei, un om cunoscut și stimat. El a bolit în ultima vreme, și anume, după moarea neașteptată a soției lui, și a fost răpus de o suferință neclară.

La înmormântare, cadavrul celui decedat a fost deodată **sechestrat** de procuratură, pentru că vecinii și cei din casă și-au exprimat bănuiala că în ultima vreme în casa lui M. au fost **otrăvite alimentele**. Încă în aceeași seară a fost arestat singurul fiu al celui decedat. Tânărul fusese tot timpul un copil problemă pentru părinții lui, care au plătit în mod repetat datoriile mari pentru el. Abia se întorsese din străinătate după moartea mamei lui. În puținele luni de după întoarcerea lui dusese o viață ușuratică și în plus s-a făcut vinovat de falsificări însemnate de poliție. Acum a fost dovedit că M. a provocat în timp moartea tatălui său **prin amestecul de arsenic în alimente**, ca să ajungă în felul acesta în posesia moștenirii, să-și acopere datoriile, să mușamalizeze falsificările de poliție și să poată să-și ducă mai departe viața ușuratică. Curtea cu juri l-a condamnat pe M. **la moarte**, după dezbateri de trei zile, pentru ucidere cu otravă, făptuită asupra **tatălui** său. Materialul doveditor a fost zdrobitor, așa că nu mai putea exista nici o îndoială asupra vinei.

Aici, din: nechibzuință, viciu și datorii, puterea păcatului a crescut până la falsificarea de poliție, ba chiar până la patricid.

Ce groază, când fiul degenerat a stat în fața procurorului! **Ce ai făcut? Ce vină - să-ți otrăvești propriul tată!** Este aceasta scris în ziar numai ca oamenii să se indigneze asupra

răutății unui asemenea ticălos și să zică în sinea lor: „**Acesta este un neom! Dar eu? În familia noastră nu se poate întâmpla așa ceva!**”? Din nefericire, prietene, nici proprietarul tipografiei, M., n-a crezut că fiul său l-ar putea otrăvi. Nu, tu citești aceasta în ziar ca să devii conștient **de forța distrugătoare a păcatului**, care ne înconjoară din toate părțile, cu care **satan** îi trage pe oameni în adâncuri. Nu se poate exprima de ce este omul în stare când este târât de forța păcatului.

S-a întâmplat acum câțiva ani, că un bărbat, care aparținea unei familii distinse și religioase și se bucura de cea mai bună considerație, a avut o relație amoroasă cu o fată. Fata i-a făcut într-o zi reproșuri și a amenințat cu reclamație publică. Atunci el a pus mâna pe revolver, a împușcat fata și apoi pe sine însuși. Nimeni nu l-ar fi crezut în stare de așa ceva, că doar trecuse până atunci prin viață ca un bărbat tânăr respectat, aparent fără cusur. Aici succesiunea a fost alta: pofta cărnii – teama de oameni – teama de rușine – crimă – suicid.

Ce nenorocire nemărginită aduce păcatul în viața oamenilor, în familii, în popoare! În comparație cu aceasta dispar toate celelalte nenorociri, toate accidentele de mină, naufragiile, accidentele de cale ferată și de baloane dirijabile etc. Cea mai mare nenorocire care s-a petrecut vreodată n-a fost cutremurul de la Messina și nici scufundarea „Titanic”-ului, ci **căderea în păcat din Paradis**. Când Adam și Eva l-au întors spatele Dumnezeului sfânt, după al Cărui chip fuseseră făcuți, când l-au crezut pe satan, când, înșelați de șarpe, au devenit **păcătoși, oameni vinovați înaintea lui Dumnezeu**, atunci s-a petrecut cea mai mare nenorocire, care a adus asupra neamului omenesc **păcatul și moartea**, murirea. Ce zi de nenorocire! Adam și Eva au trebuit să se ascundă cu vina lor de fața DOMNULUI Dumnezeu; ei au auzit pentru prima dată glasul dojenitor al Dumnezeului sfânt: „**Unde ești? ... Ce ai făcut?**” (Geneza 3,9-13.) Ah, zadarnic s-a dezvinovățit Eva: „Șarpele m-a amăgit.” Omul ajunsese sub puterea lui satan și a păcatului, viața lui a fost dată pradă întregii stricăciuni pe care satan a făcut-o acum să intre în puhoi nemărginit peste neamul lui Adam – o mare întregă de vină, lacrimi, suferință și moarte! Acest puhoi mai trece și astăzi peste neamul nostru fără pace, care a trebuit să schimbe Paradisul cu un ogor al vieții plin cu spini și pălămidă. Această moștenire tristă a venit și asupra noastră; și tu și eu suntem născuți sub legea păcatului și a morții. Ce nenorocire: **suntem născuți ca păcătoși și trebuie să murim!** Și Apoi? Apoi trebuie să apărem cu vina noastră în fața tronului de judecată al Dumnezeului sfânt.

Nu există nici o salvare? Nu există nici o scăpare? Ba da, lăudat fie Dumnezeu! **Există o salvare desăvârșită**. Există har pentru cel vinovat, împăcare pentru cel păcătos. - „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). Este important să înțelegem: Dumnezeu urăște păcatul, dar îl iubește pe păcătos; da, El îl iubește de negrăit, încât vrea să-l salveze cu orice preț. „Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3,17). Cine a avut parte în mod personal de harul salvator al lui Dumnezeu, cine îl cunoaște pe Isus ca pe Împăciuitorul lui și pe Dumnezeu ca pe Tatăl lui, acela învață **să urască și el păcatul, dar să-l iubească pe păcătos** cu dragoste îndurătoare.

Ești tu un păcătos? Majoritatea oamenilor răspund la această întrebare zâmbind: „**Da, normal, doar suntem păcătoși cu toții!**” Dar dacă îl întrebi pe același om: „**Ești un om vinovat**” el îți va spune: „**Eu, un om vinovat?** Nu, dar ce vă închipuiți despre mine? Sunt un om foarte cumsecade, nu sunt un criminal, n-am a face cu procurorul!” Oamenii nu vor să înțeleagă **că păcatul face din orice om un vinovat înaintea lui Dumnezeu**.

Mulți oameni sunt conștienți că și în viața lor au existat zile deosebite de nenorocire, ore în care s-au pretat să meargă conștient pe calea păcatului, împotriva glasului conștiinței. Un miner, fiul unei mame care se ruga mult, n-a putut niciodată să uite ziua în care el, pe atunci încă un

băiat, a rostit prima înjurătură în mijlocul unor tovarăși de muncă desfrânați. Mai târziu a spus: „A fost ca și când cu această înjurătură s-ar fi surpat în inima mea ultimul dig protector, așa că puhoiul nelegiurii a putut să se reverse nestingherit în viața mea.” Același om și-a amintit mai târziu exact de ziua în care s-a îmbătat prima dată și el spune despre această întâmplare: „Se trezise în mine pofta pentru băut; acum devenisem complet plutitor pe curentul viciului.”

Există în viața oamenilor nelegiuiri asemenea monumente proeminente de dăruire conștientă în puterea păcatului; începând de aici, omul merge tot mai adânc în înstrăinarea de Dumnezeu, în păcat, în viciu. Câți oameni nu sunt, care au recunoscut deja că n-au putut niciodată să uite cum i-au luat pentru prima dată mamei din bani sau cum au sustras pentru prima dată ceva din banii șefului, încredințați lor. La altul a fost primul drum al imoralității.

Există și în viața ta asemenea zile de nenorocire, în care ai pășit conștient pe drumul păcatului și prin consecințele lui observi și simți zilnic că ești un prizonier al păcatului, un om vinovat înaintea lui Dumnezeu? Știi că ești? Ești? Conștiința ta spune: Da! Căci tu ești conștient, că păcatul tău stă între Dumnezeu și tine. O, înțelege astăzi: **Dumnezeu urăște păcatul, dar îl iubește pe păcătos!** El te iubește și te caută și pe tine, cu îndurare de negrăit.

Dumnezeu nu ți-a rezervat o zi de nenorocire, nu o judecată de mânie distrugătoare peste vina ta, ci o mare zi de har. Privește la crucea de pe Golgota: **Isus Hristos a suferit și a murit pentru vina ta.** Isus a fost pe cruce Chezașul tău. „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21.) Pune, crezând, poverile conștiinței tale pe Capul fără vină, încununat cu spini, al lui Isus. Cheamă sfântul lui Nume, așează-ți toată viața, cu deplină încredere în mâinile Lui de har. Vei vedea că ți se va lua vina de pe conștiință, inima ta va găsi pace, viața ta, vindecare și o fericire niciodată bănuită. Vei vedea că Domnul va arunca tot păcatul tău în abisul îndurării lui Dumnezeu. Acum răspunde-I lui Dumnezeu și ție însuși la întrebarea, dacă dorești cu adevărat lucrul acesta!

Nr. 5 EXISTĂ LUCRURI SUPRANATURALE?

„Cuvântul crucii este o nebunie pentru cei care pier, dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1,18)

Mai există și altceva decât viața aceasta prin care trecem? Mai există și o altă lume decât aceasta trecătoare? Este natura cu anotimpurile ei, cu lumina ei de soare și cu furtunile ei, este omul cu viața lui care îmbătrânește, cu sănătatea sau boala lui și relația oamenilor în felul lor de a fi, cu du-te-vino al lor, cu dobândirea și pierderea – este aceasta totul? Sau mai există și persoane, puteri, țării invizibile? Există un Dumnezeu atotputernic, sfânt, care este prezent în mod invizibil? Există îngeri? Există ascultarea rugăciunilor prin intervenția lui Dumnezeu în viața pământească? Există un Salvator și Mântuitor prezent, care iartă vina, care dă binecuvântare, care abate blestemul? Mii de oameni din toate stările sociale răspund fără șovăire: Nu, toate acestea nu există! Există numai ce vede ochiul, ce aude urechea, ce atinge mâna.

O, sărmani oameni înșelați, care prin necredință răpesc inimii lor mângâierea și nădejdea! Ei își închid accesul la Dumnezeu oricărui har, la Părintele îndurărilor, la Cel care ascultă rugăciunile. Ei Îl disprețuiesc prin necredința lor pe Mântuitorul salvator, care a venit din ceruri și a suferit și a murit pe crucea de pe Golgota pentru noi. El a venit, a suferit și a murit pentru că a vrut să ia din viața noastră ceea ce îi face pe oameni nefericiți: **păcatul!**

Dar ce ciudat că din când în când lumea are parte de o intervenție a puterilor și a tărilor nevăzute, pe care nici un om nu o poate explica și ale cărei efecte stau sub ochii lumii întregi ca fapte de netăgăduit.

Următorul reportaj este preluat dintr-un mare cotidian berlinez. Din nici o parte nu s-au ridicat împotriva lui vreo îndoială sau obiecție.

Calcutta, 12 iunie 1912,

În aceste zile a luat sfârșit un proces care a preocupat majoritatea cercurilor.

Acum aproximativ șase ani, domnișoara O. a inserat într-un ziar londonez că este în căutarea unei domnișoare de companie de aceeași vârstă. Ea era orfană și neobișnuit de bogată. Își pierduse mama din cea mai fragedă tinerețe, tatăl îi murise acum câțiva ani. Acum intenționa să întreprindă călătorii lungi. De aceea căuta o domnișoară de companie, o însoțitoare pentru călătorie. Printre candidate se afla și o domnișoară, St., de 25 de ani și orfană, absolut fără mijloace materiale, fiica unui general decedat. Domnișoarei O. i-a plăcut doamna și a angajat-o. Prietenia celor două era numai după câteva luni așa de strânsă, încât domnișoara O. i-a făcut domnișoarei de companie propunerea ca de atunci înainte să treacă drept verișoare și astfel să călătorească împreună cu mai mare naturalețe. În mai puțin de un an au ajuns în India. Aici au mers într-o zi, numai din spirit de aventură, la un renumit astrolog indian și au cerut să li se spună viitorul. Domnișoara St. a fost prima la rând; astrologul i-a declarat că la sfârșitul anului va fi una dintre cele mai bogate moștenitoare, dar în același timp va trebui să treacă prin lucrul cel mai greu care i-a fost hărăzit unui om. Domnișoarei O., plină de viață, i-a spus că va muri în luna a noua a aceluiași an, și anume, în perioada de la 15 până la 25 septembrie.

Domnișoara O., care era inteligentă, sănătoasă și voioasă, a acceptat râzând această precizie. Și-a făcut totuși curând după aceea testamentul, în care lăsa tot ce avea domnișoarei St. În plus, a povestit treaba, glumind, tuturor prietenilor și cunoscuților ei. Cei înrudiți mai îndeaproape ai domnișoarei O. căutau acum să o bănuiască pe domnișoara St. că este o vânatoare de moștenire. Prin urmare, domnișoara St. a declarat că nu voia să mai rămână la prietena ei: voia să se despartă de ea până după 25 septembrie. Din cauza rudelor, cele două doamne au vrut chiar să se pună fiecare sub supraveghere, ceea ce au și făcut. S-au despărțit în iulie și în timp ce domnișoara O. a rămas în cel mai bun hotel dintr-o mare stațiune balneară, domnișoara St. a locuit la familia unui medic, unde chiar a dormit într-o cameră cu doamna casei și cu fiica acesteia de 12 ani. Domnișoara O. avea o sănătate fără cusur și mare bucurie de viață, căci nu credea în precizie și regreta numai că este despărțită atâta timp de prietena ei. În zilele fatale, din 15 până în 25 septembrie, a trimis în fiecare dimineață o telegramă prietenei ei, mereu cu aceleași cuvinte: „Ireproșabil de bine”. În schimb, domnișoara St. se afla permanent în mare neliniște și îi scria adesea prietenei ei, că ea însăși se va îmbolnăvi, dacă această stare va mai dura mult. Domnișoara St. s-a liniștit într-o oarecare măsură abia când în dimineața de 24 a venit telegrama obișnuită cu „Very well up”, căci acum nu mai erau decât 24 de ore și domnișoara O. promisese că în 26 pleacă și o ia la ea pe prietena ei.

Domnișoara O. avea un câine pe care îl iubea extraordinar de mult. Pe acest câine i-l dăduse prietenei pentru perioada despărțirii lor de bunăvoie, pentru că ea, după cum a declarat râzând, dacă va muri, putea fi sigură că acest câine ar fi imediat în mâini bune. Acum câinele dormea în aceeași cameră cu domnișoara St., cu soția medicului și fiica acesteia. În noaptea de 24 spre 25, doamnele au fost trezite brusc de urlatul și lătratul continuu și jalnic al animalului. Chiar domnișoara St. a aprins lumina; ea a văzut cum câinele stătea într-un colț al camerei și urla spre ceva în sus și chelălăia. Dar dintr-odată a strigat tare: „Domnișoara O., domnișoara O.!” De ce ați venit deja astăzi?” „Cum,” a sărit în sus soția medicului. „a sosit domnișoara O.?” – „Da, da,” a strigat domnișoara St., „iat-o aici!” Doamna și fiica ei au văzut cum domnișoara St. s-a repezit în colțul întunecos ca pentru a îmbrățișa pe cineva, în timp ce câinele dădea din coadă tot mai bucuros spre ceva în sus. Dar apoi domnișoara St. a exclamat: „A dispărut!” Mergând încet de-a-ndăratelea, a căzut aproape leșinată în brațele soției medicului. Câinele și-a încetat brusc gemutul și datul din coadă și cu toate semnele spaimei s-a târât sub patul copilului.

„Dar ce este?” a întrebat doamna casei speriată. „A fost domnișoara O., a fost domnișoara O.,” a strigat prietena zguduită. „A stat acolo, în colțul camerei. N-ați văzut cum Belly sărea în

sus pe ea și îi lingea mâinile?! Acum o știu,” a strigat ea apoi dintr-odată, „domnișoara O. a murit! A venit să mi-o spună!”

Emoția ei a fost așa de mare, încât soția medicului și-a trezit soțul. Atunci au constatat că era între orele două și trei noaptea. Domnișoara St. s-a liniștit încetul cu încetul. „Domnișoara O. este moartă!” spunea ea mereu, ca absentă cu duhul. „Ea mi-a spus-o și Belly a și văzut-o.”

Apoi au așteptat cu mare neliniște dimineața, până s-a deschis biroul telegrafului. Medicul a trimis personal o telegramă la hotelul în care locuia domnișoara O., rugând urgent ca doamna să fie îndemnată să telegrafieze că este bine. După două ore a venit, în sfârșit o telegramă care conținea comunicarea: „Domnișoara O. a murit. După declarația medicului, moartea a survenit între orele două și trei noaptea. Veniți imediat.” Domnișoara St. a mai fost în stare să pornească în călătorie la prietena ei moartă și să participe la înmormântarea ei; apoi a făcut o febră puternică, ce a imobilizat-o pe patul de boală săptămâni întregi.

Cercetarea a arătat că domnișoara O. a murit între orele două și trei noaptea, în 25 septembrie. Până atunci a fost dornică de viață, vioaie și sănătoasă. Medicii chemați n-au putut stabili cauza morții. Ea zăcea pe pat zâmbind și așa de trandafirie, încât au efectuat încercările de reanimare. Deschiderea testamentului a arătat că marea parte a averii îi revenea domnișoarei St. Rudele decedatei au început atunci un proces împotriva moștenitoarei. Acum, în sfârșit, procesul s-a pronunțat; conform acestuia, domnișoara St. iese total nevinovată din problemă și rămâne în posesia marilor bogății.

Mii de bărbați și femei aleargă astăzi la prezicători și prezicătoare; ei plătesc bani grei și **în marea majoritate a cazurilor sunt crunt trișați**, de multe ori mânați la nebunie, la disperare sau păcat. Dar aceasta nu înseamnă că nu există cazuri în care, demonstrabil, unii oameni pot spune dinainte lucruri viitoare.

Cuvântul lui Dumnezeu le interzice categoric creștinilor credincioși să meargă la prezicători: „Să nu vă duceți la cei ce cheamă duhurile morților, nici la vrăjitori; să nu-i întrebați, ca să nu vă întinați cu ei: Eu sunt DOMNUL, Dumnezeuul vostru” (Levitic 19,31). Deci, dacă sunt publicate asemenea lucruri supranaturale, ca acest reportaj amănunțit al procesului din Calcutta, în care este vorba despre fete tinere, bogate, despre o moștenire mare, despre apariția miraculoasă a unei decedate, despre o moarte tainică, oamenii citesc aceasta fără nici o obiecție; îi interesează. Și nici nu pot spune nimic împotriva; ei lasă supranaturalul să existe. Dar dacă aceluiași om îi spui: Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel răstignit și înviat este Mântuitorul meu viu și prezent! Eu Îl cunosc, El mă însoțește, îmi răspunde la rugăciuni, El m-a făcut sigur prin Cuvântul Său că toate păcatele mele sunt iertate – atunci aceiași oameni care cred astfel de reportaje din ziar, te privesc ca și când ai fi nebun. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu spune că fiii acestui veac sunt niște nebuni orbi; este scris: „Cuvântul crucii este o nebunie pentru cei care pier, dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu.”

Observă că aici scrie: „Cuvântul crucii este o nebunie pentru cei **care pier**”. Prietene, este vorba despre mântuirea ta veșnică. **A pieri** înseamnă; a sfârși **pentru totdeauna, ca nesalvat**, într-un loc al pierzării; **a pieri** înseamnă: să ajungi pentru totdeauna acolo unde nu se mai găsește nici nădejde, nici pace, nici bucurie, nici dragoste, nici orice care vine din inima lui Dumnezeu pentru a-i face fericiți pe oameni. Și ce înseamnă **să fii mântuit**? Înseamnă: **să găsești în casa Tatălui, cu inima preafericită, patria veșnică și moștenirea nepieritoare**. Să fii mântuit înseamnă: **să fii sigur de slava cerească prin credința în jertfa ispășitoare a lui Isus Hristos de pe crucea de la Golgota**.

Nr. 6 MANNEMANDEH!

„Scapă-ți viața!” (Geneza 19,17)

Mannemandeh! Acesta este strigătul chinezesc cu care este îndemnat la calm și confort oricine, care se năpustește cu pași grăbiți înainte, de către oamenii de pe stradă. **Mannemandeh!** Fă-ți timp, fără grabă prea mare, fără enervare, toate se pot rezolva și cu comoditate. Oare este întotdeauna potrivit să se spună: **Mannemandeh!?**

Acum câtăva vreme era în ziar următorul reportaj:

Un englez, W. P., a descoperit în Mexic, în zona Tampiko, mai multe zăcăminte de petrol care urmau să fie exploatate în 1908. Au început forările și au dat curând de petrol, care a început să curgă la început în cantități mici, dar apoi în cantități tot mai mari. **Șeful de lucrări a dat ordin să se stingă imediat focul din sala mașinilor, care era situată în apropiere.** Dar muncitorul însărcinat cu aceasta a neglijat să execute imediat ordinul. Dintr-odată a venit un puhoi uriaș de țiței, cu un vuiet colosal al gazelor care erupeau. În câteva minute a curs un mic râu de țiței în sala mașinilor și s-a aprins de la cenușa incandescentă de cărbune. O secundă mai târziu, sursa de petrol proaspăt descoperită era un vulcan care scuipa foc.

Astfel a început distrugerea celei mai mari resurse de petrol care a fost descoperită vreodată. Presiunea uriașă de petrol și gaz a aruncat aparatele mult în aer și i-a gonit de acolo pe muncitorii îngroziți. Coloana de foc a atins curând o înălțime de 1500 de picioare. Lumina era vizibilă noaptea pe mare până la 150 de mile englezești. Timp de patru luni, acest vulcan a scuipat zilnic 50 000-100 000 de butoaie de petrol, care s-au transformat în fum și flăcări. O avere a fost folosită pentru a înăbuși focul - zadarnic! Guvernul mexican a trimis un regiment de soldați în ajutor, dar n-a folosit la nimic. Craterul acestui vulcan de petrol a ajuns la o lățime de sute de metri, pământul era zguduit ca la cutremur pe o distanță de kilometri. Puhoiul groaznic a încetat abia după ce izvorul s-a epuizat singur. Toate acestea au fost consecința neglijenței unui muncitor, care n-a recunoscut importanța sarcinii încredințate lui. El și-a zis: **Mannenmandeh** – mai este timp destul. Dar puțin după aceea totul a fost pierdut și nimic nu s-a mai putut îndrepta. Câteva găleți de apă folosite repede și corect ar fi salvat milioane de dolari și ar fi procurat pentru întregul pământ prețuri mai ieftine la petrol.

Este scris în Cuvântul lui Dumnezeu: „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta” (Eclesiastul 9,10). Apostolul Pavel îi îndeamnă pe credincioși: „În activitate, nu fiți leneși” (Romani 12,11) și „Răscumpărați timpul!” (Coloseni 4,5). Cât de adevărat și de potrivit este acest cuvânt pentru oricine care vrea să realizeze ceva! Opusul este: - „Du-te la furnică, leneșule, uită-te la căile ei și fii înțelept. Ea n-are nici căpetenie, nici supraveghetor, nici stăpân, totuși își pregătește hrana vara și strânge provizii în timpul secerișului. Până când vei sta culcat, leneșule? Când te vei scula din somnul tău? Să mai dormi puțin, să mai ațipești puțin, să mai încrucișezi puțin mâinile ca să dormi!... Și sărăcia vine peste tine ca un hoț, și lipsa, ca un om înarmat” (Proverbe 6,6-11).

Englezii au proverbul: Timpul costă bani! Aceasta corespunde circumstanțelor prezentului. Trăim într-o epocă a concurenței fără scrupule. Cine ajunge prea târziu nu se alege cu nimic. Totul se grăbește, nimic nu merge destul de repede, totul presează pentru decizia momentană. Aceasta se știe și se procedează ca atare în toate domeniile vieții, în viața militară, diplomatică, politică, la fel și în domeniul comerțului și al industriei. Astfel totul este croit după un procedeu conștient de scopul urmărit, după o decizie rapidă.

Numai un domeniu este exceptat: mântuirea sufletului. În această privință este considerată înțelepciune să amâni totul încrezător, deoarece tot nu se știe nimic sigur și se va afla când ajungem în veșnicie. Este satan, marele înșelător, cel care le spune oamenilor: mântuirea sufletului tău este ceva total fără importanță; numai dacă avansezi în cele pământești, numai dacă

ai succes în meseria ta, dacă câștigi mulți bani – de aceasta depinde! Dar ce spune Dumnezeu? „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8,36-37.) Oamenii deștepți ai acestei lumi, care pun la socoteală numai lucrurile trecătoare, stau după aceea în pragul veșniciei ca niște înșelați deznădăjduiți.

Totuși, de ce nu vor medicii, infirmierii și rudele să spună unui om muribund că nu are nici o speranță de vindecare? De ce îi spune profesorul omului bogat care zace murind: „În câteva săptămâni veți fi sănătos!”? De aceea, pentru că omul care nu-L cunoaște pe Isus se teme de moarte și de spaima veșniciei. Un asemenea om trebuie să părăsească tot ce posedă pe pământ, iar dincolo de moarte nu are **nici o nădejde**. Nu, el simte deslușit: **după moarte vine judecata!** Ce serios este faptul că succesul pământesc și posesiunea îi sunt luate omului din mână în ceasul în care trebuie să plece la locul veșniciei sale destinații. Ce trist! Ce dezolant! Numai un lucru îi rămâne, pe care îl ia cu el: **vina vieții sale, tot ce a fost păcat în inima lui, în căile, vorbele și faptele lui.**

Mulți se consolează cu aceea că dacă se apropie moartea, și atunci se mai poate obține mântuirea veșnică, prin faptul că se cheamă harul. Totuși, cine crede aceasta, se înșală foarte tare. Mii de oameni sunt smulși printr-o moarte fulgerătoare, alții mor inconștienți. Dar un lucru este important să-l înțelegem: **moartea mării majorității a oamenilor este o chitanță pentru viața lor.**

Cuvântul lui Dumnezeu spune despre creștinii credincioși, care într-adevăr și-au pus, crezând, vina păcatului pe Hristos-ul răstignit, care și-au predat voința lui Isus și au primit siguranța harului: „Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului” (Romani 14,8). **Dar pentru cine trăiește și moare un om care trece indiferent pe lângă crucea de pe Golgota?** Pentru cine trăiește și moare un om a cărui inimă a fost preocupată numai cu pământul?

Dacă un om stă cu conștientizare limpede la poarta veșniciei, atunci pentru el devine realitate tot ce el a respins până acum ca iluzie fără valoare: Dumnezeu sfânt în fața căruia trebuie să apară, în fața tronului de judecată, Mântuitorul salvator care l-a chemat de atâtea ori, pierzarea veșnică sub care a căzut – **numai realități grave, iminente, de care nu poate să fugă.** Este de folos să aruncăm o privire în moartea unui om, care timp de o viață a disprețuit Persoana Domnului Isus și harul. Un martor sincer, binecuvântatul predicator Spurgeon, povestește:

–„Plecați!” mi-a strigat muribundul când m-am apropiat de el pentru a-l face atent asupra necesității credinței în Isus și asupra pocăinței față de Dumnezeu. „N-am nevoie de predica dumneavoastră; nu mă gândesc la moarte și chiar dacă ar trebui să mor, vreau să mor așa cum am trăit.” Atunci a intrat medicul și bolnavul i-a zis: „O, spuneți-mi că nu voi muri; **căci nu vreau să mor!**” „Nu, sărmane prieten, nu am voie să vă ascund aceasta; sufletul dumneavoastră va fi peste puțin timp la Dumnezeu dumneavoastră!” „**La Dumnezeu meu?** Eu nu am alt Dumnezeu decât lumea. Am șters impresiile de altădată și mi-am înăbușit convingerile; m-am împotrivit față de Dumnezeu și m-am opus rugămintelor mamei mele și acum dumneavoastră îmi spuneți că trebuie să mor! Știi, doctore”, a continuat el cu glas mai răgușit, „știți ce înseamnă aceasta? Dacă mor, **trebuie să mă duc în iad.** O, retrageți-vă vorba! Spuneți-mi că nu voi muri, căci nu pot, **nu vreau să mor!** Tată! Tu m-ai condus pe acest drum și auzi tu, tată, acum mi se spune că trebuie să mor! O, plecați”, a strigat el; „nu vreau să mor!” Un puhoi de cuvinte de blasfemie s-a revărsat peste buzele lui arse de febră, atât de îngrozitoare, încât nu pot fi rostite. Nici o mirare că sărmana mamă s-a prăbușit leșinată și a trebuit să fie dusă afară din cameră și că pe fruntea tatălui necredincios s-au adunat picături groase de sudoare de spaimă. Cum o fi sângerat inima

lui în clipa îngrozitoare, când fiul lui capabil a căzut înapoi în perine, cadavru, după înjurăturile defăimătoare!

Iată moartea unui om care a dat la o parte mântuirea sufletului său ca fiind fără importanță. Aceste cuvinte ale unui muribund sună altfel decât Mannemandeh. Satan, marele înșelător, îi spune omului: Nu te neliniști în privința veșniciei – Mannemandeh! Du-te numai liniștit pe drumul tău! Nu te lăsa iritat! Dar Dumnezeu îți spune: „Grăbește-te și scapă-ți viața!” Vino la Isus! Aici găsești pace și bucurie pentru inima ta și binecuvântarea lui Dumnezeu pentru munca ta pe pământ!

Nr. 7 SOMNAMBULI

„Deșteaptă-te, tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți
și Hristos va străluci peste tine” (Efeseni 5,14)

Somnambulismul este o stare bolnăvicioasă. Predispoziția pentru acesta se găsește mai mult la persoanele mai tinere decât la cele mai în vârstă și în mod deosebit la asemenea persoane tinere, care înclină spre epilepsie. Somnambuli fac în somn, inconștient, lucruri pe care altfel le poate face numai un om în stare de veghe. Ei se scoală, deschid uși, trec prin diferite camere, urcă trepte, ba unii chiar se așează, scriu o scrisoare, fără să fie conștienți de lucrurile acestea. Au fost deja văzuți somnambuli umblând în siguranță și în liniște pe acoperișuri și pe cornișe, în timp ce erau cuprinși de somn. Dacă sunt treziți brusc, se sperie și ajung în mare primejdie să se prăbușească. Câtă vreme sunt cuprinși de visele lor, ei nu cunosc nici o primejdie; în majoritatea cazurilor își găsesc din nou patul în somn și mai târziu nu știu nici ce au făcut, nici pe unde au umblat.

Somnambuli sunt o imagine potrivită pentru viața pământească a oamenilor care trăiesc ca și când n-ar exista nici Dumnezeu, nici veșnicie. Ei sunt ca îmbrățișați de somn, amețiți de lucrurile trecătoare și inconștienți că umblă pe marginea unei prăpăstii de pierzare veșnică. Firește, într-un punct este o mare deosebire față de somnambuli; dacă oamenii cu orientări pământești sunt duși prin moarte în veșnicie, ei știu exact ce au făcut, cum au trăit și că poartă răspunderea pentru viața lor despărțită de Dumnezeu. Dumnezeu le spune: „**Treziți-vă, bețivilor!**” (Ioel 1,5.) Dar marea majoritate a oamenilor nu vor să se lase treziți; abia când se trezesc în veșnicie își dau seama de înșelăciunea lucrurilor trecătoare și de forța păcatului care îi ține legați. Orbirea acestor somnambuli **este vina lor!** Acești oameni **nu vor** ca ochii lor să devină văzători, **nu vor** să vadă primejdia în care planează. Domnul a spus odinioară: „Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-L vor asculta, vor trăi” (Ioan 5,25). Trăim în timpul harului, în care acest cuvânt se împlinește. Morții spirituali, oamenii care se găsesc în somnul morții spirituale, aud glasul Fiului lui Dumnezeu, se trezesc și sunt născuți din nou la o viață nouă, veșnică.

Prietene, te-ai trezit? Domnul îți spune: „Deșteaptă-te, tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine!” Ai văzut realitatea? Ai văzut munții vinei tale, judecata amenințătoare a pierzării veșnice? Sau încă mai visezi? Nu vezi și singur cum ești cu adevărat și cum a fost trecutul tău cu adevărat? Dacă te trezești, vei vedea în viața ta lucruri pe care mai înainte nu le-ai observat. Ai văzut că în viața ta au fost mai multe păcate decât fire de păr pe capul tău? Poate spui: Da! Dar acest fapt nu te-a deranjat niciodată, nu te-a apăsătorit niciodată, nu ți-a preocupat gândurile. Poate te-ai descotorosit de ele cu gândul: toți suntem păcătoși! Dar pune la inimă: **problema vinei păcatului tău și judecata iminentă a Dumnezeului sfânt sunt chestiuni enorm de serioase, încât Dumnezeu L-a trimis din cer pe singurul Său Fiu ca să te trezească și să te mântuiască pe tine, păcătosul orb, vinovat.** Majoritatea

oamenilor nu vor să audă. Ei umblă înainte în somnul păcatului lor, în indiferența lor față de Dumnezeu, pe drumul lor primejdios. Este har dacă ajung să se trezească prin zguduirii grele, prin încercări adânci. Câte unul trebuie întâi să-și piardă averea sau să se îmbolnăvească grav sau să ajungă la închisoare; un altul trebuie să-și îngroape soția iubită sau copiii, până se trezește și devine conștient unde se află și cine este el și cine este Dumnezeul sfânt care îl cheamă și care vorbește cu el.

Prietene, trezește-te din somnul indiferenței tale și din beția lumii! Acum nu te trezește Judecătorul, ci te strigă Salvatorul tău. Recunoaște primejdia drumului pe care ai umblat până în ceasul acesta. Isus întinde de mult mâinile spre tine, pentru că te iubește de nespus, dar tu îți urmezi drumul fără să întrebi de El. El S-a împovărat cu vina ta și a purtat păcatul tău în judecata lui Dumnezeu. Pe El L-a lovit pedeapsa, El a purtat blestemul, El a mers în locul tău pe crucea de la Golgota ca Miel al lui Dumnezeu. Vrei să știi ce este păcatul tău, cât de enorm de greu cântărește? Privește suferința și moartea Fiului lui Dumnezeu, care a fost făcut păcat pentru tine!

Întrebarea întrebărilor este: **ești tu mântuit?** A fost aruncat în marea îndurării ceea ce a fost vină în viața ta? Ai fost spălat curat în sângele lui Isus? Ai primit tu haina de nuntă a dreptății divine și a harului?

Trebuie să auzi deslușit ce înseamnă să apuci mântuirea, să pășești limpede în lumina veșniciei, să fii eliberat de orice amăgire și iluzie falsă.

Un martor al lui Isus relatează:

În una dintre serile primelor zile ale anului 1897 m-a rugat o sora de la casa diaconițelor din B., să vin la unul dintre bolnavii ei, care cerea un predicator „care crede în Isus”. L-am vizitat pe bolnav. Era o făptură devorată de tuberculoză, cu moartea pe față și în ochi cu un foc mistuitor. Trăsăturile feței lui erau importante: o frunte înaltă, un nas cu un format nobil și o gură căreia dârzenia și amărăciunea i-au dat acea caracteristică ce se găsește adesea pe fețele oamenilor moderni. Era ofițer. De îndată mi-a adresat întrebarea: **„Credeți în Isus ca fiind Fiul lui Dumnezeu devenit om?”** Întrebarea concepută limpede m-a surprins și m-a bucurat în același timp; am răspuns la ea cu mărturisirea mea bucuroasă pentru Mântuitorul, a cărui putere a harului eu însumi a trebuit odinioară s-o experimentez în suferință grea. „Și credeți că Isus a murit pentru păcatul lumii?” a întrebat bolnavul mai departe. „Desigur!” a fost răspunsul meu. „El este Mielul care a purtat păcatul lumii.” „Aceasta am auzit-o și eu odată,” a spus acum bolnavul, „a fost în timpul cursurilor mele de la școala de cadeți din D., acolo activa un preot scump, credincios, care de fiecare dată când ajungea să vorbească despre cruce era cuprins de o emoție profundă. Ah, a fost o perioadă fericită; m-am dăruit copilărește credinței în Cel răstignit și am fost fericit, mântuit. Atunci m-a umplut o pace pe care de atunci niciodată n-am mai simțit-o, niciodată! Dar au venit alte vremuri. Mi-am luat strălucit examenul de ofițer și curând am pierdut pacea aceluia timp binecuvântat, în vârtejul vieții de societate și în beția distracțiilor; da, am ajuns atât de departe, încât între tovarășii mei cu aceleași concepții am batjocorit predica despre cruce. Am fost un liber cugetător. – Apoi, acum zece ani m-a apucat primul catar pulmonar. De atunci am dus o viață destul de liniștită. Acum încetează să mai pâlpaie. Voi muri curând. Dar simt că nu pot muri așa cum sunt. **Mai există iertare pentru mine?”**

Ochii lui s-au pironit asupra mea, arzând. Impresionat de mărturisirea lui am răspuns cu cuvântul prorocului: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada.” „Mai este valabil și pentru mine acest cuvânt? Credeți aceasta sigur?” a întrebat bolnavul cu o privire pătrunzătoare. „Da, pe cât de sigur l-am experimentat pe mine însumi,” am răspuns eu. „Vă rog, rugați-vă pentru mine!” m-a rugat bolnavul atunci. Ne-am apropiat împreună de tronul de har al Domnului. Eu m-am rugat primul și am stăruit pe lângă Domnul pentru harul restabilirii lăuntrice sau pentru convertirea bolnavului. Apoi s-a rugat și bolnavul. Era ca și când voia să-L tragă jos pe pământ pe Mântuitorul înălțat. Deodată s-a oprit și a exclamat bucuros: **„Da, pot s-**

o cred! Isus a murit pentru mine! Sunt fără îndoială sigur că El este și Mântuitorul meu! Mulțumesc, Doamne Isuse!" Fața lui strălucea, brațele lui erau ridicate spre cer.

Peste buzele bărbatului care acum se odihnea în Isus se revărsa o rugăciune de laudă și mulțumire, legată cu noi mărturisiri ale păcatelor, cum încă n-am auzit niciodată. În ziua următoare l-am întâlnit pe scumpul bolnav în toată fericirea filiației lui Dumnezeu. În ziua treia am primit de la soră vestea: „A adormit fericit și mântuit în Domnul. Moartea lui a fost o bucuroasă trecere dincolo, în slavă.”

Sora mi-a povestit că tot ceea ce bolnavul ei învățase în tinerețe din Sfânta Scriptură a înviat iar. El a putut să recite pe din afară pasaje întregi din Sfânta Scriptură; și anume, la pilda fiului pierdut a zăbovit adesea ore întregi. „Atunci și-a venit în fire”, a reluat uneori, vorbind încet, ca visând, ca și când voia să se bucure de întoarcerea lui.

Când s-a apropiat sfârșitul și el respira cu greu, sora i-a spus: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne-a dat biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” Muribundul a reluat fraza cu un zâmbet liniștit, fericit. Ultimele lui cuvinte, pe care le-a rostit cu capul ridicat au fost: „Îți mulțumesc, Îți mulțumesc, Doamne Isuse” Amin! Amin!” –

Iată un om care a experimentat aceasta: „Deșteaptă-te, tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine!”

Nr. 8 TREBUIE SĂ ÎMBĂTRÂNIM?

„Ei aduc roade și la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi” (Psalmul 92,14)

Solomon spune: „Tineretea și zorile vieții sunt deșertăciune!” (Eclesiastul 11,10). Este adevărat?

În istoria actrițelor celebre se găsește o actriță din Paris, care între anii 1855-1860 a avut o perioadă de cinci ani de strălucire. Locuința ei consta pe atunci din zece compartimente, fiecare aranjată cu un alt gust, într-o asemenea risipă, încât fiecare cameră însemna o avere. Dar această artistă foarte admirată s-a îmbolnăvit curând de o boală la piept, iubitul ei s-a retras, publicul i-a disprețuit reprezentațiile. Nefericita femeie a murit în casa de nebuni, în secția pentru săraci.

În aceeași perioadă exista în Paris o altă actriță, ale cărei haine, când pășea pe scenă, străluceau de briliante veritabile. Dar au venit anii când farmecele ei s-au ofilit. De pe marile scene a mers pe scene mai mici și pe cele mai mici. După puțini ani și-a dat ultima suflare, complet sărăcită, pe paie putrezite. Cât de triste au fost îmbătrânirea și moartea pentru aceste fapte omenești deplorabile! **Și ce a venit după aceea?** Unde au fost miile de spectatori care le-au admirat? Unde au fost aplauzele și strigătele de „bravo!” ale mulțimii îmbătate de impresiile momentului? Toate aceste manifestări extraordinare s-au dovedit a fi o înșelăciune a dumnezeului acestui veac; totul îi slujește pentru un singur scop: să-i înșele pe oameni asupra seriozității veșniciei. „Lumea trece, și pofta ei!” Acest adevăr nu are nevoie nici de predici, nici de cărți evlavioase – nu, viața însăși adevărește această realitate în biografia zguduitoare sub ochii tuturor oamenilor; - dar, din nefericire, toate acestea sunt zadarnice pentru lumea înșelată. Toată strălucirea luxului, plăcerea și banii n-au fost decât o perdea amăgitoare care s-a rupt, ah, așa de repede, iar în spatele ei s-a aflat o moarte tristă, în mizerie și nenorocire și o pierzare veșnică. Nu pățesc mulți oameni așa? Câtă vreme sunt tineri și sănătoși beau savurând din plin paharul poftei. Apoi vin vremuri când observă că: nu mai este ca înainte. Puterea de încordare a trupului scade; se arată primele fire albe de păr; de pe față dispăre strălucirea tinereții. Oglinda spune într-o zi adevărul amar: **ești bătrân!** Iar inima o confirmă: da, îmbătrânesc. Aceasta

tulbură gândurile. Am vrea să le uităm, am vrea să le alungăm cu râsul și glumitul – dar se întorc, căci acesta este adevărul: **bătrânețea se apropie irezistibil.**

Oare trebuie să îmbătrânim? Oare nu are un om voie să se bucure, cu o bucurie netulburată, fără o privire sumbră în viitor? Dumnezeu răspunde: **Ba da!** Ai voie să bei dintr-o cupă a bucuriei, ai voie să duci o viață despre care scrie: – „Tu îmi ungi capul cu untdelemn și paharul meu este plin de dă pe deasupra” (Psalmul 23.5). Aceasta nu este partea celor care vor, așa cum spun, să-și savureze viața și tinerețea, ci partea **celor care și-au pus viața în mâna lui Isus, a Mântuitorului, care au găsit pacea cu Dumnezeu.** Ei au venit cu vina vieții lor la Isus, Împăciuitorul, El le-a dat viață nouă, viață veșnică, dumnezeiască. Ei pot să spună: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2). **Această viață nu îmbătrânește și nu moare,** ci se întărește și triumfă peste toate vicisitudinile și bolile, mâhnirile și încercările, chiar și peste greutățile trupești ale bătrâneții. Aici este o nădejde indestructibilă, aici a răsărit un Soare care nu mai apune. Spune: **cunoști acest Soare? Îl cunoști pe Isus?**

Există o legendă din antichitatea străveche că undeva pe pământ curge un izvor al tinereții veșnice; cine se scaldă în el, cine bea din el nu va îmbătrâni. Dar încă nici un descoperitor, nici un cercetător din țările îndepărtate n-a găsit acest izvor minunat. Atunci a venit Fiul lui Dumnezeu din ceruri și l-a arătat. El a vorbit despre ceea ce lumea îi oferă omului și a spus: „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete.” Apoi a vorbit despre ceea ce păcătosul iertat găsește la El: „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ci apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el un izvor de apă, țâșnind în viața veșnică” (Ioan 4,13-14).

Oamenii inventează tot felul de lucruri posibile, creme, tratamente pentru a împiedica bătrânețea și pentru a-i menține pe oameni proaspeți ca în tinerețe. În ultima vreme sunt, înainte de toate, mijloacele și reclamele pentru restabilirea nervilor uzați, care ocupă un spațiu tot mai larg. Orice descoperire de acest fel este recomandată călduros de unul sau mai mulți profesori de medicină, în funcție de efectul ei și aproape nici una nu-și greșește ținta - **și anume, să-i aducă descoperitorului mulți bani.**

Nu se poate nega că trăim în epoca nervilor uzați. Urmarea zdruncinării nervilor, foarte răspândită în toate cercurile, este: descurajare, temeri întunecate, lipsă de putere și de energie vitală, diminuarea bucuriei pentru muncă. Mulți oameni au devenit melancolici ca urmare a nervozității lor, unii până la sinucidere, alții până la nebunie.

Numai acela poate să străbată în pace prin toată graba și alergarea vieții, care se știe purtat de puterea și harul Dumnezeului atotputernic, care primește zilnic tărie nouă din izvoarele nesecate ale lumii nevăzute. Este un cuvânt așa de potrivit pentru nevoile prezentului: „Dumnezeul cel veșnic, DOMNUL, Creatorul marginilor pământului, El nu obosește, nici nu poate fi golit de putere; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui care nu mai este în stare de nimic. Flăcăii obolesc și sunt storși de putere, chiar tinerii se clatină și cad; dar cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă și nu sunt extenuați” (Isaia 40, 28-31). Totuși, nu este întâmplare că în Biblie nu apare cuvântul „nervi” – cu aceasta este arătat faptul că un om care se sprijină pe Dumnezeu, crezând, nu are nevoie să se gândească la nici un fel de nervi. Biblia ne spune despre asemenea oameni ai lui Dumnezeu, care într-o viață lungă pot să-și facă slujba în toată puterea, fără să se istovească: „Moise era în vârstă de o sută douăzeci de ani când a murit; vederea nu-i slăbise și puterea nu-i scăzuse” (Deuteronom 34,7). Ce încheiere după o viață dedicată lui Dumnezeu! Într-adevăr, acest bărbat n-a trăit în mânăstire, ci fiind conducător și judecător suprem al unui popor mare, a trecut prin nenumărate lupte și greutăți. El a experimentat însuși ce este omul în neloialitatea lui și **cine este Dumnezeu, Cel veșnic credincios.**

Aceleași puteri de viață și de biruință, de care a avut parte Moise prin credință, le poți găsi și tu **dacă le cauți la Dumnezeu**. Ai venit la Dumnezeu cu vina vieții tale și cu nevoia vieții tale, pentru a fi vindecat? De aceea a venit Fiul lui Dumnezeu pe pământ, ca oamenii să poată găsi la El: iertare, har, pace, putere, ba chiar o viață nouă. **Ai găsit-o? Vrei s-o găsești?** Privește, crezând, la crucea de pe Golgota, înțelege acest mesaj: că Fiul lui Dumnezeu a purtat acolo povara și blestemul vinei tale. El a venit **pentru tine! Te-a căutat!** Ia această veste minunată în inima ta: judecata pentru vina ta a fost executată asupra marelui tău Chezaș. El te-a împăcat cu Dumnezeu. Poarta harului și a binecuvântării a fost deschisă pentru tine. Atunci nu trebuie să privești mâhnit la părul tău încăruntit, atunci nu trebuie să te plângi de diminuarea puterii și de nervii oboșiți. Te poți baza pe făgăduințele lui Dumnezeu și până la sfârșitul alergării tale pământești poți să experimentezi aceasta: „Cei sădiți în casa Domnului vor înflori în curțile Dumnezeului nostru. Ei aduc roade și la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi, ca să arate că Domnul este drept, El, stânca mea, în care nu este nedreptate” (Psalmul 92,12-15).

Nr. 9 VIAȚA FURATĂ PRIN ÎNȘELĂCIUNE

**„Căci oricine va voi să-și scape viața, o va pierde;
dar oricine își va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, o va salva.”**
(Marcu 8,35)

La marginea de sud a districtului Harz, aparținând de administrația orașului Braunschweig, este situată comuna Walkenried, cunoscută datorită ruinelor unei mari mănăstiri care a fost distrusă în anul 1525. În una dintre vechile galerii boltite, străinului care vizitează aceste ruine impunătoare i se arată o galerie laterală boltită, la capătul căreia se afla odinioară o icoană mare a Maicii Domnului.

Ghidul relatează despre aceasta: Când mănăstirea încă mai era în plină înflorire, în timpul secolului al XII-lea, până la începutul secolului al XVI-lea, abații mănăstirii exercitau în tot ținutul o mare putere, dar se loveau și de rezistență și de ostilitate. Se întâmpla atunci nu rare ori, ca asemenea adversari ai mănăstirii să fie prinși; mănăstirea dorea să se descotorosească de ei. Li se promitea îndurare și eliberare dacă vor îmbrățișa acea icoană a Maicii Domnului, cu recunoașterea vinei lor. Apoi, dacă un astfel de om pornea prin acea galerie spre icoană, în fața acesteia călca îndată pe o trapă. Aceasta se deschidea, nefericitul cădea în adânc, într-un puț din zidurile cărui se înălțau de jur-împrejur săbii ascuțite, așa că omul rănit de moarte ajungea jos cadavru zdrențuit. El a crezut că găsește viață și libertate dacă se supune pretenției, dar a fost înșelat – a găsit moartea și pieirea.

Ceva asemănător se petrece de jur-împrejurul nostru, ce-i drept, nu cu trupurile muritoare ale oamenilor, dar cu sufletele lor nemuritoare. Ei sunt ademeniți în slujba lumii și a păcatului. Viața le promite satisfacerea dorințelor lor; ei cred promisiunile amăgitoare, se dedică lumii, speră că vor găsi aici ce-și doresc: libertate, succes, plăcere și savoarea vieții. Dar găsesc moartea veșnică, plata lor este o inimă străpunsă de acuzațiile conștiinței, o viață pierdută.

Lumea aceasta stă sub forța și stăpânirea unui stăpân puternic, care este mult mai crud decât acei tirani din mănăstirea Walkenried. Este satan, care le cere oamenilor să i se supună și toți cei care n-o fac sunt înșelați. Ei nu găsesc ce au căutat și au sperat, fericirea, nu, ei găsesc o viață de nemulțumire și de pierzare. Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pe care dragostea L-a determinat să vină jos, din ceruri, ca să-i salveze pe oameni din blestemul vinei lor și de sub puterea stăpânului acestei lumi, spune avertizând: „Căci oricine va voi să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, o va salva. Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8,35-37).

Acel om, care pășea prin galeria boltită a mănăstirii ca să găsească la icoana Maicii Domnului eliberare și viață, credea că se află pe drumul cel bun pentru a-și salva viața, dar era pe drumul morții. Sfârșitul spre care se îndrepta era ascuns ochiului său. Dacă ar fi știut ce îi stă înaintea, n-ar fi mers nici un pas mai departe. Ah, el n-a bănuțit căror dușmani vicleni li se încredințase. Apoi, dintr-odată, când a căzut în adânc, a observat: **mi-a fost furată viața prin înșelăciune!**

Tu ai numai o viață și Domnul Isus îți spune prin mesajul Evangheliei, că drumul pe care mergi te va duce la pierzare. Lasă-te avertizat și întoarce-te! El Însuși vrea să te salveze de sub puterea și forța vrăjmașului primejdios, din vina, din blestemul, din lanțul păcatelor tale.

Dar cât de puternic și de înșelător este stăpânul lumii! El îl duce de nas pe păcătosul fără pace cu ispitiri și promisiuni mereu noi. Cuvântul lui Dumnezeu avertizează așa de serios: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2,15-17). Cu aceste trei mari instrumente ale puterii, marele înșelător, satan, îi ține tare pe oameni pe calea largă a pierzării.:

1. **Cu pofta cărnii.** Cuvântul lui Dumnezeu înțelege prin aceasta tot ce leagă voința omului prin desfătare și pofta păcatului. Câți oameni nu sunt, pentru care dorința inimii este să mănânce și să bea bine – ei nu cunosc și nu doresc nimic mai bun. Aducă la aceștia pe toți cei care încâlciți în imoralitate, își împovărează viața cu vină și și-o strică. Câți oameni, care au fost de timpuriu ademeniți pe această cale a păcatului, nu cad într-un adânc înfiorător, mai îngrozitor decât acel puț ticsit cu săbii din mănăstirea Walkenried. Dacă i-ai putea vedea pe acești sărmani oameni, care ajung în casa de nebuni din cauza poftii cărnii, îngropați de vii! Aici nu există nici o speranță, nici o întoarcere acasă - și pe aceia, alții, care își duc viața ca pe o povară, ca niște moșnegi tineri suferinzi, pentru că le-a fost frântă toată vigoarea și toată puterea de muncă! Și ce îi așteaptă în veșnicie? „Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați: nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii, nici hoții, nici lacomii de bani, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,9-10).

2. Satan îi amăgește pe oameni **cu pofta ochilor.** Aici sunt nenumăratele distracții, amuzamente, spectacole, filme, balurile mascate, reprezentațiile de circ care îi îmbată pe oameni. De atâtea ori, de atâtea ori se întorc oamenii acasă conștienți că totuși, tot ce a trecut prin fața ochilor lor a fost lipsit de spirit. Și cu toate acestea, ei rămân pe calea amuzamentelor lor.

3. Stăpânul lumii îi leagă pe oameni prin **mândria vieții.** Cuvântul lui Dumnezeu se referă prin aceasta la vanitatea și mândria hainelor bune, a aspectului frumos, a locuinței strălucitoare, a întregii grandomanii care vrea să fie admirată sau invidiată de oameni. Câți oameni nu se lasă prostiți când cred promisiunile stăpânului acestei lumi: caută în lume: succesul, bogăția, onoarea, desfătarea – atunci vei trăi cu adevărat, vei savura viața, vei găsi aceea după care tânjești! Astfel năvălesc în viață – dar cad în adâncuri ca niște înșelați, cu o viață pierdută, deoarece nu s-au gândit la aceasta.

De curând a apărut într-un ziar ilustrat un articol cu titlul: „**Nebunia artiștilor**”. El conținea fotografiile și rezumatele vieților unui șir lung de cântăreți și cântărețe de la teatru, din epoca modernă, **care au sfârșit toți ca nebuni.** La unul dintre acești bărbați, biografia se termină după cum urmează: „Amibiția lui a fost satisfăcută, dar patima lui pentru bani l-a mânăat în America, unde a jucat o sută de roluri mari în o sută de seri una după alta. S-a întors în Germania încărcat cu aur, dar frânt în suflet și trup, unde câteva săptămâni mai târziu a dat în nebunie.” O altă biografie dintre acestea se sfârșește astfel: „El și-a păstrat până la moarte trupul minunat prin care a obținut o recunoaștere strălucită și aur din belșug – dar duhul lui era stins. **El a studiat, a jucat, a iubit și a băut până s-a tâmpit.**” Toate acestea le citesc și le aud mii de oameni; și în nici un caz nu se îndoiesc că este adevărat. Dar ei nu reușesc să ajungă până la hotărârea: chiar

dacă toți oamenii de jur-împrejurul meu sunt înșelați de satan prin lucrurile vremelnice, **eu nu vreau să mă las înșelat!** Prietene, ia această decizie!

Inima nu găsește pace, nu găsește nădejde în tot ce oferă lumea. Viața zboară și munții vinei cresc de la an la an tot mai mult; drumul se grăbește spre destinație. **Care va fi destinația?** O, lasă-te avertizat; gândește-te și înțelege că Fiul lui Dumnezeu te cheamă pentru că vrea să te salveze. El întinde mâinile spre tine cu dragoste și bate la conștiința ta cu câte o vorbă serioasă, cu câte un mod de trai serios. El te caută pentru că te iubește și dacă privești la cruce vei vedea ce a întrebuintat El pentru tine cu scumpa Lui jertfă. Ai meditat vreodată asupra acestui fapt, că Creatorul cerului și al pământului S-a umilit atât de adânc ca să ia locul tău în judecata lui Dumnezeu, ca Chezaș al tău pe lemnul blestemat? N-a fost inima ta niciodată impresionată și smerită de cuvântul: „**Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?**” El a fost părăsit de Dumnezeu pentru că vina ta zăcea pe capul Chezașului tău fără vină. Crezând în jertfa lui prețioasă și în sângele vărsat pentru tine, vei găsi iertarea vinei tale și pace cu Dumnezeu. Ei bine, prietene, ești avertizat. Nu merge mai departe pe drumul acesta. În timp ce vrei să îmbrățișezi lumea și pofta ei, ți se va fura viața prin înșelăciune – exact ca acelor oameni nefericiți care au căzut în adâncul ticsit cu săbii.

Nr. 10 DE CE TREBUIE SĂ MURIM?

„De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit.” (Romani 5,12)

Omenirea modernă a realizat lucruri demne de admirat. Triumfurile ei cele mai mari sunt: **aeronava dirijabilă, telegrafia fără fir, automobilul, operațiile medicale pe cord deschis la oamenii vii.** Am mai putea adăuga multe care sunt într-adevăr demne de admirat ca triumf al tehnicii și al științei. Putem fi convinși, de asemenea, că oamenii vor mai descoperi și inventa multe lucruri uimitoare. Totuși, două lucruri nu vor inventa niciodată: nu vor putea crea niciodată **viața** și nu vor putea înlătura niciodată **moartea**. Aceasta este limpede pentru orice om rațional. Dar este o caracteristică a vremii, că oamenii se încumetă să susțină: omul ar putea să desființeze moartea; da, ei pretind de la alți oameni ca aceștia să creadă o asemenea absurditate.

Cuvântul lui Dumnezeu spune anticipat despre oamenii timpului de acum: „Din această cauză, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie judecați” (2 Tesaloniceni 2,11-12). Dintre cele mai eficiente lucrări de rătăcire face parte chiar și aceasta: că apar asemenea oameni care susțin că ar putea birui moartea printr-o hrănire corectă și un mod de viață corect. La elogierea unui nou leac pentru restabilirea nervilor distruși se puteau citi următoarele: „**Moartea este o deprindere rea, o prostie.** Omul nu are nevoie să moară; el a lăsat să i se bage în cap că ar trebui să moară; dar dimpotrivă: el va trăi veșnic de îndată ce va reuși să se desprindă de această obișnuință.” Acum a murit chiar acela care a elaborat această afirmație îndrăzneată; dar se insistă că îmbătrânirea este o prostie care poate și trebuie să fie oprită. Tocmai în acest scop – așa spune reclama – a fost descoperit leacul recomandat aici pentru întărirea nervilor distruși și se vinde la prețul stabilit. Fără îndoială că acești fabricanți vor găsi o desfacere mare și vor câștiga mulți bani – în fond, acesta este scopul.

Când citești o asemenea absurditate nu știi dacă mai degrabă să râzi de nerușinarea unor asemenea reclame sau să plângi de nebunia acelor care cred așa ceva. Poate că n-a fost niciodată lumea atât de inundată cu vești despre moartea fulgerătoare și violentă ca astăzi. În

marile orașe aproape că nu trece nici o zi fără o crimă din cauza jafului sau o tentativă de crimă. Nici o construcție mare nu se execută fără sacrificii de vieți; fie că sunt gări, poduri, tunele sau vapoare mari – fiecare dintre aceste opere monumentale se plătește cu viața individuală a oamenilor care lucrează la ele. De peste tot, din mijlocul triumfurilor lucrărilor omenești, moartea îi privește rânjind pe oameni. Omenirea este pe cale să-și deschidă spațiul aerian ca pe un nou ocean pentru circulație, dar fiecare zi aduce mai multe depeșe despre avioane prăbușite și despre aviatori omorâți. Deci, fie că este scufundarea unui vapor mare, fie unul dintre groaznicele accidente în mină, fie ciocnirea trenurilor, fie că este incendiul într-un teatru sau un cutremur, o revoluție sau un război – mereu aduce ziarul o listă cu morți. Adaugă cazurile mortale aproape nenumărate prin armata bolilor și, ceea ce este și mai grav, pe acei oameni mulți, sănătoși trupește, care își iau singuri viața pentru că inima lor este fără mângâiere și fără nădejde sau deoarece conștiința lor este apăsată de vină. Dar toate acestea nu-i împiedică pe oameni să vândă altora gogoși sub aparența temeiului științific, că vor reuși să desființeze moartea. Într-o tipăritură foarte răspândită, care țintește acolo, se spune:

Viața și moartea noastră rapide m-au determinat deja acum două decenii să-mi explic prin studii asupra naturii, cum multe animale, ca: vulturii, lebedele, corbii, știucile, crapii, cerbii ajung până la 300 de ani; crocodilii, șerpii până la 500 de ani – un elefant al regelui din Siam a ajuns la 700 de ani, broasca țestoasă este numită de către chinezi chiar „milenara” – dar omul, „cununa creației”, moare deja la 70 de ani, dacă ajunge mai sus moare la 80 de ani.

Atunci mi-am spus: Dacă animalele trăiesc 1000 de ani, atunci este un paradox aici: că cea mai inteligentă creație, omul, apucă vârsta cea mai mică dintre toți, căci ar trebui să fie nu doar mai bătrân decât copacul cel mai bătrân, ci mult mai bătrân decât toți aceștia, dacă inteligența umană este mai mare decât cea a unui copac.”

Spre bucuria mea apar și glasuri științifice care îmi împărtășesc părerea în privința nemuririi noastre pământești. Așa s-a pronunțat renumitul fiziolog, profesorul Schw.: el nu poate să înțeleagă că, de fapt, omul trebuie să moară. Colegul său nu mai puțin renumit, profesorul M., a spus: În substanța organică nu există absolut nici un motiv științific natural pentru a muri – cât de durabilă este materia, atât de durabilă ar trebui să fie și viața.

În continuare, doctorul în medicină, C., își învață ascultătorii că omul ar putea să ajungă la 1000 de ani dacă s-ar conforma regulilor de igienă și celor științifice.

Lo. este de părere că: „apreciind logic și natural, moartea este numai o greșeală grosolană, și nu o necesitate a vieții”...

Le. spune în privința metabolismului: „Dacă întotdeauna compensația ar corespunde exact pierderii, fără a oscila nici în cel mai mic grad, atunci i s-ar putea pune capăt vieții numai printr-un accident, dar niciodată prin vârsta înaintată.”

Toți acești oameni învățați nu vor să recunoască pricina pentru care toți oamenii sunt supuși morții. Aceasta este: din cauza păcatului. „după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit.” Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei: „în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Geneza 2,17). Înșelat de satan, omul a mâncat din fructul ademenitor. Începând din ceasul acela, omenirea a stat sub legea păcatului și a morții. **„căci țărână ești și în țărână te vei întoarce!”** (Geneza 3.19). Că este așa, ne-o dovedește moartea oamenilor de jur-împrejurul nostru. Pământul este un cimitir mare. Nimeni nu îndrăznește să conteste realitatea că toți oamenii se întorc în țărână; înmormântările regilor și sicriile cerșetorilor, mormintele oamenilor bătrâni și ale oamenilor tineri – toate adevăresc aceasta: **„căci țărână ești și în țărână te vei întoarce!”**.

Ce naive sunt acele cuvinte ale acelor bărbați savanți, care vor să desființeze îmbătrânirea și murirea prin reguli normale de viață! Nu, pentru a birui moartea trebuie să cauți un alt Medic și Salvator, unul care într-adevăr a **biruit** moartea și la care orice om poate găsi **viața veșnică**. Este **Isus Hristos, Fiul răstignit și înviat al lui Dumnezeu**, „care a nimicit moartea și a adus la lumină

viața și neputrezirea, prin Evanghelie” (2 Timotei 1,10). Vrei să fi eliberat de moarte? Vrei să găsești viața veșnică? Vino la Isus, crede în Evanghelie! Vino cu mărturisirea vinei vieții tale, cu tot ce te desparte de Dumnezeu, recunoaște că inima ta, firea ta nu sunt bune, ci vinovate. Privește munții vinei tale, adunată prin lungimea anilor vieții tale, începând din zilele copilăriei. Gândește-te odată câtă: minciună, egoism, mânie, nerecunoștință, imoralitate zace pe conștiința ta! Ești un păcătos, ai căzut pradă morții și ai fost deferit judecării Dumnezeului sfânt. Dar, lăudat fie Dumnezeu! Isus atârână pe cruce pentru tine, ca Chezaș al tău în judecata lui Dumnezeu. „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5). Apucă acest mesaj al Evangheliei, crezând, cheamă Numele lui Isus – vei vedea că va răspunde stăruinței tale. El îți va da **siguranța** că vina ta este iertată, că ai devenit un copil al lui Dumnezeu, că ai primit viața eternă. Căci așa este scris: „Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine **are viața veșnică**” (Ioan 6,47). Pentru cel care are viața veșnică, moartea se transformă în intrarea în slava lui Dumnezeu. El nu moare pentru a pieri, ci se afundă în mâinile de har ale marelui său Mântuitor, Isus, despre care este scris: „**Cine are pe Fiul are viața**” (1 Ioan 5,12). Prietene, nu trebuie să mori. **Isus te cheamă la viața veșnică.**

Nr. 11 PENTRU CE ÎȚI PUI TU VIAȚA ÎN JOC?

„Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei”
(2 Corinteni 5,15).

Mii de oameni și-au riscat viața pentru împărat și patrie și mii de oameni stau pregătiți s-o riște la fel; datoria dragostei și a loialității face ca lucrul acesta să fie ca de la sine înțeles. Orice mamă își riscă viața pentru copilul ei, s-ar duce în cușca leilor ca să-l salveze de acolo sau pe șinele de cale ferată în fața trenului care vine șuierând.

Există câte o ocazie care-l face pe un om loial să simtă, fără să stea pe gânduri, că este de datoria lui să-și pună viața în joc pentru a-i salva pe alții. În gara din Nocasari (Mexic) luase foc un tren de marfă. Focul îl înconjurase așa de repede, încât a fost imposibil să fie oprit. Mecanicul de locomotivă știa că în două dintre vagoanele trenului se găsea dinamită, care trebuia să fie folosită la detonări. Era prea târziu să se decupleze vagoanele; el le-a strigat angajaților să părăsească trenul. Apoi, cu presiune maximă a gonit șuierând, cu trenul arzând, afară din oraș, pentru a îndepărta astfel catastrofa de el. După câteva minute de drum, exact în fața unui canton în care stăteau doisprezece oameni, s-a ajuns la explozie. Locomotiva cu mecanicul ei, vagoanele, cantonul, cei doisprezece oameni și un bărbat tânăr care se plimba călare prin apropiere au fost spulberați. O gaură adâncă de opt metri în pământ a arătat forța elementară a exploziei. Eroul care cu abnegația lui a salvat un oraș întreg, care a hotărât conștient să meargă în întâmpinarea morții sigure, nu i s-a putut face nici măcar un mormânt. Nici o bucată din corp n-a fost găsită. Dinamita și-a făcut lucrarea complet. Câți oameni n-au fost deja salvați din câte o casă care ardea sau din potop prin aceea că un altul și-a pus viața în joc fără să stea pe gânduri.

Există alte cazuri, pentru care este necesară o decizie clară, cu chibzuință liniștită. – Câte unul ia această decizie și merge pe drumul morții din abnegație de bunăvoie. Când în Mancuria (în nordul Chinei), în 1911a izbucnit epidemia de ciumă, mulți medici și-au riscat viața ca să-i ajute pe bolnavii de ciumă și să-i ocrotească pe cei sănătoși. În toate aceste cazuri, fără îndoială că prețul, pentru care a fost viața pusă în joc, a meritat angajarea. Dar mult mai multe sunt cazurile în care oamenii își pun viața în joc pentru un preț care nu merită. Când acum doisprezece ani a fost descoperită țara aurului, Clondyke, din America de Nord, mii de oameni s-au dus acolo. Ei și-au riscat viața pentru a câștiga aur. Mulți au înghețat, alții au murit de foame, alții au fost

omorâți și jefuiți de căutătorii de aur invidioși. Dar nu sunt numai căutătorii de aur din Clondyke cei care își riscă viața ca să se îmbogățească. Mii de oameni care rămân acasă, care își fac treaba la birou sau la bursă, au unul și același scop. **Oare merită acest scop prețul unei vieți?**

Mulți oameni își pun astăzi viața în joc pentru succesul în sport. Câteodată, un concurs automobilistic seamănă cu un accident în masă. Merită succesul într-un concurs automobilistic, de a câștiga premiul întâi, angajarea vieții? Se va bucura un om în veșnicie de o asemenea retrospectivă? Mulți oameni își pun viața în joc pentru nimic, ba chiar o leapădă. Acum doi ani s-a prezentat în grădina zoologică Hagenbeck, un îmblânzitor de animale, care a prezentat în același timp patru lei, patru tigri, doi leoparzi și doi urși. Animalele se plecau în fața biciului stăpânului lor. Dar la acesta se observa foarte bine că știa că-și pune viața în joc. – Reprezentația, aplauzele, câștigul de bani au meritat angajarea? Cu siguranță că nu. Gândește-te la dansatorii pe sârmă; cel mai renumit dintre ei, pe nume Blondin, a traversat cascada Niagara pe o frânghie și chiar a dus dincolo un alt om pe o roabă. Banii pe care i-a primit Blondin, admirația sutelor de mii de spectatori, articolele lungi din ziar, care l-au lăudat, au fost prețul pentru care și-a riscat viața. Cu siguranță, prețul n-a meritat angajarea. Exact la fel este cu toți oamenii care își arată la circ, la trapez, arta frângerii gâtului.

Câte unul își pune viața în joc și nu se gândește că este vorba despre viața lui. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre aceia care merg pe calea poftei carnale: „Deodată a început să meargă după ea, ca boul care se duce la măcelărie, ca un cerb care aleargă spre cursă, ca pasărea care dă buzna în laț, **fără să știe că o va costa viața**, până ce săgeata îi străpunge ficatul. - Și acum, fiilor, ascultați-mă și luați aminte la cuvintele gurii mele. Să nu ți se abată inima spre calea ei, nu te rătăci pe cărările ei. Căci ea a făcut să cadă mulți răniți și cei pe care i-a ucis ea sunt numeroși. Casa ei este drumul spre Locuința Morților, coborând spre locașurile morții” (Proverbe 7,22-27).

Fără să știe că o va costa viața! Cât de potrivite sunt aceste cuvinte!

Iată un bărbat tânăr care a mers pe calea imoralității. Dintr-un ceas de poftă păcătoasă a adus acasă acea boală îngrozitoare, care otrăvește întregul trup pentru toată viața, care a dus atâția bărbați în casa de nebuni. Aici a fost totul pus în joc: sănătatea, fericirea familiei și energia vitală. Ce mizerabil a fost prețul de dragul căruia a fost adus acest sacrificiu prețios. Ce groaznică a fost ziua în care acest bărbat, câțiva ani mai târziu, când era deja căsătorit, a fost convins de medic că i-a dat soției sale un bărbat otrăvit, că nu va putea fi niciodată tatăl unor copii sănătoși și că îl amenința casa de nebuni ca sfârșit al căii sale!

Dar acum mai trebuie să vorbim despre numărul mare al celor care nu-și pun viața în joc pentru orice risc, ci trăiesc așa, într-o doară și nu știu nici ei pentru ce. Câți oameni nu există, care la întrebarea: **„Pentru ce trăiești?”** trebuie să spună: **„Nu știu”**. Eu trăiesc pentru ceea ce îmi aduce ziua. Ei trăiesc de pe o zi pe alta. Zboară zile și ani și dacă întrebi un asemenea om la capătul drumului său; „Spune, ce ai realizat, ce ai obținut, ce ai câștigat cu acțiunile vieții tale prețioase?” Atunci majoritatea oamenilor, dacă sunt sinceri spun la rândul lor: „Nu știu! Am trăit exact cum trăiesc toți oamenii; am crescut, m-am făcut mare, am muncit, am râs, am plâns, am sperat, am ajutat, așa cum este viața, dar un scop n-am avut.” Da, dragă prietene, **Chiar n-ai trăit pentru nimic?** Vrei să-ți sfârșești viața cu acest rezultat: N-am adus nimic din ea, decât vina mea!? Este altfel cu aceia care urmăresc un scop pământesc de ambiție și lăcomie? La sfârșit și aceștia privesc înapoi la o viață pierdută. De ce? Au trăit pentru lume, pentru vremelnice, pentru propriul „eu”.

Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri, a părăsit slava Tatălui, S-a smerit până la moarte, chiar moarte de cruce, S-a jertfit pe Sine Însuși, întreaga Sa Persoană sfântă. De ce S-a dat la moarte de cruce? Ce a vrut să obțină? **A vrut să te răscumpere, să te mântuiască, să te posede.** A vrut să te facă fericit pentru timp și veșnicie. Tu ai fost atât de valoros pentru El, încât a pus totul în joc pentru tine. Înțelege dragostea Lui! El a vrut să ajungă cu tine la ținta aceasta: să găsești **adevărata fericire** ca un copil mântuit al lui Dumnezeu. Vrei și tu lucrul acesta? Este

scris în Biblie un cuvânt minunat, care răspunde la întrebarea. „De ce a murit Fiul lui Dumnezeu pe cruce?” Ascultă răspunsul: „Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei.” Dacă pricepi, dacă înțelegi aceasta: că Domnul te iubește de nespus de mult, că dorește să te aibă, ca viața ta să devină o jertfă de mulțumire pentru El, atunci trăiești o viață care merită trăită.

Acum stă în fața ta hotărârea, întrebarea decisivă: vrei să-ți pui viața în joc pentru a fi proprietatea acestui Mântuitor salvator și să treci prin viață ca martor al Său? Vrei să-ți riști pentru aceasta viața printre oamenii care nu-L cunosc, să demonstrezi cu viața ta că tu Îl cunoști, Îl iubești, Îl slujești? **Dacă vrei aceasta, s-o vrei cu totul.** Pune-ți în joc toată persoana, fără rezerve și imparțial, să-I slujești și să-I mulțumești acestui Mântuitor și să trăiești pentru El. Pavel spune despre o asemenea viață: „Face să trăiesc” (Filipeni 1,22). Într-adevăr, merită osteneala să trăim, să ne punem viața în joc pentru Isus, căci numai pe calea aceasta devine inima fericită.

Nr. 12 ESTE BOGĂȚIA O PIATRĂ DE TEMELIE A FERICIRII?

„Cei care vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită,
în cursă și în multe pofte nebune și periculoase,
care îi cufundă pe oameni în ruină și în distrugere.”

(1 Timotei 6,9)

Momentul favorabil pune adesea piatra de temelie a fericirii noastre! Cu această inscripție îi ademenește un colector de loterie din Hamburg pe oameni să participe la loterie, unde se pot obține câștiguri până la o jumătate de milion. Alte câștiguri, de 300 000, de 200 000 de mărci fac semne din linia a doua. Zeița Fortuna, îmbrăcată în aur, varsă din cornul abundenței cantități nenumărate de monede de aur și întinde spre spectator o scrisoare cu eticheta: 500 000 de mărci. Mulți oameni urmează această ispitire. Ei trimit colectorului cele șase mărci cerute și imaginația lor începe să-și zugrăvească această viață minunată, dacă într-adevăr vor primi o scrisoare cu vestea despre un mare câștig. **O jumătate de milion!** Ce piatră de temelie sigură pentru fericirea mea! Prima extragere decurge, din nefericire, fără împlinirea acestei speranțe înșelătoare, dar, de fapt, în această extragere încă n-a fost câștigul principal; acesta vine abia în extragerea a șaptea. Colectorul loteriei cere să se mai ia un loz de douăsprezece mărci înainte de extragerea a doua; la aceasta perspectivele de câștig sunt mai mari decât la prima extragere. Lista extragerii la loterie este primită și studiată cu zel. Nici acum nu-i nici un rezultat! Urmează a treia extragere. Să trimiteți numai 20 de mărci. Apoi vine extragerea a patra cu 28 de mărci, a cincea cu 32 de mărci, a șasea cu 28 de mărci, a șaptea cu 18 mărci. Abia în extragerea a șaptea face semn marele câștig de 500 000 de mărci! – Cine a rezistat mult, a plătit 144 de mărci ca să afle că munca harnică este o piatră de temelie mai bună a succesului pământesc, decât jocul de loterie. Pierderea de 144 de mărci poate fi compensată, dacă Dumnezeu menține în har sănătatea și puterea de muncă. Cine este sănătos și apt de muncă a primit un dar de la Dumnezeu, mult mai valoros decât o jumătate de milion. **Cine i-a dat această comoară? Dumnezeu!** „Nu vă rătăciți, iubiții mei frați: Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1,16-17). Dar oamenii zilelor noastre Îl resping pe Dumnezeul veșnic. Ei nu vor să accepte adevărul: „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul” (Proverbe 9,10). Apoi se scufundă în idolatria încrederii în aur și a lăcomiei de aur – sârmani oameni înșelați de satan. Mania bolnăvicioasă de a deveni bogat fără muncă îi stăpânește pe oameni mult mai mult decât credem. Cuvântul lui

Dumnezeu avertizează de aceasta: „Cei care vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe pofte nebune și periculoase, care îi cufundă pe oameni în ruină și în distrugere.”

Ziarele americane povestesc despre simpli vânzători, încasatori și curieri care au speculat pe cont propriu, că au câștigat într-o săptămână 40 000 de mărci. Asemenea imagini, al căror adevăr este greu de verificat, aprind, firește, în capetele și inimile altora dorința arzătoare să facă la fel. Nimeni nu vorbește despre sutele de oameni care și-au pierdut în asemenea speculații economiile lor și pe cele ale rudelor, câștigate cu amar. Câți dintre aceștia din urmă nu s-au lăsat apoi momiți, din cauza pierderilor suferite, la înșelăciune și lapidare, socotind că-și vor compensa pierderile. Sfârșitul a fost: pedeapsă judiciară, rușine, o viață total ruinată, la mulți chiar disperare și sinucidere. **Foamea de aur și încrederea în bani sunt boli mortale.** Ele omoară fericirea pământească și închid drumul spre Dumnezeu, căci ele sunt **idolatrie**.

S-ar putea ca aceste boli să nu fie atât de mult răspândite în Germania ca în America, dar există totuși realitatea că marea majoritate a oamenilor trăiesc cu închipuirea că bogăția ar fi o bază sigură a fericirii pentru orice om și pentru copiii lui.

Dar nimeni nu bănuiește cât de crâncen este acest idol. Cuvântul lui Dumnezeu spune că năzuința după bogăție îi cufundă pe oameni în „**ruină și distrugere**”. Acesta este adevărul. Numeroase sunt casele în care odată cu aurul a intrat și discordia; lumina soarelui s-a dus. Mulți oameni au înnebunit din cauza grijilor pentru avere, posesiunea lor în bani a fost idolul lor, temelia în care și-au pus speranța. Teamă și grija că le-ar putea fi luat ceea ce era cel mai de preț pentru inima lor i-a mânat pe unii în nebunie, pe alții la disperare. Este demn de milă și de lacrimi să privești la o asemenea viață, pe care satan a pustiit-o pentru timp și veșnicie. Comisia juridică raportează despre un astfel de sfârșit al unei doamne dintr-o clasă socială distinsă, care a lăsat în urmă o avere mare.

Toate hârtiile de valoare, pentru care exista un inventar exact, erau într-o stare perfectă. Erau cusute într-un sac de pânză gri, pe care nefericita doamnă le-a luat cu ea **luni în șir, toată ziua** în diferitele vagonete trase de cai, în care și-a petrecut timpul călătorind fără țință înapoi și încolo. Alături erau lipite aproape toate hârtiile, toate cupoanele de mult expirate, chiar ieșite din uz și chiar de la acele hârtii de valoare de ale căror venituri probabil că nefericita a fost interesată în timpul vieții, cupoanele ultimului an încă nu sunt rupte. Și mai ciudată s-a dovedit inventarierea diferitelor corpuri de mobilă. Peste tot: sub husa sofalei, în pat, în sertarul mesei mâna cercetătoare a evaluatorului găsea pachetele și pungi de hârtie îngălbenită, evident nedeschise de zeci de ani, pline cu monede germane și austriece din ultimii treizeci de ani. Tot așa au fost găsite pachete cu bancnote de mult ieșite din curs. În continuare, comisia a găsit numeroase obiecte din aur și argint, în mod deosebit multe casete cu tacâmuri de argint și, în sfârșit, diferite obiecte superbe de podoabă, printre ele un colier de perle de o valoare inestimabilă. În mijlocul tuturor acestor bogății, nefericita femeie a trăit, realmente, numai cu apă și pâine și în cele din urmă s-a aruncat pe fereastră în obsesia că a ajuns cerșetoare.

Ajunge cu privirile aruncate în înșelăciunea bogățiilor! În același loc în care Cuvântul lui Dumnezeu vorbește avertizând despre ruină și distrugere, vorbește și despre un mare câștig pe care-l poate avea un om pe pământ. „Negreșit, evlavie însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea” (1 Timotei 6,6-7). Oare cum se ajunge la acest mare câștig? Câștigul este dublu: 1. Marea noastră vină este plătită; 2. Ni se dăruiește o comoară nemărginită. Pe ambele le oferă harul lui Dumnezeu fiecăruia care vine cu vina lui la Isus, la Mântuitorul salvator. „Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, **pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți**” (2 Corinteni 8,9). Ce istorie despre a deveni sărac și despre a deveni bogat relatează acest cuvânt al lui Dumnezeu! Fiul lui Dumnezeu, care a stăpânit peste orice putere și orice comoară a cerului și a pământului a devenit sărac pentru noi. Născut în grajdul din Betleem, a trăit pe pământ, n-a avut nimic pe care să-și culce capul, iar sfârșitul Lui: executat pe cruce ca un răufăcător.

De ce a mers Creatorul tuturor lucrurilor pe acest drum? **Ca tu să devii bogat prin sărăcia Lui.** O, recunoaște-L pe Mântuitorul salvator care te cheamă! El a plătit vina ta uriașă cu sângele Lui. Smerește-te în țărână înaintea Lui, cheamă Numele lui sfânt! El vrea să te mântuiască și să toarne belșugul harului Său peste viața ta. Tu poți să devii un copil fericit al lui Dumnezeu și rugăciunile tale pot să miște mâna ajutătoare și binecuvântătoare a Tatălui din cer. Dumnezeu vrea să reglementeze toate greutățile tale, să-ți potolească toate nevoile, așa ca tu să poți să mergi în pace, ferit de griji în întâmpinarea veșniciei.

Ce bogăție! Ea nu poate fi răpită, este independentă de împrejurările vremii; sus, în slava lui Dumnezeu, te așteaptă în casa Tatălui belșugul binecuvântării veșnice și al bucuriei veșnice. Într-adevăr, acestea sunt comori care merită osteneala de a fi câștigate. Nu trebuie să speculezi la bursă, nu trebuie să cumperi bilet de loterie – **Dumnezeu îți dăruiește totul din har fără plată!** Du-te cu păcatele tale, crezând, la acest mare Prieten și Mântuitor, predă-I lui Isus inima și viața ta și atunci vei deveni cu adevărat bogat.

Nr. 13 ULTIMUL CUVÂNT

„Doamne Isuse, primește duhul meu!” (Faptele Apostolilor 7,59)

Este important să observăm că ultimele cuvinte ale multor oameni mărturisesc că duhul lor a fost preocupat cu ceea ce le-a fost umplută inima. Ultimele cuvinte ale lui Napoleon I, care a murit în 5 mai 1821 pe Sfânta Elena, au fost: „O coloană de armată! O coloană de armată!” Duhul lui trăia inconștient în imaginile trecutului, în acele zile în care el, ca victoriosul împărat-soldat, își vedea armatele plecând la bătălie. Toate acestea trecuseră – zburaseră – numai un lucru a rămas: responsabilitatea bărbatului mândru pentru sângele și viața atâtor mii de oameni.

Renumitul matematician, Lagny, se lupta tăcut cu moartea spre marea disperare a familiei sale, care ar fi dorit mult să mai audă un cuvânt din gura lui. Atunci a intrat în cameră Maupertuis (1698-1759, matematician renumit și prieten al lui Frederic cel Mare). „Cum îi merge prietenului?” a întrebat el. – „Ah, nu mai aude nimic și nu mai vorbește nimic!” a răspuns soția lui Lagny. – „O, îl voi face să vorbească”, a spus Maupertuis; s-a aplecat spre muribund și a strigat: „Domnule *de* Lagny, care este pătratul lui 12?” – „144...”, a șoptit matematicianul, s-a întors și a murit. – Albert von Haller, savantul în anatomie, fiziolog, medic și poet, în ceasul morții și-a observat în mod exact pulsul: „Artera bate... mai bate... nu mai bate...”, a spus - și a murit.

Și la acești savanți toată lumea gândurilor a fost umplută de ceea ce a fost viața lor propriu-zisă, de știința lor. Așa că moartea este, cu puține cazuri de excepție deosebite ale harului, chitanța pentru viață. Cât de serios este că despre viața și moartea tuturor oamenilor este scris cuvântul lui Moise: „Ai pus nelegiuirile noastre înaintea Ta, păcatele noastre ascunse în lumina feței Tale. Pentru că toate zilele noastre trec sub mânia Ta; ne sfârșim anii ca un gând” (Psalmul 90,8-9).

Mirabeau (1749-1791, renumit șef de partid francez din vremea revoluției), după o viață de desfrâu a murit fără Dumnezeu, așa cum a și trăit. El și-a rugat medicul să-i prescrie mirosuri plăcute, flori și muzică, „pentru a ațipi dulce în somnul din care nu mai există trezire!” Oare credea într-adevăr că nu există trezire? O, nu! Când a început agonia s-a zvârcolit în dureri și a căutat somn, dar n-a găsit și a cerut: „**Dați-mi opiu, ca să nu fiu nevoit să mă mai gândesc la veșnicie și la tot ce va veni! Mai am putere pentru o viață întreagă, dar nu mai am curaj nici măcar pentru o clipă!**”

Cât de importante sunt asemenea comunicări garantate istoric despre sfârșitul, despre ultimele gânduri și cuvinte ale marilor spirite! Pentru majoritatea oamenilor este exclus – dacă Dumnezeu

nu face o minune deosebită de har -, să se avânte în ceasul morții, ca printr-un salt uriaș afară din orientarea lumii de gânduri în care au trăit. Pentru cel care a trăit fie în vrăjmășie evidentă față de Dumnezeu, fie în indiferență față de dragostea căutătoare a Mântuitorului salvator, pentru acela mai există, într-adevăr, până în ultimul ceas brațele întinse ale harului, poarta harului stă larg deschisă – dar cât de improbabil este ca el să mai găsească atunci putere și voință să facă marea întoarcere de la întuneric la lumină, de sub puterea lui satan la Dumnezeu!

Nu știi, prietene, de câte ori ai pășit în viața ta peste pragul unui an nou și tu nu știi dacă vei avea parte de următorul sfârșit de an aici pe pământ sau în veșnicie. Spune-ți ție însuși odată, care vor fi ultimele tale cuvinte dacă astăzi sau mâine, în loc să pășești peste pragul unui an nou, ar trebui să treci peste pragul veșniciei? Dacă faci acest pas, pământul și ceea ce ai pe pământ și încă ești astăzi pe pământ, se scufundă într-o depărtare cenușie, imaterială.

Ce priveliște va fi în veșnicie pentru un păcătos neîmpăcat, când cel decedat își va deschide ochii pe tărâmul realității și își va da seama că este veșnic pierdut! Cuvântul lui Dumnezeu descrie aceasta cu vorbele: „Pe când era în Locuința Morților, în chinuri, și-a deschis ochii” (Luca 16,23). Peste prăpastia nemărginită a privit cetatea lui Dumnezeu, casa Tatălui din slavă. Vai, ea îi este departe de neatins. Într-adevăr, Îl vede pe Fiul lui Dumnezeu, vede dragostea în persoană, care l-a căutat, Îl vede pe Salvatorul care a murit pentru el – dar acum nu mai este Salvatorul lui, - nu, ci **Judecătorul sfânt și drept**, despre care se spune: „ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot vedea răul (Habacuc 1,13). Ce cumplit de grav este să pășești în veșnicie ca un om neîmpăcat, ca un om vinovat!

Ferice de cel care a trăit pentru Isus, mântuit prin har, păzit prin har! Ferice de acela care a fost un martor pentru Domnul lui, purtat de har, acolo, în locul unde l-a așezat Dumnezeu, fie ca marinar, ca medic, ca soldat, ca agricultor – un asemenea om va pleca acasă în pacea lui Dumnezeu. De aceea spune Pavel în privința morții sale: „Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine” (Filipeni 1,23). Ce salut de întâmpinare, când un copil al lui Dumnezeu Îl va vedea în față pe Acela care l-a răscumpărat cu suferința și moartea Lui pe cruce! Ce bucurie de a-L privi pe Acela care i-a izbăvit pe ai Săi cu scumpul Lui sânge, care i-a salvat din toate adâncurile vinei, care i-a căutat până i-a găsit, care i-a purtat pe brațele veșnice până la ținta slavei.

Compozitorul celebru în toată lumea, Georg F. Händel (decedat în 1759), pe patul de moarte a pus să i se citească Psalmul 91. După aceea a spus: „A fost frumos. Aceasta este hrană care satură și înviorează. Citește-mi mai mult, citește-mi acum capitolul 15 din 1 Corinteni.” Apoi a citat strofa de cântare pe care o cânta cu plăcere mama lui, răposată acum:

Sunt sigur în credința mea / Și în Hristos sunt așezat.

Cine poate comoara să-mi ia, / Ce sângele și moartea Lui mi-au dat?

Cuvântu-I scump confirmă-aceasta-n scris, / Credința zice: „Sunt convins!”

„Da”, a continuat el, „aceasta este Evanghelia adevărată. Mântuit prin credința în Isus Hristos. Prin credință! Doar în Tine, Doamne, Isus Hristos, stă nădejdea mea pe pământ!” A adormit cu vorbele șoptite încet: „Doamne Isuse, primește duhul meu!”

Ce minunat este un asemenea sfârșit!

Dar există și credincioși care nu păstrează părtășia cu Domnul – atunci, uneori, la poarta veșniciei mai trebuie pus în ordine ceea ce n-a fost în ordine.

Oliver Cromwell, în anii lui tineri, când trăia în liniște la țară ca moșier, l-a cunoscut cu adevărat pe Isus. El personal a fost pe atunci limpede conștient de starea sa de har și de iertarea întregii vini. El a mărturisit de multe ori că era născut din nou pentru viața veșnică, scăpat de moarte, un ucenic adevărat al lui Isus.

Dar cam pe la 30 de ani, în luptele aprige aproape neîntrerupte, în parte pe câmpurile de bătaie, în parte în viața politică, inima lui a devenit fără pace, viața lui a fost împovărată cu multă vină.

Într-adevăr, a fost autocrat peste Anglia, Scoția și Irlanda; într-adevăr, printr-o politică strălucită a adus Anglia la cea mai înaltă glorie în fața lumii exterioare, dar viața lui a fost amenințată de multe atentate ale dușmanilor lui. În familia lui lipsea binecuvântarea și pacea – astfel s-a culcat, ca un om frânt, pe ultimul pat de suferință. Acest bărbat de fier a fost câțiva ani mai înainte îndemnat și implorat de către fiica lui muribundă, să se întoarcă la Isus. Nimeni n-a știut ce a fost în inima lui. În 3 septembrie 1658 a chemat un predicator la patul morții lui și l-a întrebat dacă un adevărat copil al lui Dumnezeu ar putea să se piardă. Predicatorul i-a indicat cuvântul Domnului, care spune despre oile Lui adevărate: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică; nicidecum nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10.27-30).

Atunci Cromwell a spus: „Sunt sigur că am fost odinioară în har”. Ultimele lui cuvinte au fost apoi: „Sunt izbăvit!”

Astfel, bărbatul cel mai mare pe care l-a avut Anglia vreodată este un exemplu de avertizare pentru copiii lui Dumnezeu, să nu schimbe pacea și fericirea pe care le-a dat-o Isus, cu luptele și succesele vieții politice, să nu se lase înșelați de strălucirea amănitoare a puterii pământești și de gloria oamenilor.

Dar pe de altă parte, moartea acestui om vorbește și despre credințioșia veșnică a minunatului Domn, care îi lasă, ce-i drept, pe ai Săi să secere în viața pământească ce au semănat, dar al cărui har este destul de puternic ca să vindece paguba neloialității și a păcatului.

Ai auzit, prietene, ultimele cuvinte ale copiilor fericiți ai lui Dumnezeu și ale oamenilor care au trăit departe de Dumnezeu. Ai auzit întrebarea! Care va fi **ultimul tău cuvânt**? Dumnezeu îți spune: „Învață-ne să ne numărăm zilele astfel, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” (Psalmul 90,12). Dumnezeu vrea să spună cu aceasta: Să n-ai liniște până n-ai **siguranța iertării întregii tale vini** prin privirea credinței la jertfa de pe Golgota. Dă inima ta, voința ta Domnului Isus, pune viața ta, viitorul tău în mâinile Lui. Apoi, dacă ai pace cu Dumnezeu și siguranța slavei, poți să rostești cu inima fericită, ca fiind ultimul cuvânt, ce a spus Ștefan, primul martir: „Doamne Isuse, primește duhul meu!”

Nr. 14 ÎNCĂ O DATĂ!

„Domnule”, i-a răspuns el, „mai lasă-l și anul acesta,
până îl voi săpa de jur împrejur și îi voi pune gunoi.
Poate că de acum înainte va face roadă; dacă nu, îl vei tăia”
(Luca 13,8-9)

Se obișnuiește să se ofere deținuților condamnați la moarte, în ultima seară înainte de execuție, tot ce doresc privind mâncarea, băutura, țigările. Aceasta se numește **masa călăului**. Ei au voie să savureze **încă o dată** ceea ce poftesc – în spatele acesteia stă moartea. Cât de repede sunt mâncărurile mâncate, vinul băut, țigările fumate – ultima desfătare a trecut, limba ceasului înaintează irezistibil, ceasul turnului bate, legătura de chei zornăie, paznicii intră și îl conduc pe condamnat la locul de execuție.

Nu întotdeauna sfârșitul unui răufăcător condamnat este atât de fără nădejde. A fost un răufăcător condamnat la moarte. O creștină, prin înlănțuiri deosebite a obținut permisiunea de la prim-procuror să-i aducă Evanghelia harului lui Dumnezeu acestui om crud, neîndurător. În

această celulă au fost ore serioase, deoarece femeia firavă stătea față în față cu bărbatul mare, puternic, ale cărui lanțuri grele erau suficiente să omoare pe oricine care pășea în apropierea lui nepăzit. Dar dragostea lui Dumnezeu a determinat această creștină să se roage, să creadă și să sperere acolo unde nimeni n-avea speranță, că s-ar mai putea trezi inima și conștiința acestui criminal multiplu. Miracolul s-a produs: **acest ucigaș feroce s-a convertit**. El a apucat harul desăvârșit, a primit prin Cuvântul și harul lui Dumnezeu siguranța iertării depline. **Încă o dată**, scurt înainte de execuție, Dumnezeu i-a trimis acestui om vestea mântuirii. Dumnezeu a vrut să-l întoarcă pe acest bărbat de la veșnica pierzare, a vrut să vindece această viață pierdută fără nădejde - și **harul a triumfat**.

Am văzut în decursul ultimelor decenii mai multe cazuri în care niște condamnați, care ucisese ca să jefuiască, au ajuns limpede și conștient, scurt înainte de execuția lor, la deplină pace, au primit iertarea și au devenit copii ai lui Dumnezeu, iar în ziua aplicării dreptei sentințe omenești au știut că sentința dumnezeiască dreaptă asupra vinei lor a fost aplicată la Golgota asupra marelui lor Chezaș, că nu-i mai așteaptă judecata, ci harul și slava. „Fiindcă plata păcatului este moartea, însă darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru” (Rom.6.23).

Ce frumos înfățișează acea creștină ceea ce vrea Domnul să facă unui smochin neroditor! Și asupra acestuia din urmă a fost pronunțată sentința de moarte: „Taie-l! De ce să mai cuprindă pământul degeaba?” Dar îngrijitorul viei a cerut pentru pomul neroditor: **„Doamne, mai lasă-l și anul acesta, până voi săpa în jurul lui și îi voi pune gunoi; și, dacă va aduce rod, bine, iar dacă nu, după aceea îl vei tăia.”** Iată, există un **„încă o dată al harului”**, care se repetă mai des decât credem. Dumnezeu trimite de multe ori o veste limpede a harului, o chemare la pocăință unor asemenea oameni, care, fără să bănuiască nici măcar ei, stau foarte aproape de sfârșitul neașteptat. Acel îngrijitor al viei, care a cerut insistent pentru pomul neroditor acest **„încă o dată”**, este **Fiul lui Dumnezeu**. El ridică mâinile harului pentru mulți smochini neroditori, adică pentru oameni care sunt departe de Dumnezeu, nepregătiți pentru pocăință, superficiali, necredincioși, ușuratici: **Mai lasă-l încă o dată!** Mai întoarce **încă o dată** poporul care este deja pus la rădăcină pomului! Mai cheamă-l **încă o dată** cu glasul dragostei și al îndurării!

Ești tu un smochin neroditor? Ești un om îndepărtat de Dumnezeu, dedicat lumii și poftei ei sau mândru pentru darurile și realizările tale sau încătușat în păcate conștiente? Oricine ai fi, prin acest text Isus bate **încă o dată** la inima și conștiința ta, ca tu să înțelegi dragostea căutătoare și glasul de avertizare ale Domnului, care a mers la moarte de cruce pentru vina ta, pentru că a vrut să te salveze. - „Desigur, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui.

El era străpuns **pentru nelegiuirile noastre**, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,4-5). Smerește-te cu pocăință în fața acestei dragoste, așează-te pe locul celui vinovat și atunci harul te va mântui. Vei găsi pace, o viață nouă și toată vina ta va fi fost aruncată în marea de îndurare.

Astfel există un **„încă o dată al harului”**, care este dumnezeiesc, dar există și un **„încă o dată al pierderii”**, care este omenesc, ușuratic, păcătos, la care omul, în multe cazuri, pierde mântuirea sufletului său nemuritor, pentru că disprețuiește conștient glasul de avertizare al lui Dumnezeu.

„Numai la un bal mai vreau să particip, Johannes, iar apoi nu mai vreau nici unul. Recunosc că tu ai ales partea cea mai bună, dar un bărbat tânăr nu poate spune **nu** când este invitat la un bal. Știu de asemenea, la fel de bine ca tine, că toate aceste sărbători nu fac cu adevărat fericit. Dar odată ce ești pus în mișcare, nu este așa de ușor să ieși. Mie personal, dansatul mult nici nu mi face bine; de regulă, dacă am petrecut toată noaptea, a doua zi am dureri de cap. Deci eu nu sunt dependent de baluri și să dansez. **Și acesta va fi, cum am spus, ultimul meu bal.**” –

Așa a vorbit un tânăr, funcționar al unei bănci, către un alt domn de la aceeași bancă și care îi arătase atât nimicnicia lumii, cât și gravitatea de a pleca în veșnicie fără Dumnezeu și fără nădejde. Prietenul a răspuns: „Dar, Alfred, eu n-am vorbit despre baluri și despre dansat și ca tu să **renunți** la una sau la alta, ci despre ceea ce trebuie **să ai și să accepți** pentru a fi fericit aici, în lumea deșartă, pentru a putea să stai cândva înaintea lui Dumnezeu și să poți să fii la El în fericire veșnică. **Trebuie să-L ai pe Isus**, să-L apuci și să-L ai prin credință; atunci toate celelalte se reglementează de la sine. Cu **renunțarea** la un lucru sau la altul, chiar și la baluri, o știi din experiență, este o treabă grea, atâta vreme cât nu avem ceva **mai bun**. Eu însumi am dansat pe vremuri mult și cu plăcere și am fost un copil înfumurat al lumii. Dar când L-am găsit pe Mântuitorul, sau El pe mine, atunci inima mea a găsit fericirea adevărată și toată nevoia mea de dans și de agitație deșartă a lumii a dispărut complet. Nu mai simt nevoia de lume și nici lumea nu mai are nevoie de mine, căci din acea zi în care am devenit proprietatea lui Isus Hristos, L-am mărturisit liber și deschis. Și lumea nu dorește să vadă asemenea oameni în mijlocul ei. Dar cât de nesfârșit de fericit sunt în părtășia cu Hristos și în munca pentru El! Tu mă cunoști, știi că nu sunt un lipsit de curaj; tu știi cât de bucuros și de fericit fac față în postul meu. Da, creștinismul este o realitate, oricâți ipocriți și fățarnici ar exista în creștinism; și doresc din toată inima ca tu să experimentezi și să obții pentru tine această realitate.” –

„Foarte bine, Johannes”, l-a întrerupt aici prietenul, „sper că în curând să pot vorbi cu tine mai amănunțit despre această chestiune. Astăzi nu merge; trebuie să mă duc la bal, după cum știi; este ultimul meu bal.”

Cu acestea, tânărul s-a întors și s-a grăbit să plece de acolo, după o scurtă strângere de mâini. Johannes a privit mișcat după el și s-a întrebat: Unde se va sfârși drumul lui? –

Deci, funcționarul de bancă s-a dus la bal; și a fost, într-adevăr, „**ultimul**” lui bal. El a răcit, a făcut aprindere de plămâni și după șapte zile, înainte ca prietenul lui să-l poată vizita, a fost rechemat în **veșnicie**. Și acolo **unde anume?** –

Întrebă-te odată, prietene, dacă nu cumva ai o mare asemănare cu acest tânăr funcționar de bancă. Poate ești și tu orb față de dragostea Domnului Isus, care te iubește, te caută și te cheamă? Vrei și tu să savurezi lucrurile lumii, pentru că n-ai recunoscut încă niciodată că la Isus se găsește ceva mult mai bun: pace cu Dumnezeu și viața veșnică, adică o viață nouă ca un copil iubit al Dumnezeului veșnic? Știi tu că viața ta de până acum te va așeza în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu ca fiind un om vinovat, **dacă nu pășești, crezând, cu păcatele tale sub crucea de pe Golgota, ca să ceri insistent har și iertare?**

Gândește-te: să trăiești fără Hristos pe pământ **înainte** de moarte înseamnă: să fii fără Hristos **după** moarte, într-o veșnicie fără sfârșit, departe de Dumnezeu, de har, de pace, de nădejde. Căci așa este scris: - „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36)

Nr. 15 VINA

Știi ce înseamnă cuvântul acesta?

**„Ai pus nelegiuirile noastre înaintea Ta,
păcatele noastre ascunse în lumina feței Tale.”**

(Psalmul 90,8)

„Vin să întreb dacă mai există har și pentru mine”, așa a vorbit printre lacrimi un meșter brutar de 70 de ani în privința infidelității în căsnicie, care zăcea pe conștiința lui.

„Ce să fac? Mi-am înșelat meșterul. Ce trebuie să fac?” a spus un ucenic de 15 ani, care la cumpărături a luat bani din socoteli.

Se terminase o adunare, sala se golise, un cuplu în vârstă a rămas în urmă. „Care este problema?” „Avem o vină pe conștiință, nu îndrăznim s-o spunem, am făcut ceva mai rău decât să furăm sau să înșelăm.” Acest cuplu ajunsese pe mâna procurorului; de acesta ar putea să scape numai dacă tac. Dar au fost convinși că nu pot scăpa de judecata lui Dumnezeu, de aceea au venit și au declarat ceea ce n-ar fi putut să scoată de la ei nici un judecător de instrucție. Ei au aflat adevărul cuvântului: „N-a mai rămas nimic sănătos în carnea mea, din cauza indignării Tale, nici un pic de pace în oasele mele, în urma păcatului meu. Căci fărădelegile mele se ridică deasupra capului meu” (Psalmul 38,3-4). **Vina** i-a făcut nefericiți – acum căutau harul.

„Dar cel mai mare rău este vina!” Într-adevăr, această expresie poetică este un adevăr. Vina îl desparte pe om de Dumnezeul sfânt și de toate binecuvântările care vin de la Dumnezeu, de pace, de bucurie și de nădejde. – **Vina** i-a mânat pe Adam și pe Eva din Paradis pe ogorul vieții plin de spini și pălămidă, pe care astăzi umblăm și slujim. Răul pe care îl cauzează păcatul în viața oamenilor este acoperit în viața zilnică. Noi nu vedem lacrimile care curg în case, durerea inimii, speranțele distruse. Nu vedem toată cearta, infidelitatea, ademenirea, adulterul prin care este călcată în picioare atâta fericire a vieții. Nu vedem înșelăciunea în felul de a fi, nu vedem miile de vieți ruinate. – Ceea ce este închis între pereții închisorilor și a caselor de corecție constituie numai o parte a problemei vinovăției, ajunsă la lumina zilei, condamnată public. Dar câtă vină zace în unele colibe, case sau palate pe conștiința oamenilor, vede numai Dumnezeu. Despre El este scris: „Ai pus nelegiuirile noastre înaintea Ta, păcatele noastre ascunse în lumina feței Tale.” **Dar ce dragoste trebuie să fie în inima lui Dumnezeu, încât iubește și poartă această lume de păcătoși vinovați, ba chiar că L-a trimis pe singurul Său Fiu pentru a-L da la moarte de cruce, ca El să poată izbăvi de blestemul vinei această lume de păcătoși. O, preafericită veste pentru această lume de vinovați: „Dar legea a intervenit ca să se înmulțească greșeala; iar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5,20).**

Nu există nici o casă, nici o familie, nici o afacere, nici o meserie unde să nu fi pătruns păcatul – dar Mântuitorul salvator, care caută, merge peste tot pe urma oamenilor ca ei să-L poată recunoaște și să caute la El harul, iertarea vinei lor, vindecarea vieții lor de acest cel mai grav rău.

Dar ce răspunde omul în **înțelepciunea** lui modernă? El răspunde: **Păcatul nu există!** Totul se întemeiază numai pe închipuire. „Vă chinuiți absolut zadarnic, faceți liniștiți ce vă place și nu vorbiți despre păcat și atunci veți vedea că nu există păcat. Atunci veți fi liberi de aceste acuzații agasante ale conștiinței și puteți să vă urmați drumul râzând.

Îi vom testa odată pe acești apostoli ai fericirii recent descoperite și vom merge într-o firmă unde în mod necesar contabilului și casieritei le sunt încredințate multe, cu încredere în cinstea lor. Câtă vreme casa este administrată conștiincios și registrele sunt ținute fără cusur, totul merge bine. Afacerea înflorește, patronul trăiește în bunăstare, angajații au o pâine sigură. Dar acum,

dacă nu există păcat, ce o împiedică pe casierită să ia din casă câtă vreme crede că rămâne nedescoperită? Ce-l împiedică pe contabil să delapidaze sume intrate, să falsifice registrele, să-și înșele șeful? Firește că s-a terminat cu loialitatea, adevărul și încrederea. Cine se mai poate baza pe o scrisoare comercială dacă minciuna și înșelăciunea nu mai sunt păcate? Este acesta, într-adevăr, începutul unei fericiri noi?

Dacă este vorba despre înșelăciune, crimă și adulter, păcatul este evident pentru orice om care gândește cinstit. Cotidienele au grijă să țină toată lumea la curent cu lucrurile groaznice pe care păcatul le produce de jur-împrejurul nostru. Astfel era scris de curând într-un ziar, povestite una după alta sub titlul „Din toată lumea”, despre o femeie care a împușcat-o pe ademenitoarea adulteră a bărbatului ei; despre un muncitor care a înjunghiat un tată de familie pentru că acesta i-a luat o bucată de brânză din farfurie; despre un contabil concediat care a împușcat-o din răzbunare pe soția șefului; despre un vagabond care împreună cu un tovarăș au omorât și au jefuit o fată.

Toate aceste lucruri groaznice le citește publicul în ziar. Există o anumită iritație nervoasă în această succesiune neîntreruptă de fapte groaznice care se pot citi în ziar, fără a fi deranjat în savurarea confortabilă a cafelei de dimineață și în atmosfera plăcută a țigării de seară. Majoritatea cititorilor acestor lucruri nu-și dau seama că aceeași putere a păcatului, care acolo duce la omor, adulter și jaf, este activă pentru distrugere și în propria lor viață, ba mai mult, că aceeași putere a păcatului exercită stăpânire în propria lor inimă și în propria lor casă.

Mulți oameni vorbesc și se plâng de vina mediului lor înconjurător. Aceasta se petrece așa în familii, în fabrici, în birouri, pe corăbii și în cazărmi. Peste tot se aud oameni plângându-se de lipsă de considerație, de duritate, de egoism, de ipocrizia altor oameni. Dar în clipa în care un om își vede și își recunoaște propriul păcat, ceea ce este el însuși și ce este viața lui înaintea lui Dumnezeu, atunci încetează să-i mai acuze pe alții. El privește înapoi la drumul lui și în memoria lui apar ceasurile, faptele și cuvintele care îl acuză ca vinovat. Câteodată este o scrisoare din vremuri trecute care îi aduce aminte de nedreptate și de neîndurare; câteodată este amintirea unui om care l-a iubit, pe care l-a răsplătit cu nerecunoștință și i-a întors spatele. Câteodată este un cuvânt al lui Dumnezeu care îi trezește conștiința adormită: „**Tu ești omul acela!**” (2 Samuel 12,7.)

Dacă lumina veșniciei cade pe viața ta, atunci îți vezi vina. De îndată ce ești convins că ai de-a face cu Dumnezeu sfânt, conștiința îți spune că nu ești în ordine cu El, că păcatul și vina vieții tale stau între tine și El. Până acum poate că nu te-ai gândit prea mult la aceasta; distracțiile și convorbirile tale, munca și ziarele ți-au pus înaintea ochilor mii de imagini schimbătoare într-o succesiune interminabilă, ca un caleidoscop. Dar deodată intră zguduitor în viața ta lăuntrică un cuvânt nou, o noțiune nouă. Cuvântul se numește „**păcat!**” „**vină!**” **Ce ai făcut? Am păcătuit** și am de-a face cu Dumnezeu sfânt – **unde mă duc cu vina mea?** Tu afli cuvântul: „Fărădelegile și păcatele noastre sunt asupra noastră și din cauza lor pierim. Cum am putea să trăim?” (Ezechiel 33,10).

Oamenii vor să tăgăduiască păcatul și vina, da, ei pot să râdă și să batjocorească în legătură cu ele, dar poartă în pieptul lor, prin conștiință, mărturia copleșitoare că trebuie să apară înaintea lui Dumnezeu cu vina lor, pentru a primi o sentință dreaptă. De câte ori am întrebat un om respectabil pe dinafară și curat din punct de vedere moral: „Ești în ordine cu Dumnezeu, astfel încât să poți apărea în pace înaintea Lui?”, răspunsul a fost: „Nu!” - Nu-ți căuta vina numai în greșelile morale grosolane – nu, tu ești un om vinovat și prin cuvinte, prin dragoste neglijată față de Dumnezeu și de oameni, prin calea înstrăinată de Dumnezeu a vieții și a inimii tale. O, înțelege că Dumnezeu vrea să vindece toată paguba și tot păcatul vieții tale! Dacă întrebi: Cum? Unde? Când?, atunci Evanghelia îți spune: Smerește-te înaintea lui Dumnezeu cu mărturisire sinceră, du-te la picioarele lui Isus, cheamă harul, pune-ți viața sub sângele curs pe cruce al Fiului lui Dumnezeu! Atunci vei vedea că: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fii roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Isaia 1,18).

Nr. 16 TAINELE MORMINTELOR

„Nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit,
nici ascuns care nu va fi cunoscut.” (Luca 12,2)

Într-un oraș englez a fost abandonat un cimitir vechi, pentru că trebuia să treacă prin el o conductă de apă. La plasarea conductei de apă, muncitorii au dat permanent peste oase și schelete, așa că o asemenea descoperire n-a mai fost ceva extraordinar.

Un om bătrân, fără ocupație, care de ani era familiarizat cu toate situațiile din oraș, se ducea de multe ori afară ca să privească ce fac muncitorii. El îi cunoscuse personal pe mulți dintre oamenii îngropați acolo și știa multe despre relațiile de familie ale celor decedați. Într-o zi a venit în curtea bisericii după terminarea zilei de lucru și a văzut că a fost deschis mormântul unei femei care murise brusc în urmă cu mulți ani și a cărei avere bogată a moștenit-o o rudă îndepărtată, care nu s-a mai arătat niciodată în oraș.

Bărbatul s-a apropiat meditănd. Acolo a văzut cu surprindere că muncitorii lăsaseră craniul alb să zacă pe grămada de pământ, așa cum fusese dezgropat. Probabil că semnalul pentru terminarea lucrului tocmai îi rechemase pe oameni. – Vizitatorul s-a apropiat. Deodată a văzut craniul mișcându-se. În timp ce privea acolo încremenit, un șoarece a țâșnit din orbita goală a ochiului și capul osos a zăcut iar liniștit. Pe bătrân l-a apucat tremuraturul. Unui prieten care a venit acolo i-a povestit imediat despre craniul care s-a mișcat și despre spaima lui. Celălalt s-a apropiat râzând și a ridicat craniul cu o glumă. L-a privit mai atent și deodată a tras din încheietura suturii craniului de pe mijlocul calotei craniene un ac lung cu o formă ciudată, partea de jos a unui ac de cravată. Acest ac n-a putut să ajungă acolo în pământ sau după dezgropare și nici n-a ajuns acum acolo. Autoritățile au fost înștiințate, cercetarea a început și rezultatul a fost că moștenitorul a fost descoperit ca fost proprietar al acului și ca ucigaș al bătrânei doamne. El a murit spânzurat. Un șoarece l-a dat de gol.

Sunt ani la mijloc de când el și-a anesteziat victima și apoi a omorât-o într-un fel, faptă despre care credea că nimeni n-o va putea descoperi vreodată. Dar el nu l-a pus la socoteală pe Acela care i-a spus lui Cain: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la mine” (Geneza 4,10), pe Acela „care răzbună sângele vărsat” (Psalmul 9,12). Dumnezeu vede totul, Dumnezeu aude totul, Dumnezeu poate să descopere și să dezvăluie. „Cel care a sădit urechea nu va auzi? Cel care a întocmit ochiul nu va vedea?” (Psalmul 94,9.) Nici o taină nu este ascunsă de El. „Nici chiar întunericul nu m-ar ascunde de Tine, ci noaptea ar străluci ca ziua și întunericul ca lumina!” (Psalmul 139,7-12) . **Și tainele tale, prietene, sunt evidente înaintea Lui, toate și în toată mărimea lor.**

Există multe lucruri pe pământ, care nu se clarifică, pentru că oamenii iau tainele vinei lor cu ei în mormânt. Dar uneori Dumnezeu face, ca în acest caz, să iasă la iveală din morminte taine ale vinei ascunse. În felul acesta El aduce aminte oamenilor că într-o zi totul va fi adus la lumină, atât ceea ce este ascuns în morminte, cât și ceea ce este ascuns în inimi și în conștiințe.

Harul lui Dumnezeu se străduiește să-i cheme pe oameni atâta vreme cât umblă pe pământ, ca să poată veni cu tainele vinei lor și cu poverile conștiinței lor în lumina lui Dumnezeu. Atunci totul poate fi reglementat în har, ca nu cumva să fie nevoie să se reglementeze dincolo de această viață, în judecata dreaptă. Aceasta este întrebarea hotărâtoare pentru orice om: dacă vrea să-și aducă sincer vina vieții în pocăință înaintea lui Dumnezeu. Dacă o face, găsește iertare și har la picioarele Împăciuitorului, care a murit pe cruce pentru vina celui vinovat.

Domnul i-a numit pe fariseii și pe cărturarii cucernici „morminte văruite”. În ochii lumii totul părea să fie cinstit și curat. Dar în ochii lui Dumnezeu era numai pătare și vină. **Este în viața ta tot așa?** Eu nu cred că ai fi un fățarnic ca fariseii și cărturarii, și nici că ai vrea să acoperi lucruri imorale cu o falsă aparență – cu toate că o fac mulți care au pretenția că ar fi oameni

foarte cumsecade -, nu, eu întreb numai: ai pășit vreodată cu toată vina păcatului vieții tale înaintea lui Dumnezeu, smerit în pocăință, cu mărturisirea vinei tale?

Oare nu există în viața ta lucruri pe care în nici un caz n-ai vrea să le lași pradă privirilor altor oameni? Gândește-te odată și verifică-ți calea vieții! Aceasta stă înaintea ochilor lui Dumnezeu, dezvăluită limpede în lumina vie a veșniciei. Dumnezeu îi vede pe oameni și judecă: „Nu este nici unul care să facă binele, nici măcar unul!” – Dar cât de grav este: „Plata păcatului este moartea!” (Romani 6,23). Moartea – nu numai moartea pământească, ea este doar aprodul lui Dumnezeu, ci moartea veșnică, moartea a doua. Tainele tale vor deveni cândva toate evidente. Tot ceea ce acum te ostenești să acoperi va fi desfășurat înaintea ta și a altora; ce șoptești acum, se va striga de pe acoperișuri, Tot, absolut tot ce ai ascuns se va ridica limpede și neînduplecat înaintea ta, când vei fi judecat din cărțile în care este notat orice cuvânt nefolositor pe care l-ai rostit. „Nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit, nici ascuns care nu va fi cunoscut.” Totul trebuie să devină evident înaintea Aceluia care are ochii ca para focului. Ai tu taine de felul acesta? **Da, le ai!** De aceea ascultă: fă-ți chiar tu vizibile tainele. Spune-I-le tu lui Dumnezeu! Varsă-ți inima și așterne-ți păcatul înaintea Lui! Dacă faci aceasta cu sinceritate, vei observa curând că toată viața ta a fost înstrăinată de Dumnezeu, ce-i drept, înaintea oamenilor a fost acoperită cu o aparență frumoasă, – dar adevărul, realitatea vieții tale a fost o taină ascunsă. Fă-o acum vizibilă cu umilință înaintea lui Dumnezeu, căutând har și iertare.

S-a întâmplat deja, că oameni în exuberanță sau la beție au dansat pe morminte – tot așa dansează și unii oameni, în mod ușuratic, cu râs și glume, pe tainele ascunse ale conștiinței lor. Dar oare prin aceasta se elimină ceea ce s-a petrecut în privința vinovăției? Un bărbat care omorâse o fată a ascuns cadavrul într-o groapă adâncă de tăbăcit din pivnița casei lui. Sus ținea sărbători, iar jos putrezea victima lui. Crezi că acest bărbat era fericit? Sigur că nu. A venit ziua în care fapta a fost descoperită; el a ajuns sub brațul dreptății.

Aceasta este o întâmplare adevărată, dar totodată înfățișarea vieții unor asemenea oameni, care ascund tainele vinii lor. Va veni ziua judecății. Majoritatea oamenilor sunt așa de superficiali, încât nu înțeleg nici măcar ce s-a petrecut pe cruce: **judecata dreaptă a Dumnezeului sfânt asupra vinei păcatului păcătosului vinovat**. Firește că pedepsele Dumnezeului sfânt sunt extrem de serioase: „Înfricoșător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu!” (Evrei 10,31.) Osânda veșnică este pedeapsa dreaptă pentru cel vinovat. Dumnezeu a așezat pedeapsa aceasta asupra Chezașului nostru, asupra lui Isus. Pe Golgota a fost plătită și vina ta cu moartea Aceluia care n-a cunoscut păcat. Dacă apuci aceasta prin credință, dacă ai înțeles că Domnul slavei a fost făcut acolo blestem din cauza păcatului tău și al meu, atunci îți vei așeza vina asupra Lui, crezând, iar Tatăl, de dragul lui Isus, va îndepărta atât de mult păcatul tău de tine, pe cât de departe este dimineața de seară.

O, înțelege la ce har ești chemat, dacă vii cu vina ta la Isus, în încrederea credinței. Atunci vei vedea **deja judecata executată** asupra tuturor păcatelor tale. Pentru că de aceea a fost Isus pe cruce, de aceea a purtat blestemul vinei tale, suferind și murind, ca tu să ai parte de minunea harului: judecata asupra întregului meu păcat este aplicată. Atunci Domnul întinde spre tine mâinile harului și-ți spune prin Cuvântul Lui: „**lertate îți sunt păcatele! Credința ta te-a mântuit; du-te în pace!**” (Luca 7,48 și 50).

Nr. 17 CÂT PREȚUIEȘTE MAMA TA PENTRU TINE?

„A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1,11)

Am citit de curând scrisoarea unei mame către fiul ei de 15 ani, care plecase într-un oraș străin ca să caute de lucru. Deci, scrisoarea suna cam așa: „Scumpul meu fiu! Dacă vei primi de lucru, vreau să-ți amintesc să-l privești întotdeauna ca pe al tău personal. Să nu începi, cum fac mulți băieți, să realizezi intenționat cât mai puțin posibil și să cauți curând un loc mai bine plătit, ci propune-ți să efectuezi cât mai mult posibil și fă-te astfel indispensabil patronului tău, încât să nu te poată concedia. Tu ai fost mereu un băiat bun cu mine și știu că nu te dai înapoi de la nici o muncă. Rămâi mereu loial în muncă; astfel Dumnezeu te va binecuvânta.”

John s-a străduit, în urma unui anunț din ziar, să primească angajare în biroul unui notar. Acesta a fost, într-adevăr, mulțumit cu înfățișarea, cu caligrafia și cu ordinea tânărului, dar l-a întrebat despre recomandări, John nu avea recomandări, dar a scos scrisoarea mamei lui din buzunar și i-a dat-o notarului s-o citească. Scrisoarea a fost suficientă – John a fost angajat și a găsit prin loialitate și hărnicie un post pe viață; scrisoarea mamei lui i-a croit drumul – **cât de prețioasă este scrisoarea unei mame devotate!**

Mai trăiește mama ta? Este ea valoroasă pentru tine? O iubești, o cinstești? O, prietene, dacă mai ai o mamă pe pământ, atunci ai o comoară de o valoare inestimabilă. Dacă o privești pe mama ta sau dacă îi scrii, atunci gândește-te că ea este pentru tine o suverană; chiar dacă poartă o rochie ieftină, chiar dacă fața ei s-a ridat și mâna ei are bătăături – ea este totuși o suverană, pusă în acest rang de Dumnezeu; căci este scris: „**Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta!**” Iată, mama ta are o inimă plină de dragoste altruistă și de devotament tăcut. Ea te așteaptă mereu. Când i-ai scris ultima dată? Te-ai gândit bine la ultima ei scrisoare, i-ai păstrat cuvintele în inimă? Poate că mama ta este o femeie simplă de tot; dar ea convinge, dragostea ei vede mult mai departe decât judecata ta tinerească. Dacă îți cinstești mama, aduci binecuvântare în viața ta, bucurie în inima ta.

Dacă privești mâinile mamei tale, gândește-te că ele ți-au făcut ție și pentru tine o muncă imensă începând din copilărie; aici au fost aduse sacrificii de dragoste pentru tine, pe care nu le vei putea restitui niciodată. Dacă privești la picioarele ei, atunci gândește-te că drumurile pe care aceste picioare le-au mers pentru tine, încolo și înapoi, pe scări în sus, pe scări în jos, probabil că trebuie să fie lungi de mai multe mii de kilometri. Privește în ochii ei bătrâni; ei te-au supravegheat și te-au păzit de mic, au vegheat multe nopți la patul tău de suferință. Într-un vechi cântec pentru copii se spune:

„Ochiul mamei, în albastrul tău/ Să privesc cât voi trăi vreau./
Să văd dragostea, sinceritatea/ Ce în el întipărite stau.”

Înțelegi tu aceasta? Buzele dragi, sincere ale mamei tale nu ți-au cântat ele multe cântece la leagăn și te-au liniștit când aveai dureri?

Iată, făptura mamei tale este o carte de amintiri și în această carte totul vorbește despre dragoste și devotament. Spune: i-ai făcut bucurie? Ai adus lumina soarelui în bătrânețea ei? I-ai presărat pe cale flori ale dragostei? O, prietene, folosește-ți timpul atâta vreme cât o mai ai pe măicuța ta! Iată, ceilalți oameni care te iubesc caută toți folosul lor; chiar și cei mai buni te iubesc pentru că vor să fie iubiți de tine; dar mama ta te iubește **de dragul tău, pentru că îi ești scump**. Dacă te-ar putea salva, ar trece pentru tine prin foc și apă sau ar intra în cușca leilor. Nu s-ar teme de nici o sabie și de nici un revolver pentru a-ți ocroti viața. Dacă toți judecătorii din lume s-ar pronunța „vinovat” asupra ta, tot ar mai avea motive de justificare pentru tine și te-ar apăra față de acuzatorii tăi. Acum înțelegi ce este mama ta pentru tine?

Relația dintre mamă și copii este între oameni cea mai gingașă și mai nobilă dintre câte există; dar există Unul a Cărui dragoste pentru oameni este mai mare, mai sfântă și mai curată decât dragostea unei mamei pentru copiii ei – Acesta este **Dumnezeu!** El Și-a descoperit dragostea pe cruce. Isus a venit pe pământ. El ne-a iubit, pe noi, păcătoșii împovărați cu vină, nerecunoscători, pătați; ne-a iubit atât de negrăit de mult, încât El, Cel curat, Cel fără pată S-a împovărat cu vina noastră. El S-a așezat în dreapta judecată a Dumnezeului sfânt, ca să sufere și să moară pentru noi. – „Nimeni nu are o iubire mai mare decât acela care își dă viața **pentru prietenii săi**” (Ioan 15,13). Dar Domnul S-a jertfit pentru noi pe când noi eram încă vrăjmași Lui – poți să înțelegi această dragoste? Din această dragoste a lui Dumnezeu, care nu caută folosul ei, care nu dorește decât să salveze, să poarte, să mângâie, să binecuvânteze, Dumnezeu a pus o rază și o răsfrângere în inima omului – aceasta este dragostea de mamă. Cu ea Se compară Dumnezeu când vrea ca oamenii să înțeleagă dragostea Lui. „Poate o mamă să uite copilul pe care îl alăptează și să n-aibă milă de fiul pântecului ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita” (Isaia 49,15). Cu această dragoste ești iubit și tu, cu această dragoste ești căutat și tu. I-ai deschis inima ta? Știi că Fiul lui Dumnezeu vrea să te aibă și să te mântuiască, pentru a te face fericit pe veci. Nu te întoarce de la El, nu-I întoarce spatele, nu trece pe lângă El, ci grăbește-te la picioarele Lui, pleacă înaintea lui inima și genunchii, adoră-L pe Acela care a venit din ceruri, care S-a așezat în locul tău, ca Chezaș, în judecata lui Dumnezeu, care vrea să aducă toată viața ta sub har și sub binecuvântare. Este grav dacă un fiu își respinge mama bătrână cu nerecunoștință; dar este mult mai grav dacă un păcătos îi răspunde Mântuitorului salvator: nu am nevoie de Tine!

În Londra¹ este un medic care provine dintr-o familie săracă de la țară. Tatăl lui a fost grădinar pe o moșie. Un domn a făcut ca tânărul talentat să studieze medicina pe cheltuiala lui și astfel a devenit un medic mare. Tatăl murise. Tânărul se gândea la mama lui; îi scria des, uneori îi trimitea bani sau material pentru o rochie nouă; dar nu venea niciodată la ea s-o viziteze. În sfârșit, bătrâna mama a hotărât să-și vadă iarăși fiul. Ea nu s-a gândit ce înseamnă aceasta. El trăia în una dintre casele lui cu personal de serviciu – ea era o femeie bătrână, simplă, de la țară. A pornit la drum; voia să-i facă o surpriză, „căci se va bucura să mă vadă”. A ajuns în marele oraș, Londra. A găsit casa; este aproape un palat. Apoi a sunat clopoțelul și a întrebat: „Este acasă domnul doctor?” A fost prima dată în viață că i-a spus fiului ei „doctor”. „Nu mai puteți vorbi cu el; este deja prea târziu.” „Dar trebuie să vorbesc cu el.” Servitorul s-a dus în biroul doctorului: „Este afară cineva care vrea să vă vadă.” Doctorul a spus: „A trecut ora.” „Dar femeia de afară insistă să vă vadă.” Dar ce fel de femeie este?” „Ah, o femeie simplă de la țară.” „Bine, las-o să intre.” Doctorul și-a primit mama cu dragoste călduroasă. Ea a povestit că a venit ca să trăiască pentru băiatul ei. Atunci el a început să se gândească ce ar însemna aceasta pentru el. El și-a zis: Mama ta doar nu se poate mișca așa de bine în cercul prietenilor tăi și servitorii nu vor înțelege. În cele din urmă a spus: „Mamă, știi, aerul de aici din oraș este rău. Până acum ai avut aerul bun de la țară. Îți voi face rost la capătul orașului de o căsuță drăguță și te voi vizita des.” Ea a înțeles ce înseamnă aceasta; avea o minte limpede; el primise, propriu-zis, mintea de la mama lui. Atunci ea a spus: „În seara aceasta sunt încă prea obosită ca să vorbesc despre aceasta” și s-a dus la culcare.

Mai târziu s-a dus și el la culcare și tocmai când a vrut să se bage în pat s-a deschis ușa. Și a intrat o femeie mică, firavă, îmbrăcată în alb. „Mamă, ești bolnavă?” „Nu, băiatul meu! Culcă-te numai! Am vrut doar să-ți spun „Noapte bună!” Am vrut numai să te învelesc cum am făcut când erai băiat” și i-a netezit părul, i-a mângâiat obrazii și l-a învelit cum a făcut când era el mic și a vorbit cu fiul ei întocmai cum vorbește o mamă cu fiul ei. „Noapte bună, băiatul meu! Noapte bună! Și pentru a treia oară: noapte bună, băiatul meu!” Apoi încă un sărut și a ieșit. El tocmai voia să înceapă să vorbească: „Mamă, trebuie să rămâi acasă la mine.” „Nu, mâine dimineață

---

¹ Cele ce urmează sunt povestite de domnul S.D. Gordon

putem vorbi despre aceasta.” A venit dimineța, a venit ora micului dejun, dar bătrâna mamă n-a venit. El s-a dus în camera ei, dar ea – plecase! Cumpănise limpede: „Băiatul meu se rușinează cu mine, dar eu nu-mi voi neliniști niciodată băiatul. Aceasta este ceva care nu se potrivește în viața lui.” A trecut un an; el a căutat-o și a găsit-o după un an și a putut să-i ceară iertare. - - Ea a venit la al ei și al ei n-a primit-o!

Isus a venit la ai Lui și ai Lui nu L-au primit! Ascultă! Ascultă cu inima! **El a venit la ai Săi**, El vine acum, El vine la tine – El bate la ușa inimii tale. Oare să se spună și despre tine: el nu L-a primit? O, deschide larg ușa inimii tale pentru Isus!

Nr. 18 MUNCĂ ȘI DISTRACTIE

„Flăcăii obolesc și sunt storși de putere, chiar tinerii se clatină și cad;
dar cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii;
aleargă și nu obolesc, umblă și nu sunt extenuați” (Isaia 40, 30-31)

Muncă! Muncă! Muncă! Suntem în epoca muncii fără odihnă în armată și în flotă, în agricultură, în industrie; peste tot muncă!

Distracție! Distracție! Distracție! Despre ea vorbesc nenumăratele anunțuri din ziare, de pe stâlpii pentru reclame, nenumăratele cinematografe, localurile pentru dans, crășmele, teatrele – peste tot distracție.

Nou este în aceasta în ultimii ani, nelegiuirea intenționată care este imprimată multor distracții. Iată un exemplu copiat textual din ziar:

În imperiul diavolului balului se va organiza, după cum ni se scrie, sâmbătă, 4 martie, balul mascat din acest an al Societății corale de bărbați din Kassel. Reprezentațiile, ca dansurile diavolului și așa mai departe, sunt în mâinile experimentate în dans și se poate spune pe drept, că deja de acum este „mare aiureală”, dacă privim repetițiile. Scena din mica sală a parcului orașenesc a fost transformată în acest scop într-un iad, de unde vor evada cele mai fermecătoare diavolițe ale balului și cei mai ademenitori diavoli ai balului, pentru a le suci participanților capetele. O diavoliță poloneză oferă tuturor măștilor ocazia, în măsura în care au un noroc diabolic, să obțină un preț foarte valoros. La aceasta, conducerea festivității a cumpărat un număr de lucruri splendide. Una peste alta, va fi o sărbătoare despre care orice participant va spune mai târziu: „La dracu’!” ce frumos a fost!

Oamenilor le place să-și caracterizeze distracțiile ca „nevinovate”. Citește anunțul de mai sus sau privește fotografiile și anunțurile din vitrinele cinematografelor și întrebă-te dacă așa ceva este nevinovat.

Nu mai există în rest nimic decât **muncă și distracție**? Aceasta ar fi groaznic, pentru că și mai mulți oameni ar fi mânâți la disperare, nebunie, sinucidere.

După ce omul a devenit păcătos, Dumnezeu i-a spus: „spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci plantele de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce!” (Geneza 3.18-19) Astfel, prin muncă, Dumnezeu i-a dat omului o frântură de pedeapsă dreaptă, desigur, dar totodată și **o binecuvântare de nespus**. Ce s-ar alege de neamul omenesc dacă n-ar exista munca? O armată de infractori fără îndurare, egoiști! Întrebarea este numai: dacă munca se face cu teamă de Dumnezeu, cu rugăciune; atunci este un izvor de nemărginită binecuvântare; dar dacă se face despărțită de Dumnezeu, în ură și egoism, în opinia că omul ar trebui să-și câștige prin propria lui putere viața și pâinea – atunci munca mistuie energia vitală și bucuria. – Dumnezeu a purtat minunat de grijă ca să aibă loc o restaurare a puterii pentru oamenii care muncesc: El le-a dat oamenilor **o zi de odihnă**. Asemenea izvoare de binecuvântare și de putere

sunt ascunse **în duminică**, zi care este cinstită și ținută ca ziua Domnului, pentru a privi în sus la Dumnezeu din îndeletnicirea haotică a pământului și pentru a savura pacea casei în cercul familiei. Dar vai, pentru poporul nostru german duminica a devenit: o zi de distracție, de cârciumă, de risipă, de slujire a păcatului – ziua în care, dovedit statistic de decenii, **se petrec mereu majoritatea fărădelegilor și a infracțiunilor**.

Este distracția bucurie? Face cinematograful inima fericită? Ringul de dans, balul mascat, cârciuma aduc lumina soarelui în inimă?

Este cunoscut că o mare parte a populației din multe orașe sărbătorește **în carnaval** un șir de zile care sunt dedicate **numai distracției**. Anual revin știrile conform cărora multe brutalități, mari imoralități și infracțiuni, până la crimă sânt înregistrate ca rod al acestor „distracții”. Astfel relatea ziarul din Köln acum câțiva ani la 1 martie: După constatările actuale, în zilele de carnaval care au trecut, în special în ultima noapte, s-a ajuns la excese foarte grave. În mai multe cazuri au fost polițiști atacați și grav răniți de către persoane mascate, astfel că au fost necesare forțe suplimentare de intervenție, care au făcut uz de arme albe. Un număr mare de scandalagii au fost răniți și duși la spital în urma loviturilor și a înjunghierilor cu cuțitul. Și alte persoane, care au suferit în certuri răni grave prin plăgi înjunghiate, au fost internate în spitale. – Chiar în localități renane individuale s-a ajuns la excese grave ieri, în ziua de încheiere a carnavalului din anul acesta. Astfel, pe traseul liniei de tramvai Ohligs-Solingen a fost atacat și rănit grav prin înjunghieri un vatman, de către o bandă puternică, de 20 de bărbați, așa încât starea lui este critică. – În localitatea Hau, la Kleve, un agricultor de 50 de ani **a fost găsit mort în câmp deschis, îmbrăcat în costum mascat**. Tot corpul avea răni arse. Unele părți ale corpului erau carbonizate. Încă este neelucidat cum a ajuns omul să moară.

Dar n-ai nevoie să aștepti carnavalul și n-ai nevoie să călătorești la Köln. Privește-i luni dimineața pe oamenii care au fost la distracție duminică, până târziu în noapte. Vorba despre „lunea de după un chef, în care se chiulește” are o semnificație adâncă, dureroasă pentru poporul german – ea cuprinde mărturisirea că duminica a devenit dintr-o zi de odihnă și de întremare, o zi dedicată distracției, iar aici cuvântul „distracție” înseamnă: plăcerea despărțită de Dumnezeu și de teama de Dumnezeu.

Chiar mai există și altceva decât muncă și distracție; există **o sursă niciodată secată de putere și bucurie**. În Cuvântul lui Dumnezeu este adevărit acest mare adevăr important, limpede. Aici este scris, de exemplu: „Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, DOMNUL, Creatorul marginilor pământului, El nu obosește, nici nu poate fi golit de putere; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui care nu mai este în stare de nimic. Flăcării obolesc și sunt storși de putere, chiar tinerii se clatină și cad; dar cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă și nu sunt extenuați” (Isaia 40, 28-31).

Sunt adevărate aceste făgăduințe? Este sigură și corectă această rețetă pentru a câștiga putere nouă și bucurie nouă? Majoritatea oamenilor îți vor răspunde cu un zâmbet milos: **fanatism religios!** Pentru așa ceva nu avem timp în zilele noastre! Eu trebuie să muncesc, să câștig, între timp, atât cât pot, trebuie să am distracțiile mele! Da, așa vorbesc oamenii cu conștientizare și mândrie **câtă vreme sunt sănătoși**. Dar dacă după aceea se anunță o boală și o bătrânețe timpurie, atunci nădejdea lor este sfărâmată. Întrebă atunci asemenea oameni, chiar dacă sunt destul de bogați ca să-și permită totul, dacă recâștigă prin distracție, amuzament și călătorii ceea ce au pierdut – **energia vitală mistuită**. Aceasta au încercat-o sute de oameni și mai încearcă încă, dar zadarnic. Ține minte, prietene, acest adevăr mare și important: există un singur izvor de putere și de bucurie, care nu seacă niciodată. - Acesta este Domnul, Dumnezeul veșnic, DOMNUL, care a venit pe pământ, **Isus Hristos**. El le-a spus alor Săi: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: bucurați-vă!” (Filipeni 4,4.) El vrea să ia din viața ta ceea ce te apasă și te

îngreunează: vina, povara conștiinței și grija. El vrea să-ți dea ceea ce te face fericit și puternic: pace cu Dumnezeu, bucurie, nădejde, încredere. Atunci nu se va mai spune în viața ta: „muncă și distracție!” ci se va spune: **roagă-te și muncește!** Fii fericit în cunoștința harului, fii tare și loial în puterea lui Dumnezeu, care se revărsă spre tine! Atunci vei trăi adevărul cuvântului: **„Puterea ta să țină cât zilele tale!”** (Deuteronom 33,25.)

Acum vei întreba: Cum ajung la această țință? Prin aceea că vei căuta **harul lui Dumnezeu** ca un vinovat, cu vina ta, cu anii tăi pierduți, cu inima ta rea. Cheamă Numele lui Isus, privește, crezând, în rănile de moarte ale lui Isus! El a fost pe cruce **pentru tine!** Recunoaște-L ca Chezaș al tău, ca Împăciuitor al tău. Dacă îi aduci vina ta, dacă pui voința ta la picioarele Lui vei găsi harul, pacea, bucuria, puterea!

Nr. 19 POȚI SĂ IERTI?

**„Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor,
nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.”**

(Matei 6,15)

Un trib principal al indienilor nord-americani din nord-vestul Canadei a fost tribul Creek. După o luptă distrugătoare de opt ani (1813-1821) au fost nevoiți de către albi să-și părăsească ținutul. Tribul s-a așezat mai târziu, în 1833, în ținutul indienilor, pe partea nordică a Râului Canadian. Astăzi (1913), numărul sufletelor din tribul Creek este estimat la aproximativ 15 000. Deja pe atunci, când acest popor nomad, războinic străbătea încă în plinătatea puterii sale teritoriile vaste din vestul Canadei, a venit Evanghelia prin misionari englezi individuali la acești păgâni, care îl denumesc pe Dumnezeul atotputernic, invizibil „Marele Spirit”. În vremea aceea (sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea), Maskepetoom² a fost una dintre cele mai puternice căpetenii din triburile Creek. Acest nume înseamnă „Brațul strâmb”. În lupta corp la corp cu vecinii lor sălbatici, cu indienii „Picioar negru”, un braț i-a fost așa de mărunțit și zdrențuit, încât după aceea, mușchii contractați au înțepenit brațul și l-au strâmbat. Acest șef de trib a fost meșter înnăscut în tactica de război indian.

În călătoriile lui din nord-vestul Canadei, un misionar l-a vizitat pe Maskepetoom și pe războinicii lui și le-a predicat plin de credință Evanghelia. Unii au acceptat Evanghelia; căpetenia războinică a rămas inaccesibilă pentru mesaj.

Câțiva ani mai târziu, misionarul George Macdougall a citit cu glas tare la focul de tabără istoria despre suferințele și răstignirea lui Hristos și a ajuns la rugăciunea în care Domnul se roagă pentru ucigașii Lui: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23,34). Aici s-a oprit ca să discute insistent această rugăciune. Face parte dintre însușirile proverbiale ale indienilor, că au neapărat nevoie să răzbune orice ofensă reală sau închipuită. Macdougall le-a explicat deslușit condițiile iertării dumnezeiești: „Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre; dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre” (Matei 6,14-15).

Șeful, privind încruntat, asculta cu multă atenție și a fost profund mișcat, dar în această seară n-a spus nimic.

În ziua următoare, când marea ceată a lui Maskepetoom, care număra multe sute de indieni, călărea prin prerie, un subaltern al căpeteniei a galopat alături de Macdougall și l-a rugat să rămână în urmă, ca să nu trebuiască să fie martor la chinurile îngrozitoare și la moartea

---

² Preluat din A. Pierson, „Noile Fapte ale Apostolilor”, editura Striegau, de Th. Urban

înfrorătoare a unui om pe care îl aduce o mică ceată de indieni, care se vedea venind la o distanță foarte mare.

Cu câteva luni în urmă, Maskepetoom îl trimisese pe singurul lui fiu peste un lanț muntos ca să aducă acasă un grup de cai înhâmați, care pășteau într-o vale plină cu iarbă. Fiului i-a fost dat un războinic care trebuia să-l ajute în muncă. Dar s-a întâmplat că acestui om i s-a ivit ocazia să vândă caii. Prețul oferit i-a ispitit așa de tare lăcomia, încât a omorât-o pe tânăra căpetenie și a vândut caii. Apoi și-a ascuns prada, s-a întors și a povestit că tânăra căpetenie s-a prăbușit în una dintre trecătorile muntoase primejdioase și zace zdrobit într-o prăpastie adâncă. El singur n-a putut să țină caii și a trebuit să privească la felul cum au gonit sălbatic în jos și s-au împrăștiat în câmpie. Dar ulterior s-a dovedit că fărădelegea a avut martori; de atunci, răzbunarea bine pregătită a așteptat momentul ca răufăcătorul să ajungă în puterea șefului turbat. Acum venise ziua răzbunării. Nefericitul tată s-a apropiat de ceata care îl aducea pe ucigașul singurului său fiu. Mcgdougal a vrut, dacă era posibil, să evite un act crud de răzbunare; și-a zorit calul înainte, a călărit în spatele căpeteniei și s-a rugat lui Dumnezeu ca înverșunarea bărbatului să fie cumpătată.

Ambele cete s-au apropiat una de cealaltă; ochiul de vultur al lui Maskepetoom l-a zărit pe ucigaș. A tras violent tomahawkul de la centură și a zvâcnit înainte până a stat ochi în ochi cu omul care i-a omorât copilul, care i-a frânt inima. Cu glasul tremurând a spus: „Mi-ai omorât fiul și meriți moartea. Te-am ales să fii tovarășul lui devotat; mi-ai înșelat încrederea și l-ai omorât cu cruzime pe singurul meu fiu! Nu numai că mi-ai frânt inima, ci l-ai omorât pe acela care trebuia să fie urmașul meu. După legea tuturor triburilor indiene ar trebui să mori; dar am auzit aseară la focul de tabără, de la misionar, că trebuie să ne iertăm dușmanii, chiar și pe aceia care ne-au făcut cea mai mare nedreptate, dacă vrem ca Marele Spirit să ne ierte. Tu ești dușmanul meu cel mai feroce și meriți moartea, dar”, a continuat el, și glasul lui a tremurat de emoție adâncă, „așa cum sper că Marele Spirit mă va ierta, te iert de bunăvoie. Dar pleacă de lângă mine și de lângă poporul meu și să nu-ți mai văd fața niciodată!” Copleșit de sentimentele care îi sfâșiau inima, statura uriașă a lui Maskepetoom s-a aplecat pe grumazul calului și a izbucnit într-un torent de lacrimi.

Această căpetenie a devenit un creștin sincer, devotat și a mai dus mulți ani o viață exemplară. A renunțat la obiceiurile lui războinice. A învățat scrisul în care este tipărită Biblia pentru populația Kreek; Cuvântul lui Dumnezeu a devenit întremarea lui zilnică, sfântuitorul și bucuria lui; restul zilelor lui le-a dedicat slujirii lui Dumnezeu și a oamenilor. El ținea cuvântări insistente tovarășilor lui de trib și îi ruga să părăsească toate căile păcătoase și să devină urmași ai Mântuitorului, care îl salvase așa de minunat. Îi plăcea așa de mult să facă bine vechilor lui dușmani, indienii „Picioar negru” și să le povestească istoria despre dragostea Mântuitorului, încât a mers la ei, fără teamă și neînarmat, numai cu Biblia în mână. Sfârșitul lui a fost cel al unui martir. O căpetenie a tribului, dornic de răzbunare, l-a văzut apropiindu-se, și-a adus aminte de luptele violente pe care le-au dat adesea în zilele de odinioară, în care precis că și el și-a pierdut câteva rude din cauza îndrăznelii lui Maskepetoom, și-a luat pușca și l-a împușcat cu sânge rece pe martorul neînarmat al lui Isus.

Ce minunat și mare apare aici puterea victorioasă a Cuvântului lui Dumnezeu! Un singur cuvânt al Scripturii a fost destul de puternic pentru a transforma inima și viața acestui mare războinic, al acestui erou mândru. El a crezut acest cuvânt dumnezeiesc, care a avut efect asupra conștiinței lui și pentru că omul a fost sincer, supunerea voinței lui sub voința lui Dumnezeu s-a transformat pentru el în viața veșnică.

Lasă-mă, prietene, să leg de aceste evenimente două întrebări și concluzii care te privesc.

1. Ai recunoscut cu adevărat în fața lui Dumnezeu mărimea vinei tale? Te-ai smerit înaintea Lui cu vina ta, cu o mărturisire sinceră a păcatelor tale? Ți-a devenit limpede că ai nevoie de iertarea vinei tale, dacă vrei să primești o nădejde a harului și a vieții veșnice de la Dumnezeu sfânt? Ai înțeles că nu există o altă cale pentru noi, oamenii născuți în păcate și vinovați, decât

aceasta, să privești, crezând, în rănile de moarte ale Fiului lui Dumnezeu, care a purtat pe crucea de pe Golgota blestemul păcatelor tale ca Chezaș al tău? Isus îi spune păcătosului vinovat: „Eu sunt calea, adevărul și viața; **nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine**” (Ioan 14,6). Pe acest drum unic spre har a pășit această căpetenie vitează și a găsit pace. Astfel a devenit acest erou un martor al lui Isus. Da, el și-a dat viața pentru Acela care a murit pe cruce pentru el. Ce model minunat!

2. Makepetoom ar fi putut, după dreptatea omenească, să-l lase pradă celei mai cumplite pedepse cu moartea pe ucigașul fiului său. Dar pentru că el însuși s-a recunoscut ca păcătos și a căutat harul, a înțeles condiția de care a legat Dumnezeu harul și iertarea Lui: **tu însuși trebuie să-l ierți pe cel care ți-a greșit!** –

Ești și tu, prietene, hotărât pentru aceasta? Vrei să-i ierți **din inimă** pe aceia care ți-au făcut rău? Vrei să cauți împăcarea fără să întrebii cine are mai multă vină în vrajbă sau dușmănie? Dumnezeu nu se referă la o asemenea iertare, în care oamenii spun: Vreau să iert, într-adevăr, dar să uit, nu pot! Aceasta înseamnă: **iert cu buzele, dar nu cu inima**. Nu, Dumnezeu pretinde o iertare adevărată, o astfel de iertare despre care Domnul spune: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei care vă insultă și vă prigonesc” (Matei 5,44). Aceasta este serios, pentru că Domnul spune cu toată fermitatea: „**Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.**”

Nr. 20 ÎN CE ÎȚI PUI NĂDEJDEA? ÎN CE TE ÎNCREZI?

**„Își vor arunca argintul pe străzi și aurul lor le va fi ca o necurăție.
Argintul sau aurul lor nu poate să-i scape în ziua mâniei DOMNULUI;
nu poate nici să le sature sufletul, nici să le umple măruntaiele,
căci el i-a făcut să cadă în nelegiuirea lor” (Ezechiel 7,19)**

Acum câțiva ani a venit următorul raport:

În țara aurului, Klondyke, pe peninsula Alaska (America de Nord), o furtună de zăpadă a cerut o mulțime de victime dintre căutătorii de aur. 37 de persoane au fost îngropate în Pasul Valdez sub pătura albă și rece. Această țară a aurului aparține deja zonei polare nordice. Singurul drum practicabil spre câmpurile de aur de la Kupferfluss duce peste Pasul Valdez și ghețarii lui înfricoșători, care se văd înălțându-se deja de departe. În spatele zidului de gheață se află fericirea, adică aurul dorit fierbinte. Deci, drumul dincolo trebuie făcut forțat. Cu toate că punctul culminant nu este mai înalt decât vârful înzăpezit din Silezia, stâncile totuși sunt încărcate de ghețuri veșnice. Crevase înspăimântătoare se deschid brusc în fața călătorului și cine nu cunoaște drumul se prăbușește în adânc. Peste 30 de kilometri trebuie escaladați pe o potecă amețitoare săpată în gheață. Apoi se trece peste spațiul ghețarului abrupt și crăpat, care ascunde primejdii sub fiecare pas. Puținii ghizi îi avertizează și îi îndeamnă pe oameni să nu ia prea mult bagaj cu ei, dar de cele mai multe ori o fac zadarnic. Crevasele sunt acoperite cu poduri înșelătoare, care adesea se prăbușesc când abia a călcat un picior pe ele și îl aruncă în prăpastie pe nefericitul căutător de aur. Sute de oameni au dispărut în hăurile Pasului Valdez. Aceasta sună ca un sarcasm înfiorător când află că acolo jos, în prăpăstii, în care au pierit căutând aur, morții au fost îngropați de-a dreptul sub aur. În crevase curge și se prelinge, va să zică, apa de munte care a spălat plăcuțele și bobitele sclipitoare de aur din cristalele de aur ale stâncilor. Pârâul glaciuar curge încet peste resturile triste ale unei sărmane făpturi omenești și în încrețiturile pereților de stâncă se depune metalul galben.

Nefericirii și-au pus zadarnic viața în joc ca să câștige aur. Aurul care le-a adus moartea le arată cum este el: nevaloros pentru oricine este constrâns să plece în veșnicie. **Oare nu trebuie să plecăm toți în veșnicie?**

„Își vor arunca argintul pe străzi și aurul lor le va fi ca o necurăție. Argintul sau aurul lor nu poate să-i scape în ziua mâniei DOMNULUI; nu poate nici să le sature sufletul, nici să le umple măruntaiele, căci el i-a făcut să cadă în nelegiuirea lor”.

Oare cum se face că mulți oameni disprețuiesc toate primejdiile, își riscă viața, rabdă lipsuri de nedescris ca să câștige aur? Motivul este acesta: ei sunt convinși că dacă reușesc ce și-au propus, dacă aduc acasă o avere, ar fi câștigate o temelie a fericirii și un viitor asigurat. Acest aur la care visează este deja, chiar înainte să-l obțină, refugiul și speranța inimii lor.

Domnul Isus, care a pătruns limpede înșelăciunea satanică a aurului, i-a avertizat pe ucenicii Lui: „Copii, cât de greu este pentru cei care se încred în bogății (sau: averi, bani) să intre în Împărăția lui Dumnezeu! Mai ușor este să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu” (Marcu 10,24-25). Încrederea în bogăție este idolatrie, care îl deposează de cinste pe Dumnezeul atotputernic și credincios, pune în locul lui Dumnezeu aurul mort, bogăția îndoielnică. Dumnezeul veșnic credincios nu înseamnă **nimic** pentru asemenea oameni – ei nu au loc pentru unicul Prieten de încredere și atotputernic. Ce amăgire! Această eroare aduce sufletul nemuritor al omului înșelat într-o primejdie de nespus; ea îl face pe om incapabil să caute și să găsească singurul adăpost sigur în ajutorul și în harul lui Dumnezeu.

În ultima vreme am avut parte în Germania de un șir întreg de procese de trădare de patrie. Foști aparținători ai armatei și ai flotei, bărbați care au câștigat încrederea superiorilor lor, au folosit aceasta ca să câștige o privire de ansamblu asupra secretelor militare privind înarmarea, muniția, mobilizarea, sistemele de fortificații, ecluzări și altele asemenea. Ei s-au lăsat prinși în plasa trimișilor șireți ai rușilor, ai englezilor, ai francezilor și au deconspirat contra unor sume mari lucrurile despre care știau că trebuiau să aducă avantaj dușmanilor patriei, pagubă și primejdie armatei proprii. Ce i-a determinat pe acești bărbați să acționeze așa de rușinos, să încalce premeditat jurământul lor de credință și să facă cu dușmanii patriei cauză comună? A fost **atracția aurului**, marea înșelăciune că banii le-ar face viața fericită. Cu siguranță că acești bărbați s-ar fi considerat, câțiva ani mai înainte, incapabili să procedeze atât de rușinos și de infam. Dar bancnotele de o mie de mărci care li s-au oferit, i-au fermecat. Astfel au ajuns la cădere. Pentru ei banii au valorat mai mult decât onoarea bărbătească, decât loialitatea, decât împăratul și patria. Ai observat acum ceva din această forță satanică miraculoasă a aurului?

La Domnul Isus a venit un tânăr bogat, a cărui inimă era îndreptată spre găsirea **vieții veșnice**. El făcea parte dintre oamenii serioși din punct de vedere moral; el se străduise să țină poruncile lui Dumnezeu, și totuși simțea că încă îi mai lipsește **mântuirea sufletului**. Pentru el a fost ceva de o seriozitate sfântă, atât de serios, încât a căzut la pământ înaintea Domnului Isus pe o stradă publică, cu marea întrebare a inimii lui: „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Ai crede că un om evlavios, care s-a apropiat astfel de Domnul Isus, ar fi un om potrivit pentru harul lui Dumnezeu. Dar Domnul a văzut în inima lui ceva de care tânărul n-a fost conștient până atunci: **acest bărbat tânăr se încredea în averea lui**. Dar când Domnul l-a pus în fața deciziei: ce i-ar plăcea mai mult: Isus și viața veșnică sau bogăția lui, atunci a ieșit la lumină adevărul inimii lui. El n-a vrut să schimbe banii lui cu harul lui Dumnezeu. „Dar el, întristat de aceste cuvinte, a plecat mâhnit de tot, căci avea multe avuții” (Marcu 10,22). Aceasta este o treabă extrem de serioasă, mai ales pentru oamenii din vremea de acum. La fel ca la acest bărbat tânăr este și la alți nenumărați oameni: încrederea lor este zidită pe banii lor. Ei sunt dumnezeul lor, de la care așteaptă ajutor în nevoie, împlinirea speranțelor lor, aprovizionarea copiilor lor.

De aici este de învățat că Dumnezeul sfânt nu va împărți și nu vrea să împartă niciodată cu banul domnia asupra inimii omului. Domnul spune în mod hotărât: „Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține numai la unul și va disprețui

pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Luca 16,13). Această întrebare este nespus de importantă pentru orice om care caută pacea cu Dumnezeu: Ce contează mai mult pentru tine? În ce îți pui încrederea? În Dumnezeuul atotputernic, veșnic care vrea să te poarte, să te binecuvânteze și să-ți poarte de grijă ca Tată, sau în banii tăi, în averea ta, în posesiunea ta? Dacă într-adevăr simți povara păcatelor tale, dacă-ți găsești cu adevărat adăpostul la Mântuitorul și Împăciuitorul Isus Hristos, care a suferit și a murit pe cruce pentru vina ta, atunci știi că nu poate fi cumpărat cu comorile întregului pământ ceea ce a răscumpărat Isus cu sângele lui pentru oricine crede: **pacea, harul lui Dumnezeu, filiația lui Dumnezeu.** O, renunță la încrederea în bani și în avere! Isus îți dă comori nepieritoare, harul și credințioșia Lui sunt mai mult decât banii și aurul.

Ei, prietene, ia această decizie: pune-ți cu deplină încredere tot viitorul în mâinile atotputernice și credincioase ale Aceluia care a venit din ceruri ca să te mântuiască și să te împace cu Dumnezeu, prin suferința și moartea Lui pe cruce. Privește la dragostea care a mers pentru tine la moarte și la judecată, ca să ia din viața ta blestemul, pedeapsa și nenorocirea și să te aducă sub har. Pe calea vieții tale vei afla atunci că Isus, Mântuitorul salvator, este totodată Atotputernicul care îi poartă pe ai Săi, Se îngrijește de ei, îi ascultă și îi binecuvântează. O, nu-ți pune viața în joc și nu-ți pune nădejdea în a câștiga aur și comori, ci caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și atunci ți se va da pe deasupra tot ce ai nevoie pentru viața pământească, pentru tine și pentru ai tăi. Domnul Însuși a promis hotărât aceasta (Citește Matei 6,33).

Nr. 21 DESPRE CE SE VORBEȘTE

„Atunci Filip, deschizând gura și începând de la scriptura aceasta, i-a spus vestea bună despre Isus” (Faptele Apostolilor 8,35)

Da, despre ce se vorbește? Despre război, dacă va veni sau nu. Se vorbește despre afacere, dacă în ultimul an a mers bine sau rău. Se vorbește despre sănătatea soției, a copiilor, despre operația pentru care au fost aduși la spital domnul H. sau doamna M. Se vorbește despre minciunile pe care le-a împrăștiat N., despre ticăloșiile pe care le-a comis Y, despre logodna domnișoarei A. și despre divorțul domnului B.

Numai despre un lucru nu se vorbește: despre veșnicie și despre apropierea morții, nici despre scurttimea vieții care se grăbește; nici despre păcat și vină, nici despre judecata viitoare, nici despre har și iertare, pace și nădejde. Nu se vorbește despre prezența Dumnezeului sfânt și despre adăpostul pe care omul slab îl are la Dumnezeuul veșnic prin rugăciunea credinței.

Dacă începi să vorbești despre aceste lucruri, despre care de obicei nu se vorbește în lume, ți se spune că aceasta este nepotrivit sau penibil, sau că aceste lucruri sunt prea serioase și prea sfinte ca să se vorbească despre ele, sau că aici, unde tocmai suntem, nu este nicidecum locul pentru a dezbate asemenea subiecte. Poți să încerci într-un anturaj sau în cârciumă, în tren sau la o sărbătoare a familiei, într-o prăvălie sau pe stradă – peste tot vei auzi că aici, unde tocmai te afli, este nepotrivit să se vorbească despre Dumnezeu și veșnicie, despre judecată și har. Chiar și în spitale, medicii interzic această temă de discuție surorilor care îngrijesc. Chiar lângă sicrie și la morminte oamenii doresc să audă numai că speră că cel decedat este mântuit sau că odată cu moartea se termină totul. Dacă este adevărat ceea ce aud ei, cu aceasta nu-și mai pierd ei timpul. Ei nu-și doresc decât să nu-i neliniștească nimeni cu mărturia adevărului, cu întrebarea despre veșnicie: **salvat sau pierdut? Slava sau osânda? Viața veșnică sau pierzarea veșnică?**

Lasă-mă să întreb dacă lucrul acesta este înțelept. Viața pământească zboară, „anii trec iute și noi zburăm.” (Psalmul 90,10). Ea trece ca un vis și înainte să ne fi gândit suntem la capătul călătoriei. Ce urmează apoi? **Veșnicia lungă, lungă!**

„**Unde îți vei petrece veșnicia?**” Această întrebare au vrut s-o expună câțiva creștini credincioși în toate vagoanele tramvaielor localității lor, sub forma unui afiș. Ei voiau, firește, să plătească același preț ca toți oamenii de afaceri pentru anunțurile lor. Dar nu le-a fost permis.

Dar ție, prietene, vreau să-ți adresez această întrebare. Cred că îmi vei răspunde: **sper să fiu mântuit!** Speri aceasta într-adevăr cu convingere încrezătoare? **Pe ce se bazează speranța ta?** Este ea bazată pe temelii verificate? Se bazează ea pe ce a înfăptuit Isus **pe cruce** și pe ce a spus Dumnezeu **în Cuvântul Său**? Dar poate răspunzi: nu cred nici în dănuirea după moarte, nici în Dumnezeu, nici în judecată, nici în cer, nici în iad. Atunci, lasă-mă să întreb: ai tu putere să-L înlături pe Dumnezeul atotputernic și judecata viitoare? Ai tu putere să împiedici sau să oprești aceasta, ca sufletul tău nemuritor să se ducă, după viața ta pământească, la locul destinației lui veșnice?

Nu ai, și o știi. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27). Conștiința ta îți mărturisește limpede că există o veșnicie și o sentință dumnezeiesc de dreaptă asupra păcatului. Tu o știi, ai auzit-o începând din tinerețe, că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ ca să sufere și să moară pe cruce, în timp ce lua păcatul lumii asupra capului Său nevinovat. Aceasta este **Evanghelia harului**, vestea bună a păcii, că Fiul lui Dumnezeu a suferit și pentru vina vieții tale, ca un chezaș al tău, și a spus ca Împăciuitor al tău, când Și-a plecat capul și a murit: „**S-a sfârșit!**”

De ce nu vrei să vorbești despre această problemă importantă a vieții tale? De ce vrei să-ți închizi inima pentru vestea harului lui Dumnezeu? Nenumărați oameni, distinși sau de rând, au găsit printr-o convorbire cu un creștin experimentat: pacea cu Dumnezeu, o viață nouă, o viață de pace necunoscută mai înainte și au mărturisit că prin harul lui Dumnezeu au devenit siguri de iertarea întregii lor vini pentru timp și veșnicie.

Cuvântul lui Dumnezeu ne povestește despre un bărbat distins și bogat, despre vistiernicul împărătesei Candace, din Etiopia. El era în călătorie de la Ierusalim spre patria lui; atunci a pășit în calea lui un martor binecuvântat al lui Isus, evanghelistul Filip. Pe acesta l-a invitat vistiernicul să se așeze lângă el în carul lui de călătorie și să-i explice Cuvântul lui Dumnezeu. Filip i-a spus **Evanghelia despre Isus**. Vistiernicul a apucat vestea harului, a găsit pacea cu Dumnezeu, a fost botezat și a plecat în patria lui ca un copil fericit al lui Dumnezeu. Nu știm cât timp a durat discuția din carul de călătorie, poate o jumătate de oră, poate și două ore. Rodul acestei scurte convorbiri a fost pentru vistiernic: viața veșnică, pace, bucurie, putere, binecuvântare pentru timp și slavă pentru veșnicie.

Acest bărbat l-a recunoscut acum pe Isus, Mântuitorul și Salvatorul viu, prezent, atotputernic. El a putut să spună: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.” (Psalmul 23,4.). Nu te gândești, prietene, că și pentru tine ar fi o mare fericire să ai această fericită siguranță a păcii? Dacă ai undeva ocazia să vorbești despre mântuirea sufletului tău cu un creștin experimentat și încercat, n-o evita, dimpotrivă, apuc-o cu mulțumire.

Un colonel englez povestește cum odinioară, în războiul indian (1857), fratele lui trupesc, care era și el ofițer, a fost lovit în inimă la un atac în orașul Lucknow. El și-a spus atunci, și de multe ori după aceea, că dacă acest glonț i-ar fi străpuns inima, ar fi fost pierdut pentru totdeauna. Puțin după aceea a ajuns în mare chin sufletesc – citise că există o **siguranță a harului**. În cele din urmă, îngrijorat sincer pentru mântuirea sufletului său, și-a plecat genunchii și l-a rugat pe Dumnezeu să-i arate **dacă este posibil ca un om să poată fi sigur și convins deja pe pământ de iertarea păcatelor lui și de mântuirea sa veșnică.**

Dumnezeu i-a ascultat stăruința. Dar cum? El i-a arătat cât de sărac, de rău și de păcătos a fost el înaintea lui Dumnezeu, în ciuda întregii sale religii. El a ajuns într-o stare sufletească dezolantă și deznădăjduită.

El însuși povestește: „Trei ani mai târziu (1860) am fost transferat într-un regiment scoțian și am plecat în China, pentru a lua parte la campania militară din anul 1860. La sosirea noastră în Shanghai, un ofițer de stat-major m-a invitat să iau parte la o oră biblică între ofițeri. Am promis și într-o seară m-am dus acolo. După rugăciune am citit al treilea capitol al Evangheliei după Ioan și îndată ce un camarad din cercul nostru a început cu interpretarea cuvântului citit, mi-am zis: **„Acest bărbat posedă exact ceea ce îți lipsește ție.”** Totuși, în seara aceea încă n-am găsit pacea. În ziua următoare l-am vizitat și i-am dezvăluit că sunt în chin sufletesc. Prietenul a vorbit cu mine, apoi ne-am plecat împreună genunchii înaintea Domnului, ca să cerem lumină pentru sufletul meu speriat. După aceea, camaradul meu a mai luat o dată Biblia în mână și mi-a arătat din Cuvântul lui Dumnezeu cum a murit Isus pentru păcatele mele și a fost înviat pentru îndreptățirea mea. **Am crezut acest cuvânt.** Atunci s-a făcut lumină în mine, bucurie dumnezeiască a intrat în sufletul meu, așa că din ceasul acela și până astăzi, **acum aproximativ 38 de ani**, pot să-L laud pe Domnul pentru mântuirea mea. Partea mea este preafericita siguranță a vieții veșnice, iar El, care m-a păzit până aici, mă va conduce credincios și până la sfârșit. Lăudat fie sfântul Lui Nume!”

Cât de binecuvântat a fost pentru acest bărbat că a vorbit cu un creștin adevărat despre mântuirea sufletului său!

Nr. 22 NU-L CUNOSC!

„Dar Petru s-a lepădat, zicând: „Femeie, nu-L cunosc” (Luca 22,57)

Într-o dimineață, o văduvă și-a părăsit casa și pe cei cinci copii ai ei pentru a face câteva cumpărături. După mai bine de aproximativ o oră s-a întors cu pași grăbiți și se bucura deja să zărească la fereastră fețele voioase ale copiilor. Dar când a cotit după colțul străzii în care locuia, a observat cu spaimă cum casa ei era în flăcări vii. Aproape în aceeași clipă i-a venit în întâmpinare un vecin cu cei patru copii mai mari. – „Slavă Domnului!” a strigat sârmana mamă, „că măcar voi, copiii mei, sunteți salvați! Dar unde este cel mai mic?” a continuat ea în același moment. – În consternarea generală, copila cea mai mică fusese uitată. – „O, copilul meu, copilul meu!” a strigat mama și s-a grăbit spre casa care ardea, după ce i-a încredințat vecinului prietenos pe cei patru copii.

Ea s-a repezit înăuntru printre flăcările care răpăiau. Au vrut s-o rețină cu forța și i-au spus că pentru copilaș este prea târziu și că nu va face decât să-i lipsească pe ceilalți patru de singurul lor sprijin. A fost zadarnic. Dragostea este mai tare decât moartea. Ea a dispărut în casa care ardea; dar numai după câteva clipe a apărut cu copilașul în brațe. Abia pusese copilul iubit, pe care îl învelise într-un covor gros și care rămăsese aproape nevătămat, în brațele unei prietene, că s-a și prăbușit și a fost dusă la spital fără cunoștință. Avea arsuri grave; moartea părea inevitabilă. Abia după luni de suferințe și îngrijire devotată s-a însănătoșit treptat și le-a fost dăruită din nou copiilor ei. Dar i-au rămas cicatricile acelor răni groaznice; mai cu seamă chipul era desfigurat din cauza lor.

Au trecut ani și copilul salvat în mod așa de minunat a crescut și s-a făcut o fată înfloritoare. Odată se afla împreună cu mama ei într-un oraș străin, într-un anturaj mai mare. Ea stătea într-un cerc de fete tinere, care făceau remarci de prost gust despre toți cei din jurul lor. Deodată, una dintre acestea i-a spus batjocoritor:

„Uită-te numai la femeia aceea cu cicatricele groaznice. Poți să vezi ceva mai urât? Știi cine este?” Un nor întunecat a trecut peste fața fiicei. O clipă s-au luptat vanitatea cu dragostea, rușinea cu recunoștința; în cele din urmă a spus:

„Nu, n-o cunosc!”

Ce durere pentru inima mamei, dacă ar fi auzit vorbele de lepădare ale copilului ei! Ce povară pe conștiință pentru această fiică, pentru tot viitorul – cum ar fi putut s-o mai privească în față cu inima ușoară pe devotata ei mamă?!

Povestirea³ pune în fața ochilor, printr-o pildă impresionantă, ceea ce face un creștin care din teama de oameni se leapădă de Isus, marele său Mântuitor.

Petru a fost martor când Domnul lui a fost bătut peste față. Bărbații care L-au prins pe Isus, I-au acoperit fața, L-au lovit și L-au întrebat batjocoritor: Prorocește, cine Te-a lovit?

Petru a văzut aceasta și s-a lepădat de Domnul lui în același ceas în fața unei slujnice slabe: **„Femeie, nu-L cunosc!”** Ba mai mult, când alții l-au luat la sigur pe Petru, că este un ucenic al lui Isus, el s-a blestemat sub sperjur că nu-L cunoaște pe Isus (Compară cu Luca 22,54-62 și Marcu 14,71). Apoi, la sfârșit urmează cuvântul: „Și Domnul S-a întors și a privit la Petru. ... Și Petru, ieșind afară, a plâns cu amar.”

Acea mamă a făcut un lucru mare pentru copilul ei; cicatricele de pe fața ei i-au amintit zilnic fiicei, că mama și-a pus în joc viața și sănătatea pentru a salva acest copil al ei.

Dar ce a făcut Isus, Domnul slavei, pentru a mă salva pe mine, păcătosul vinovat, din pierzarea veșnică? A părăsit slava cerului, S-a dezbrăcat de demnitatea divină, a luat chipul oamenilor păcătoși, ba chiar, El, Cel veșnic și Cel sfânt, care n-a cunoscut păcat, a devenit om de dragul nostru și la înfățișare a fost găsit ca un om. El S-a încărcat cu povara și cu blestemul vinei noastre și a fost ascultător până la moarte, ba chiar moarte de cruce. Acolo, pe lemnul blestemat, a luat locul meu în judecata lui Dumnezeu și a primit tot ce am meritat eu, tot blestemul, toată pedeapsa. Astfel a îndepărtat judecata mâniei Dumnezeului sfânt de la mine, cel vinovat, și m-a adus sub har. Înviat din mormânt și înălțat în slavă, El a venit după mine, m-a căutat până m-a găsit, m-a spălat cu sângele Lui de toate petele, m-a făcut proprietatea Lui și un copil al lui Dumnezeu. El mi-a adus viața sub binecuvântare, astfel că pot să spun: Ava, Tată! El m-a chemat să stau ca martor al Său în mijlocul unei lumi de păcătoși pierduți și să-L mărturisesc înaintea oamenilor pe Acela care este Mântuitorul, Domnul și Prietenul meu.

Ai trăit și tu aceasta, prietene? Poate trebuie să spui: Nu! Atunci pagina aceasta îți mărturisește că Isus te iubește, te caută și te cheamă ca și tu să găsești la El pacea și filiația dumnezeiască. Noi am avut parte să vedem câte un martor al lui Isus, care, ca soldat, a fost devotat Mântuitorului său.

Odată m-am întâlnit cu sergentul care, ca subofițer la magazie, s-a bucurat de-a lungul multor ani de încrederea necondiționată a superiorilor lui. El a fost un mărturisitor al lui Isus în fața celor mari și a celor mici. Mulți dintre soldații companiei îl vizitau regulat în odaia lui, pentru a asculta de la el Cuvântul lui Dumnezeu și toți știau că acest om este **ceea ce spune că este**. Învață de aici să înțelegi privilegiul înalt și îndatorirea sfântă a oricărui creștin adevărat, de a-L mărturisi limpede pe Isus și credința în mijlocul fiilor acestui veac.

Dacă un recrutar **credincios** petrece prima zi în cazarmă, atunci a pășit într-o lume și într-un mediu nou. Curând îl va amenința o forță invizibilă; aici nu are voie să spună despre credința lui. Vine seara; acasă și-a deschis Biblia și înainte să se culce a îngenuncheat lângă pat, pentru a se încredința în mâna atotputernică a Mântuitorului și Salvatorului său. Va face aceasta și aici? Acel asupritor invizibil îi spune: **Aici nu ai voie să faci aceasta!** Ce vor gândi aceștia despre tine? Dar în inima lui este o avertizare: **Nu-ți începe viața în cazarmă printr-o lepădare!** Fii un mărturisitor al marelui tău Domn! – Este adevărat că multe cizme și multe cuvinte de batjocură dură au zburat deja în câte un astfel de mărturisitor. Dar a intrat deja și multă fericire de nespus

---

³ Această relatare am găsit-o într-o revistă; de aceea nu pot să garantez adevărul celor povestite.

în inima unui astfel de mărturisitor, prin harul lui Dumnezeu. Nu de mult, un creștin tânăr, care a fost condus prin împrejurări deosebite să depună colonelului său o mărturie limpede a credinței, scria: „Inima mea a devenit nespuse de fericită!”

Orice creștin adevărat trebuie să cunoască bine acest cuvânt: „Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în această generație adulteră și păcătoasă, Se va rușina și Fiul Omului când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri” (Marcu 8,38).

Lumea știe exact că un creștin sincer trebuie să fie un mărturisitor cu viața și cu vorba. Acolo unde în viața zilnică suntem ținuți împreună cu mulți oameni, atât în cazarmă, cât și pe corabie, în fabrică, în birou, peste tot iese inevitabil la lumină cine aparține cu adevărat Domnului.

Prezența Domnului le este ascunsă oamenilor, dar orice credincios știe: Domnul meu este prezent, atât spre ajutorul și paza mea, cât și pentru a fi martor la credința sau la necredința mea. Câte un bărbat tânăr și-ar reține cuvintele ușuratec dacă ar ști că tata sau mama stau ca martori după perdea. Așa este Domnul slavei: invizibil pentru ochiul nostru pământesc, și totuși este cu adevărat prezent personal.

Poate, atunci, un copil al lui Dumnezeu să se rușineze cu Domnul lui în fața unor sărmani oameni muritori? Toți acești oameni aroganți, săritori la batjocură și dușmănie, sunt ca iarba care se veștejește repede, care astăzi înflorește și mâine este aruncată în cuptor. Nu este așa? Nu este tinerețea zburdalnică la fel de aproape de moarte și de veșnicie, ca vârsta venerabilă? Acum ceva vreme, un student de la medicină, P., stătea cu mai mulți tovarăși de studii la bere, în veselie tinerească. Deodată s-a prăbușit fără zgomot. Prietenii lui l-au dus imediat la punctul de prim ajutor, dar acolo medicul n-a putut decât să constate moartea. Iată ce sunt oamenii, în fața cărora ne rușinăm să-L mărturisim pe Dumnezeul atotputernic. De câte ori nu-i vedem pe oamenii puternici ai acestui pământ: miniștri, prinți, împărați în fața cărora se pleacă toată lumea, coborând subit în mormânt! Ce este omul? Dar Domnul, căruia Îi slujește un creștin credincios, este Dumnezeu veșnic, Creatorul lumilor, din harul și puterea căruia respiră și trăiesc toți oamenii, chiar și vrăjmașii Lui.

Lumea are respect, vrând-nevrând, numai față de mărturisitorii sinceri. Dacă întâlnești asemenea mărturisitori, gândește-te că ei sunt binecuvântații lui Dumnezeu. Acum lasă-mă să te întreb: dacă tu însuși încă nu ești până acum un creștin adevărat și un mărturisitor al lui Isus, nu știi tu totuși, în străfundul inimii tale, că harul lui Dumnezeu te cheamă ca să găsești la Isus iertarea vinei tale și pace și viața veșnică?

Nr. 23 TE TEMI DE DUMNEZEU?

„Frica de Domnul este începutul înțelepciunii.” (Psalmul 111.10)

Toți știm că Dumnezeu permite să se petreacă nenumărate nelegiuiri și infracțiuni, fără a-i demasca pe cei vinovați. El vede toată răutatea oamenilor și îi poartă cu îndelungă răbdare de nespuse. Dar din când în când intervine pentru a le aminti oamenilor că **El există**. Cotidienele relatează adesea despre evenimente la care „întâmplarea” îi vine în ajutor poliției pentru a-i demasca pe vinovați. Totuși, cine cunoaște prezența și puterea lui Dumnezeu este convins îndată la asemenea notițe din ziar, că **mâna lui Dumnezeu** a fost activă. Peste viața pământească și activitatea intensă cu toată harababura ei confuză de zbatere și muncă, de plăcere și desfătare, de plâns și tânguit, de minciună și neleguire, Dumnezeu stă ca martor prezent de care nu poate să scape nici cel mai șiret escroc și nici cel mai impertinent tăgăduitor al lui Dumnezeu.

Iată un exemplu:

La Sch., în Pădurea Neagră din Baden, un țăran bătrân a fost acuzat de către un vecin, de furt de ovăz; sergentul-major de la jandarmerie și un consilier comunal au făcut percheziție acasă la

cel învinuit. Aceasta părea că va rămâne fără rezultat. După aceea, cel bănuțit a început să înjure tare în odaia lui, să strige că ar trebui să-i fie redată onoarea și spre întărirea acestei cereri a bătut așa de tare cu pumnii în masă, încât s-au cutremurat pereții, dar și tavanul de lemn al camerei, din crăpăturile căruia au căzut deodată pe masă câteva boabe de ovăz. Țăranul s-a făcut alb ca brânza, iar sergentul-major și consilierul comunal s-au dus în pod, au ridicat pardoseala sub care zăcea împrăștiat tot ovăzul furat. Dumnezeu a făcut ca impertinența acestui om să-l demaște ca hoț.

Când Dumnezeu i S-a descoperit lui Moise, au răsunit cuvintele maiestuoase: „DOMNUL, DOMNUL Dumnezeu este plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și adevăr; El care Își ține îndurarea până în mii de generații, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, - **dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat** - și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii fiilor lor până la a treia și a patra generație” (Exod 34,6-7). Ce revelație sfântă, sublimă, plină de har a lui Dumnezeu! O, ține minte: acest Dumnezeu sfânt este prezent și-ți spune că începutul oricărei înțelepciuni este să te temi de El și să-L cinstești. El nu este o forță nedefinită, o noțiune, ci o **Persoană care ascultă și răspunde**. El este Creatorul lumilor. El S-a revelat oamenilor în Hristos. Același care odinioară a spus: „Să fie lumină!”, a venit pe pământ, a devenit om, S-a împovărat cu blestemul păcatului unei lumi pierdute, a luat asupra Sa judecata dreaptă pentru vina noastră și acum stă pe calea vieții tale, în mijlocul puhoiului de oameni, ca Dumnezeu veșnic să fie recunoscut în Persoana Lui sfântă. „Căci Dumnezeu care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, a strălucit în inimile noastre, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4,6).

O, minunată veste pentru păcătoșii străini de Dumnezeu: Acela care a suferit și a murit pe cruce pentru păcatele noastre, Isus, Cel înviat, este prezent – El, Atotputernicul! În timp ce omul slab parcurge viața pământească, acest Salvator sfânt, minunat îi este aproape. Inima Lui este o mare de iubire care se revarsă, în mâna Lui este toată puterea. Pe El poate să-L cheme păcătosul muritor; el poate să-I apuce mâna; poate să-I predea viața lui cu toate grijile, durerile și nevoile și cu toate poverile conștiinței. Îndată ce face aceasta, Prietenul nevăzut și minunat îi răspunde cu har și îndurare. Nimeni nu este prea rău pentru El. El vrea să ia ceea ce este vină și povara conștiinței, să spele toate petele păcatului. Astfel Își întinde El mâinile pline de har, chiar și spre cel mai vinovat. Cine își deschide inima pentru Isus, aceuia i se deschide o lume nouă, un soare nou răsare, întunericul dispăre; el Îl recunoaște pe Acela care îl iubește de nespuse. Un nou scop al vieții i se deschide: o patrie veșnică, o casă a Tatălui în Împărăția luminii. El devine un copil împăcat și iubit al lui Dumnezeu. Prietenul mare, Salvator mângâietor, Isus, care a apucat acum mâna slabă de om, îl conduce pas cu pas pe păcătosul iertat. Acesta poate să afle că niciodată nu va mai fi singur! Niciodată nu va mai fi neajutorat și părăsit! – Cel nevăzut, ale Cărui cuvinte sunt adevăr și credincioșie, îi spune: „,,Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar bunătatea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina,” zice Domnul, care are milă de tine” (Isaia 54,10).

Este posibil ca un om să refuze o asemenea veste de har? Da, este posibil; se întâmplă de milioane de ori. Oamenii strigă: Nu este adevărat! Nu cred! Nu vreau! Astfel, poarta harului le rămâne închisă.

Dar există și mulți oameni care spun că ei cred în Dumnezeu și care ascultă cu plăcere cuvinte de har, de binecuvântare și de făgăduință. Dar pentru că ei nu se tem cu adevărat de Dumnezeu și nu se pleacă cu umilință în fața Cuvântului Său, nu vor să asculte cuvintele serioase ale lui Dumnezeu, care vorbesc despre pedeapsă, judecată și despre mânia divină. Totuși, toate cuvintele lui Dumnezeu sunt neclintite; chiar și cuvintele de pedeapsă și de blestem vor fi împlinite – în afară de faptul că păcătosul caută harul cu umilință, pentru a scăpa de mânia dreaptă. O, ține bine minte aceste cuvinte: plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și adevăr, **dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat!**

Aici mai este scris și: „le voi întoarce faptele asupra capului lor” (Ezechiel 11,21) și Dumnezeu o face. El va face aceasta tuturor oamenilor în veșnicie, - dar la mulți deja în timpul acesta; mulți seceră deja aici pe pământ ce au semănat. Neloialitate, nerecunoștință, lacrimi, sărăcire – ceea ce au adus în viața altora revine asupra lor și a copiilor lor. Uneori, Dumnezeu întoarce căile și faptele oamenilor asupra capului lor într-un mod foarte bătător la ochi.

Un om credincios, muncitor în fabrică, pe nume B., care îl mărturisea pe Mântuitorul lui, a fost reclamat la poliție ca anarhist, de către colegii lui de muncă. Într-o dimineață a fost arestat în fabrică și dus în fața instanței. În locuința lui au fost găsite tractate și Biblii, care au fost duse toate în biroul poliției. El a fost eliberat imediat și directorul poliției a spus: „Împărțiți atâtea scrieri câte vreți, apoi putem curând să ne punem sabia în colț.” O vreme după aceea, același creștin a fost lovit în cap cu un ciocan de către un coleg; el a suportat aceasta tăcut, de dragul Domnului. Dar într-o zi, omul care îl lovise s-a îmbolnăvit grav. Boala lui se înfățișa ca cea a împăratului Irod, despre care este scris: „Și a murit mâncat de viermi” (Faptele Apostolilor 12,23). De îndată ce vreunul dintre colegi se apropia de patul de boală al acestui muribund, el spunea: „Aceasta o am pentru că l-am lovit în cap pe B.” De atunci, muncitorii l-au lăsat în pace pe credincios, pentru că se temeau, după cum vorbeau între ei: am putea păți la fel, dacă îi facem ceva „sfântului”.

Iată un alt exemplu:

Ziarul de Strasbourg scria în 18 martie 1907: „Din Kapovar, Ungaria, ni se comunică: Localnicul Fr. G. știa că vecinul lui, J. V., își vânduse boii cu 900 de coroane. Când a văzut că V. și soția lui au părăsit casa, s-a dus acolo și și-a însușit banii găsiți în locuință. În locuință se afla și fetița lui V., de șase ani. Ca fetița să nu-l trădeze, a vrut s-o omoare. El a legat o funie de una dintre grinzile tavanului, a făcut un laț și a cerut copilului să bage capul prin laț. Dar copilul a spus să facă G. însuși aceasta întâi. Acesta s-a urcat pe un scaun pentru a-i arăta copilului cum să bage capul în laț. Scaunul s-a răsturnat dintr-odată, așa că G. a rămas agățat în laț. Când V. s-a întors acasă, G. era deja un cadavru. Banii furați au fost găsiți în buzunarul lui.” Dumnezeu i-a întors fapta asupra capului său.

Oare s-a petrecut aceasta numai ca oamenii să citească ceva interesant în ziar? Ah, nu – oamenii trebuie să înțeleagă că peste planurile și căile lor mai există un Dumnezeu prezent, atotputernic. O, ține minte: „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii.” Oamenii generației actuale au îndepărtat de la ei acest început al oricărei înțelepciuni; ei au hotărât: nu există Dumnezeu! Nu mă interesez de El – deci nu există! Este aceasta înțelept sau naiv? Prietene, învață această înțelepciune: **Dumnezeu, Cel sfânt, Cel atotputernic este prezent.** El te cunoaște, te pătrunde cu privirea până în străfundul inimii. El nu este numai un martor prezent al vorbelor și al faptelor tale, ci și Judecătorul drept, care nu poate fi corupt.

Nr. 24 PĂZIRI MINUNATE

„Căci Eu nu doresc moartea celui care moare,” zice Stăpânul DOMNUL,
„întoarceți-vă, deci. și veți trăi!” (Ezechiel 18,32)

La școală, religia nu are nimic de-a face cu aritmetica, latina, istoria – fiecare obiect de predare constituie un domeniu separat. Tot așa cred majoritatea oamenilor, că nici credința, creștinismul, adevărul divin nu au nimic de-a face cu celelalte domenii ale vieții, cu afacerea, cu meseria, cu sănătatea, cu educația copiilor și așa mai departe. Majoritatea oamenilor L-au eliminat pe Dumnezeu și credința din toate problemele pământești. O greșală cu consecințe grele!

Odinioară, unui împărat păgân i s-a spus mesajul divin: „ai lăudat pe dumnezeii de argint, de aur, de bronz, de fier, de lemn și de piatră, care nici nu văd, nici n-aud, nici nu pricep nimic; și n-ai slăvit pe Dumnezeu în mâna căruia este suflarea ta și care are toate căile tale” (Daniel 5,23). Acel împărat, pe nume Belșatar, a primit deodată, când nu s-a gândit, sentința lui Dumnezeu: **cântărit și găsit prea ușor!** În aceeași noapte și-a pierdut coroana, împărăția și viața. Se sfârșise cu toată slava lui. Exact așa se întâmplă cu mulți oameni, pe care îi apucă moartea când nu s-au gândit. Dar tu nu trebuie să ascuți acum despre multele cazuri mortale subite – despre acestea citești destul în ziar -, permite să și se povestească **de câte ori Dumnezeu veșnic și minunat îndepărtează moartea de la oamenii care nu bănuiesc că au fost atât de aproape de moarte.** Aici observăm cât de în serios ia Dumnezeu cuvântul „Doresc Eu moartea celui rău?” zice Stăpânul, DOMNUL. „Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?” (Ezechiel 18,23) și din nou: „,,Căci Eu nu doresc moartea celui care moare,” zice Stăpânul DOMNUL, „întoarceți-vă, deci. și veți trăi!””

Acum doi ani, toate ziarele au fost străbătute de următoarea relatare:

„**Țintirea asupra ochiului**” era pe vremuri în armată o metodă foarte răspândită, pentru a testa dibăcia în țintire a efectivului. Aceasta se realiza prin aceea că pușcașul, **cu un cartuș de exercițiu**, țintea un ochi al superiorului așezat câțiva pași în fața lui și apăsa. Primejdia unui asemenea procedeu este evidentă dacă ne gândim, că nu este exclus un concurs nefericit de împrejurări, cum ar fi confundarea cartușului de exercițiu cu unul activ. La **comandantul unui regiment de infanterie**, în tabăra de manevră, s-a anunțat un țăran. El s-a prezentat ca un fost subaltern **de pe vremea când colonelul a fost locotenent**, deci dintr-o perioadă cu peste **30 de ani în urmă.** El a povestit cum într-o zi, locotenentul de atunci, mergând de la soldat la soldat, a pus să se facă exercițiul în modul descris mai sus. Deja ajunsese la soldatul de lângă povestitor, când pe acesta l-a împins o senzație de neînțeles să mai deschidă odată magazia puștii ca să vadă de cartuș. **Spre groaza lui** a descoperit aici că din neatenție încărcase un cartuș activ din ultima săptămână, **păstrat împotriva regulamentului.** A avut timp tocmai cât să schimbe cartușul, înainte să-i vină lui rândul să tragă. Rezultatul a fost că locotenentul a declarat că „o asemenea **țintire mizerabilă** încă n-a văzut!” Foarte explicabil, căci soldatul tremurase.

Ceva foarte asemănător s-a petrecu cu 20 de ani în urmă în Trier, într-o dimineață de iarnă. Tot spațiul din fața cazărării era ocupat de șirurile de recruți ai regimentelor 29 și 69. Un subofițer care lăsase în grija frontului său încărcarea cu cartușe de exercițiu, s-a simțit îndemnat să mai revizuiască încă o dată ramele deja încărcate ale cartușelor frontului său. El a găsit că un soldat încărcase cartușe active, printr-o inexplicabilă eroare. Prin minunata păzire a lui Dumnezeu fusese evitată o mare nenorocire; o împușcătură cu gloanțe pe locul bine ticsit ar fi străpuns cu siguranță mai mulți soldați. Dar să ne întoarcem la acel colonel. A fost aceasta o întâmplare sau o intervenție deosebită a lui Dumnezeu, că în acel ceas, în urmă cu 30 de ani, recrutul de atunci a devenit neliniștit, pentru a mai verifica o dată cartușul pus în pușca lui? Acest recrut însuși a fost în primejdie să-și împuște ofițerul. El ar fi devenit nenorocit pe viață. Și unde s-ar fi dus acel ofițer tânăr, dacă ar fi căzut mort dintr-odată? Pe atunci n-a bănuțit cât de aproape a fost de veșnicie și că Dumnezeu a făcut ceva deosebit pentru a îndepărta de la el brațul morții deja întins spre el. Dar după atâția ani, Dumnezeu a trimis acestui colonel vestea că atunci purtarea de grijă a lui Dumnezeu a acționat asupra vieții lui. Cu siguranță că aceasta a fost o avertizare, ca să trezească în conștiința lui întrebarea: dacă el ar fi putut să apară în pace înaintea lui Dumnezeu, dacă o asemenea moarte fulgerătoare l-ar fi smuls în veșnicie. Nu trebuie să fie trezită conștiința de fiecare avertizare de felul acesta? Nu știm dacă acel colonel a fost un copil împăcat al lui Dumnezeu.

Pentru tine, prietene, principalul este ca tu să te întrebi singur dacă vina vieții tale este iertată, dacă ești într-adevăr sigur de harul lui Dumnezeu, dacă, în caz că mâna morții te apucă, poți să spui: pe mine nu mă poate smulge nici moartea, nici viața din mâna harului Mântuitorului meu!

Ziarul a relatat:

Pădurarul împărătesc plasat în apropiere de Battenberg a scăpat de moartea aparent sigură. Împotriva lui a fost dus la îndeplinire un act diabolic de răzbunare, pentru că la îndeplinirea meseriei lui l-a împușcat în lupta cu braconierii pe unul dintre cei doi. Și anume, au lăsat în jos un cartuș cu dinamită, în cabana de vânatoare a sectorului său, în burlan, prin horn, fiind pe deplin sigur că prima dată când va face focul în cabană, va zbura în aer cu tot cu aceasta. Când pădurarul a vrut să-și fiarbă cafeaua în cabană, s-a îndepărtat după ce a aprins focul, ca să ia apă pentru cafea de la un izvor care se afla în apropiere. Abia a fost 100 de metri departe de cabană când a explodat cartușul cu dinamită și toată cabana de vânatoare a zburat în aer.

Pădurarii obișnuiesc să aibă sânge rece și nervi tari, nu se sperie ușor, dar în acest caz, cu siguranță că explozia i-a făcut o impresie profundă omului păzit așa de minunat. Ce plin de har fusese păzit, ce bătător la ochi de exact ieșise afară la timpul potrivit ca să ia apă! Cu siguranță că în asemenea cazuri omul este convins că o mână invizibilă i-a ocrotit viața. De câte ori nu intervine Dumnezeu cu seriozitatea judecății divine, cu moarte fulgerătoare sau cu spaima morții – **dar aici cu o păzire minunată!**

Privește odată înapoi la calea vieții tale; poate au existat deja și în viața ta asemenea evenimente, la care ai putut să recunoști limpede că o mână nevăzută a întors moartea de la tine. Dacă, așa cum s-a întâmplat recent, două țigle de pe acoperiș au căzut pe stradă, una foarte aproape în fața unii om și cealaltă foarte aproape în spatele lui, n-a fost acolo o mână invizibilă care a păzit capul trecătorului? Lasă-mă să-ți spun: a fost mâna aceluiași Dumnezeu atotputernic care te-a creat și te-a menținut până în această zi, mâna Dumnezeului care poartă de grijă ca inima ta să mai bată, care a avut grijă ca tu să te trezești sănătos în dimineața aceasta. El te iubește, El vrea să te salveze de pierzarea veșnică. El vrea ca bunătatea Lui să te conducă la pocăință, ca tu să ajungi la recunoașterea păcatului tău, **ca tu să înțelegi vestea harului.**

Acest Dumnezeu atotputernic, în minunata Lui dragoste L-a trimis pe singurul Său Fiu, L-a dat în suferința morții. O, privește la crucea de pe Golgota! Înțelege această veste a harului: Isus a murit pe cruce ca Chezaș al tău, sângele Lui a curs pentru vina ta, ca tu să găsești pacea. Dacă apuci aceasta crezând și pui toată vina vieții tale pe acest Chezaș al tău, atunci vei primi siguranța că ești împăcat cu Dumnezeu. Atunci poți să-ți urmezi căile în pacea lui Dumnezeu, atunci ești adăpostit pentru timp și veșnicie, atunci poți să spui: „Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului” (Romani 14,8).

Nr. 25 SĂ NU TRECI PE ALĂTURI

„Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29)

De curând, în cotidienele germane a apărut următoarea relatare:

În 20 ianuarie 1911, la Londra, în Trafalgar-Square stătea un om care ținea în mână **un teanc de bancnote de cinci lire** și le oferea trecătorilor contra unui peni. (5 lire sterline sunt 100 de mărci în monedă germană.) Majoritatea oamenilor treceau neatenți pe lângă el. Unii îl considerau deplasat, alții credeau că este vorba despre bancnote falsificate, al căror dos servește la vreo reclamă. Acest bărbat a fost văzut și în fața hotelului Piccadilly și mai târziu la Oxford-Street. Teancul de bancnote părea că nu s-a micșorat; nici un om nu părea să vrea să câștige așa de ușor patru lire sterline, nouăsprezece șilingi și unsprezece peni. În realitate erau bancnote veritabile,

pe care omul le oferea pentru un peni bucata. Era cunoscutul actor E. H., costumat în negustor ambulant, care făcea un pariu. Domnul H. susținuse cu câteva zile în urmă că dacă pe străzile Londrei se oferă bancnote de cinci lire, nu s-ar găsi nimeni să ți le ia, în timp ce londonezii cad aproape în orice înșelătorie. Un director de teatru a acceptat pariul. Timp de două ore a umblat domnul H. să-și vândă bancnotele și a găsit numai trei clienți. Unul a fost directorul general al poștei de la British-Nord-Borneo, al doilea a fost soția acestuia și al treilea a fost un cunoscut negustor de blănuri. Soția dirigintelui de poștă a vrut să cumpere o duzină de bancnote pentru un șiling, dar negustorul ambulant a explicat că el poate să dea **numai câte o bancnotă fiecărei persoane**. H. a câștigat pariul, căci directorul teatrului susținuse **că din douăzeci de bancnote va da cel puțin cincisprezece în două ore**.

Această relatare oferă un exemplu limpede despre faptul că majoritatea oamenilor, dacă li se oferă valori mari, simplu, fără reclamă deosebită, nu cred că este vorba despre valori adevărate și de aceea trec pe alături fără să întindă mâna după ele. Câte o familie care duce lipsă, câte un om îndatorat, câte o văduvă în nevoi ar fi putut fi scoși din orice nevoie cu o asemenea bancnotă. Dar pentru că aceasta a fost oferită așa de simplu, cinci lire pentru un peni, 100 de mărci pentru 10 pfenigi, oamenii au fost convinși că aceasta nu poate fi autentică, omul vrea să mă înșele! Tot așa se întâmplă și cu darul inestimabil al harului dumnezeiesc, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!” (2 Corinteni 9,15). Martorii Evangheliei stau pe drumul acestei vieți și le strigă oamenilor că vor găsi fără plată și gratis **iertarea întregii vini, pace cu Dumnezeu, siguranța harului, dreptul de copil și moștenirea de copil la inima și în casa Tatălui** – dar oamenii trec pe alături și consideră aceasta ca o valoare neînsemnată, ba chiar ca amăgire, ca reclamă religioasă. **Ce pierdere pentru cei care trec pe alături!** „Nu strigă înțelepciunea și nu-și înalță priceperea glasul? Ea se așează sus pe înălțimi, afară pe drum, la răspântii și strigă lângă porți, la intrarea cetății, la uși: „Oamenilor, către voi strig și spre fiii oamenilor se îndreaptă glasul meu. Învățați prudența, naivilor și fiți cu inima înțelegătoare, nebunilor! ... Toate cuvintele gurii mele sunt drepte, n-au nimic neadevărat și nici sucit în ele. Ele sunt lămurite pentru cel priceput și drepte pentru cei ce au găsit cunoștința. Primiți mai degrabă învățăturile mele decât argintul și mai degrabă știința decât aurul ales”” (Proverbe 8,1-10).

Ca pe lângă acel actor care oferea zadarnic bancnotele de o sută de mărci mulțimii care trecea, tot așa trec, neatenți, nenumărați oameni pe lângă Domnul Isus și martorii Lui. Câți oameni împovărați de vină, cu poveri apăsătoare pe conștiință! Câți oameni încărcăți de griji! Câți întristați și fără nădejde! – Toți aceștia trebuie să fie ajutați. Domnul îi cheamă; mâinile Lui străpunse pe cruce sunt întinse spre ei. Ce dovadă a dragostei și a harului îi este pusă aici în fața ochilor omului indiferent, încăpățânat! Dar el trece pe lângă ea, el nu are timp, el are alte scopuri și gânduri.

Prietene, tu să nu faci așa! Iată, Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri, S-a împovărat cu blestemul păcatelor **tale**. Pe crucea de la Golgota a purtat judecata dreaptă asupra vinei **tale**. El vrea aceasta absolut sincer, vrea să-ți mântuiască sufletul, să-ți vindece viața. O, nu disprețui această comoară de o valoare nepieritoare! Dacă vii, crezând, la Mântuitorul tău salvator, partea ta vor fi binecuvântări de negrăit. Privește la cruce: Fiul lui Dumnezeu a plătit vina ta cu suferința și moartea Lui, cu prețiosul Său sânge. El vrea să dea inimii tale siguranța că vei fi acceptat ca un copil iubit de Dumnezeu veșnic, că viața ta va ajunge sub har. Atunci poți să spui inimii Tatălui tău tot ce ai nevoie și tot ce te apasă și vei afla că Dumnezeu atotputernic este de partea ta cu toată puterea și dragostea Lui.

Mulți oameni aduc omagiu Fiului lui Dumnezeu, dar inima lor nu ajunge la o apucare adevărată a prezenței și a harului Mântuitorului salvator. Mulți privesc crucea de pe Golgota cu gânduri asemănătoare pentru un monument al eroilor căzuți. Peste tot în patria germană există monumente ale eroilor, care poartă numele celor căzuți în luptă. Aceste monumente exprimă

mulțumirea pe care germanii de astăzi o datorează acelor care au construit odinioară măreția patriei cu sângele și cu viața lor. În zilele comemorative ale luptelor de la Wörth, Gravelotte și Sedan, asociațiile de veterani vin în alai solemn și pun o coroană ca semn al pomenirii. După ce au făcut aceasta, merg la cârciumă cu sentimentul satisfăcut că au îndeplinit o datorie patriotică și prăznuiesc sărbătoarea – dar cu eroii căzuți nu au nici o legătură personală – doar sunt morți. În ziua următoare oamenii trec pe lângă monumentul eroilor fără a-l băga prea mult în seamă – el nu are efect asupra gândurilor inimii. Tot așa țin mulți Vinerea Mare: ei își amintesc de suferințele și moartea lui Isus, dar se gândesc la El ca la un erou căzut, ca la un mare bărbat decedat. Ei nu pricep că **El trăiește, că El îi iubește, că El caută să le câștige sufletul, că El dorește să-i salveze pentru totdeauna și să-i atragă în părtășie cu El.**

Prietene, să nu treci în felul acesta pe lângă crucea de pe Golgota, căci acolo este pentru tine decizia vieții: spre mântuirea veșnică sau spre pierzarea veșnică.

Înțelege acest mare adevăr: Isus a murit pe cruce **pentru tine**, dar a înviat, trăiește, este prezent, te iubește și te cheamă, ca să îl recunoști. Ai înțeles tu ce preț mare a plătit Fiul lui Dumnezeu ca să te răscumpere, ca să te aibă, ca să te împace cu Dumnezeu? El S-a dat pe Sine Însuși pentru tine, Și-a jertfit viața, Și-a vărsat sângele, a luat pe cruce locul unui infractor vinovat, ca tu să primești în slava lui Dumnezeu un loc de copil și de moștenitor. **O, nu trece pe lângă!** „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” Privește în sus la cruce, crezând!

Acum, lasă-mă să întreb în încheiere: ce înseamnă **pentru tine** crucea de pe Golgota? Ce înseamnă **pentru tine** Fiul lui Dumnezeu, care a purtat acolo, în locul tău, din dragoste sinceră, sentința dreaptă asupra vinei păcatului? El nu dorește omagii trecătoare, nu, El dorește inima și viața ta, încrederea și voința ta. Aceasta este singura cale pe care ajungi la pace, la fericirea inimii. Aici găsești o comoară de o valoare nepieritoare, o fericire care nu îmbătrânește și nu pălește, găsești marea dragoste care a fost cunoscută vreodată pe pământ, dragostea care a venit din ceruri ca să-i mântuiască pe păcătoși. O, înțelege, această dragoste întinde mâinile spre tine.

Fie ca tu să poți spune împreună cu poetul:

Prin lume, prin vremi, hoinar./ Prin veșnicii fără hotar,
În duh am călătorit./ Nimic nu mi-a răpit inima,
Până n-am ajuns la Golgota./ Dumnezeu fie slăvit

Nr. 26 TRĂIEȘTE HRISTOS?

„Toată autoritatea mi-a fost dată în cer și pe pământ. ... Și iată,
Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28,18 și 20)

Majoritatea oamenilor nu bănuiesc ce înseamnă să știi că-L ai cu tine în viața zilnică pe Fiul viu și prezent al lui Dumnezeu ca Domn și ajutor al tău. Să aruncăm câteva priviri în viața practică, pentru a recunoaște efectele credinței adevărate în Mântuitorul atotputernic.

Un jandarm scria textual:

„Câtă vreme am fost în serviciu fără Domnul, acesta îmi era neplăcut, dar atât de neplăcut încât am vrut de multe ori să-mi agăț în cui vestonul de jandarm și să-mi caut un alt post. Mi-am imaginat mereu că ar trebui, ca jandarm, să fac așa o mutră, încât să se teamă toți oamenii de ea și dacă undeva era de aplanat vreo ceartă, atunci trebuia să devin așa de rău și să mă umflu în pene așa de tare, încât să pocnească cusăturile de la veston. Această stare s-a transmis în cele din urmă asupra familiei și soția mea s-a simțit atât de nefericită, încât de multe ori plângea și se acuza că s-a măritat cu un jandarm.

După ce L-am găsit amândoi pe Domnul și ne-am încrezut total în El și facem totul cu ajutorul Lui, ce cu totul alta a devenit situația! Serviciul nu mi se mai pare deloc greu, mi se pare că toți oamenii ar avea fețe mult mai prietenoase și că ar asculta mult mai bine. Și nici nu mai vin așa de nervos acasă ca înainte, fapt pentru care soția și copiii se bucură foarte tare. Pacea casnică și fericirea casnică sunt de atunci durabile și netulburate și cât de credincios m-a ajutat Domnul în nevoi și primejdii mai mari!”

Iată ce înseamnă să știi că-L ai cu tine ca Prieten și ajutor în **viața zilnică** pe Cel înviat, pe Fiul lui Dumnezeu, viu și prezent, să ai parte de harul și ajutorul Lui. Din nefericire, mulți oameni cred că Dumnezeu nu are de-a face decât cu păcatele și fărâdelegile noastre, dar cu nevoile și greutățile noastre trebuie să ne descurcăm singuri. Această părere provine de la satan, care i-a furat omului din inimă încrederea în Dumnezeu plin de har și a sădit neîncrederea când Adam și Eva și-au deschis în Paradis urechea față de șarpe. Această neîncredere, că Dumnezeu nu ne vrea binele, nu este numai vină și nerecunoștință, ci fură fericirea și nădejdea din inimi, ia lumina soarelui din viață și din casă.

Câți oameni nu prăznuiesc sărbătoarea învierii, dar dacă i-ai întreba: **Ai tu un Mântuitor înviat și viu?** Trăiești tu în prezența Lui?, ei ar trebui să spună: Nu, nu-L cunosc și nu-L am.

Ei, prietene, înțelege acest adevăr important! Un creștin adevărat știe sigur: Isus, Cel atotputernic, Cel înviat este de partea mea cu toată puterea și credințioșia Lui! El este cu mine cu tot ajutorul, dragostea și purtarea Lui de grijă. Dar aceasta se poate trăi abia dacă am apucat, crezând, împăcarea pe care Isus a răscumpărat-o așa de scump pe cruce pentru noi. Privește în rănilor de moarte ale Fiului lui Dumnezeu de pe cruce, înțelege această Evanghelie: Isus S-a așezat în locul tău în judecata lui Dumnezeu, ca Chezaș al tău, El S-a împovărat cu vina ta. „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5). Crede că sângele Fiului lui Dumnezeu a luat din viața și din inima ta tot ce a fost vină, de tot și pentru totdeauna. Astfel vei găsi pace și vei învăța să te încredințezi deplin harului și purtării de grijă ale Domnului. Atunci vei experimenta că Cel înviat te însoțește într-adevăr personal. În Numele Lui poți să-L chemi pe Dumnezeu ca Tată cu deplină și copilărească încredere. Lui poți să-I spui tot, lucrurile cele mai mari și cele mai mici, cele veșnice și cele zilnice – vei experimenta că pentru Dumnezeu nimic nu este nici prea mic și nici prea mare.

Domnul le-a spus ucenicilor Lui după învierea Sa: „Toată autoritatea mi-a fost dată în cer și pe pământ. ... Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” Nu este aceasta suficient pentru a trece în pace prin evenimentele vieții zilnice, dacă știi că acest Mântuitor atotputernic ne iubește nespuse de mult? – „Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El răsplătește pe cei care Îl caută” (Evrei 11,6)

Un credincios bătrân, fost muncitor în fabrică, povestește:

Într-o seară, când am venit de la muncă acasă, soția mea n-a putut găti nimic pentru cină, deoarece nu mai erau bani acasă. I-am spus soției mele: „Astăzi am primit 10 pfenigi bacșiș; poți lua de ei câte o chiflă pentru fiecare și fă o ceașcă de cafea pe lângă ele.” Am mâncat și am mers cu rugăciune înaintea feței Domnului. În dimineața următoare, după ce m-am trezit I-am spus Domnului: „Acum, Doamne, Tu știi că nu mai avem nimic; doar nu pot să mă duc flămând la fabrică. Te rog, poartă de grijă să ajungă câte ceva pe masă.” Soția mea se dusese între timp în beci, unde mai aveam gulie pentru prânz. Acolo a găsit 50 de pfenigi în gunoiul beciului, de care a cumpărat repede pâine. Când am ieșit din dormitor am văzut ce făcuse Domnul și noi L-am lăudat pe Domnul pentru bunătatea Lui.

Ca încheiere să mai facem cunoscută scrisoarea unui credincios, care povestește cât de plin de har l-a purtat Domnul prin perioada lui de soldăție. El scrie:

„Sunt fiul cel mai mare al unei mame credincioase și am putut deja din anii tineri să mă laud cu Mântuitorul meu. În octombrie 1903 am fost încorporat ca recrut în W. Deoarece eram de

meserie funcționar de birou, cunoscuții mei credeau că viața militară îmi va fi grea. Dar Domnul mi-a dat mult har. A venit prima zi de cazarmă. Patul meu era în marea sală de dormit, lângă cel al caporalului recruților. Aici am îngenuncheat înainte de a merge la culcare și m-am rugat liniștit. Acest fapt n-a rămas neobservat. Duminică l-am întrebat pe subofițer dacă aş putea citi ceva. El a întrebat: Ce? I-am arătat Noul Testament. El mi-a îngăduit. Astfel, prin îndurarea și mila Domnului am putut în toată perioada serviciului meu militar să-mi plec seara genunchii lângă pat și să citesc Cuvântul lui Dumnezeu în cameră, fără a fi vreodată deranjat în mod serios. Ce-i drept, seara venea câte cineva la patul meu ca să-mi vorbească în timpul rugăciunii sau să facă ceva asemănător. Dar caporalul meu a spus: Lăsați-l în pace pe Kl. Domnul mi-a dat trecere pe lângă superiori și pe lângă camarazi; ei au văzut zelul meu, căci mi-a plăcut să fiu soldat și m-au tratat prietenește. Deja ca recrut am fost folosit în biroul companiei și chiar al regimentului. Concediu am primit de multe ori. În al doilea an de serviciu am fost detașat ca secretar la comandamentul general și am devenit caporal. Pentru mine a fost plăcut acolo și am primit certificate de recomandare de la ofițerii marelui stat-major. Domnul mi-a umplut paharul de tot. Lui Îi mulțumesc că m-a învățat la începutul perioadei mele de soldăție să debutez hotărât cu El. El S-a declarat imediat și permanent de partea celui slab, care s-a încrezut și a putut să se încreadă numai în El și a făcut să am parte din belșug de ajutorul Lui. – Am fost puțin fricos la tragere, pentru că mă temeam de rezultatul loviturilor; dar Domnul mi-a dăruit ca prima dată să fiu cel mai bun pușcaș dintre recruți.”

Iată un om tânăr care L-a aflat pe Domnul înviat ca Prietenul său prezent în viața de zi cu zi, chiar și în cazarmă.

Nu poți tăgădui, prietene, că aici îți sunt puși în fața ochilor oameni care au avut parte în viața practică de prezența, ajutorul și harul Hristos-ului înviat și atotputernic. Nu mai poți să spui că această credință este fără valoare **pentru viața pământească**. Știi, de asemenea, că acestei scurte vieți pământești îi urmează **veșnicia**. Acolo trebuie să-L întâlnești pe Dumnezeu sfânt. Acolo Îl vei vedea pe Isus, pe Cel înviat, pe Fiul lui Dumnezeu. Vrei să-L întâlnești ca pe **Judecătorul tău drept**? Sau vrei să-L saluți ca pe **Mântuitorul tău plin de har**?

Nr. 27 CÂTE CEVA DESPRE AVIATORI ȘI PENTRU AVIATORI

„Viața noastră ... trece iute și noi zburăm.” (Psalmul 90,10)

Mare este numărul victimelor pe care le-a costat deja și încă le mai costă cucerirea împărăției aerului. Totuși, ne putem aștepta în mod sigur că toate eforturile și sacrificiile care au fost îndreptate spre misiunea de a deschide spațiul aerian pentru trafic, pentru serviciul de informații și pentru explorare vor duce la succes. Da, se pare chiar, că războaiele viitoare ne vor face să trăim lupta în împărăția aerului – foarte probabil că vor exista flote aeriene și lupte aeriene. Dar oricât de mare ar fi succesul tehnicii și curajul piloților, rămânem totuși la cuvântul: „Dacă mă voi sui în ceruri, Tu ești acolo; dacă îmi voi face patul în Locuința Morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va ține.” (Psalmul 139,8-10). Acest cuvânt îi dă oricărui aviator o îndreptățire să se predea în mâinile atotputernice ale Dumnezeului plin de har. Dacă face aceasta cu adevărat și se încredințează, crezând, în atotputernicia și credincioșia lui Dumnezeu, inima lui poate fi în pace.

De curând s-a accidentat mortal un aviator foarte admirat, locotenent-căpitanul Engelhard. El n-a crezut că i se poate întâmpla vreodată un accident mortal la zburat. Cu ocazia zborului său în St. Moritz (Elveția), la sfârșitul lui februarie 1912, el a vorbit despre aceasta (după cum informează „Voss. Zeitung”). Zborurile eșuează înainte de toate în frontul atmosferei situat la o înălțime de 1800 de metri, neobișnuit pentru avion. Engelhard a devenit nemulțumit și a vrut să

forțeze succesul. Cunoscutul specialist în zboruri, Santos-Dumont, care venise din Paris dincoace, la probe, a îndemnat la prudență, chiar dacă aptitudinile de aviator ale lui Engelhard l-au pus în uimire. „Mi se pare că sunteți prea îndrăzneți!” a exclamat el data următoare. „Mai multă răbdare! Mai multă răbdare!” La întrebarea: dacă nu are niciodată senzația că moartea îi dă târcoale în zborurile lui, locotenent-căpitanul Engelhard a răspuns: „Niciodată nu mă cuprinde un asemenea sentiment. **Nu am altă credință decât credința în steaua mea.** Veți spune că aceasta este sminteală, înfumurare. Dar numiți-o cum vreți. Am credința fermă că nu-mi voi găsi moartea în profesia mea. O voce interioară mi-o spune și de aceea îndrăznesc uneori mai mult decât ar trebui, de fapt.” Santos-Dumont l-a avertizat că totuși, nu trebuie să aibă prea multă încredere în vocea interioară. Engelhard a zâmbit și a spus după câteva clipe de gândire: „Ascultați, dragă Santos-Dumont, nu mă derutați din frumoasa mea credință! Dacă o pierd... Nu! Știu că această credință nu înșală! Cunoștința că nu pot să pier în aer mă face fericit!”

Totuși, această credință a fost amăgitoare – ea s-a bazat pe autoiluzionare și nu l-a pus la socoteală pe Dumnezeu viu.

Ziarele sunt pline de laudă pentru inventatorii și constructorii de nave aeriene și aparate de zbor, dar înainte de toate proclamă gloria aviatorilor. Firește că disprețul față de moarte, tenacitatea, energia, sângele rece, îndemnarea acestor bărbați sunt admirate pe drept. Totuși, din nefericire, toate acestea degenerază în proslăvirea omului. Au apărut fotografiile ale aviatorilor cunoscuți, cu prezentarea biografiei lor, cu obiceiurile și soarta lor. De curând a apărut și un articol mai lung **despre superstiția aviatorilor.**

Numeroasele prăbușiri, care în cea mai mare parte se sfârșesc mortal, au stârnit dorința în unii aviatori să posede o putere miraculoasă, care să-i poată proteja de prăbușirea aducătoare de moarte. Ce mijloc de protecție au găsit? Acel articol comunică următoarele: „Unul poartă în jurul trupului o bucată de cămașă făcută cordon, pe care a purtat-o cândva, la o prăbușire care s-a terminat cu bine; altul a inserat în noul lui aparat de zbor, resturi de aparat de zbor cu care s-a prăbușit fără să fie rănit, pentru ca, dacă se prăbușește, să cadă cu bine. Un al treilea a prins de aparatul lui o maimuță din jenilie și are încredere în puterile magice ale acesteia. Iar alții poartă cu ei flori, poze și scrisori.”

Aceasta nu este nimic nou. În campania militară din 1870/71 și în sud-vestul Africii – în masă, pe scară foarte largă, dar în războaiele de mai înainte – soldații purtau asupra lor așa-zise „scrisori de protecție” sau monede, care aveau menirea să-i apere de a fi loviți.

Este greu de acceptat că aviatorii, care iau cu ei în aer, pe aparatele lor sau pe trupurile lor, asemenea mijloace de protecție superstițioase, cred **cu adevărat** în ele. Numai o concluzie se poate trage cu siguranță din asemenea obiceiuri superstițioase: că ei nu-L cunosc pe Dumnezeu atotputernic, nu-L pun la socoteală și își încep fără el călătoria primejdioasă. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Vor da înapoi, vor fi dați de rușine cei care se încred în idoli ciopliți și zic idolilor turnați: „Voi sunteți dumnezeii noștri!”” (Isaia 42,17).

Te-ai gândit vreodată că și tu ești un aviator? Tu zbori prin spațiul aparent nesfârșit al acestui timp, pe o mașină de zbor fragilă – acesta este trupul tău muritor, așa de ușor de rănit. Cât de puțin lipsește ca să îți se distrugă corabia vieții! Sângele tău curge în multe locuri prin vase care sunt delicate ca un balon de săpun. Dumnezeu te poartă și până acum te-a ferit de prăbușire. Nu este numai fragilitatea trupului tău, care aduce primejdia unei prăbușiri, ci și multe alte lucruri, în care oamenii se încred, te pot duce la prăbușire din înălțimea ta, în care ai avut până acum o călătorie fericită. Onoarea și prestigiul tău se pot distruge, bunăstarea, averea ta îți pot fi luate dintr-odată, fericirea familiei tale poate fi distrusă. Nu privi aceste lucruri ca pe o garanție a siguranței pentru încheierea fericită a călătoriei tale pe pământ. Mulți aviatori se înalță cu încrederea de sine în priceperea lor și în sângele lor rece – aceasta nu este o protecție. Lasă și tu să îți se spună la zborul tău prin timpul de pe pământ: **nu te încrede în tine însuși**, nici în rațiunea ta, nici în dârzenia ta! Există câte o furtună în viață, în care lucrul acesta nu este suficient, ai

putea să zaci repede la pământ cu speranțele și planurile frânte. – Nu te încrede nici în faptele tale bune, în virtuțile tale și în calitățile tale bune, și nici în evlavia sau în drept-credincioșia ta.

Dragă prietene, tu știi exact cât de neputincios ești în privința viitorului tău. Tu nu poți să colorezi nici un fir de păr în alb sau în negru, nu te poți păzi de nici o boală. Dacă faci fără Isus călătoria ta în zbor prin timp, moartea va fi pentru tine o prăbușire în adânc. **Ce prăbușire, dacă un păcătos neîmpăcat este smuls dintr-odată în veșnicie prin moarte!** Povara păcatului său neiertat îl smulge în adâncul iadului. **Dar nu aceasta este voia lui Dumnezeu cu tine, ci Domnul te cheamă.** El vrea să-ți ia ceea ce îți împovărează inima și conștiința: vina. Privește, crezând, la crucea de pe Golgota! Numai aici vezi, în sângele împăcării Fiului lui Dumnezeu, minunata taină a ocrotirii veșnice și a harului. Dacă viața ta ajunge sub puterea harului acestei împăcări veșnic valabile, dacă devii proprietatea salvată a Mântuitorului tău, atunci nu te vei putea prăbuși niciodată în adâncimile înspăimântătoare ale prăpastiei, ci atunci te vor purta, trăind sau murind, mâinile atotputernice, credincioase ale marelui tău Mântuitor - ai fi adăpostit pentru totdeauna! Destinația vieții tale ar fi sus, în slavă.

Dragă prietene, vrei să-ți sfârșești călătoria vieții cu o aterizare fericită? Apostolul Pavel a avut o aterizare fericită; el a putut să spună: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept; și nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc arătarea Lui” (2 Timotei 4,7-8). Ștefan a putut să se roage, murind: „Doamne Isuse, primește duhul meu!” (Faptele Apostolilor 7,59.)

Ai auzit acum despre Cel care ajută, care vrea să te poarte și să te păzească. Încredințează-I Lui călătoria vieții tale. Oricare ar fi dorințele și planurile tale pentru viitor, pune acest cuvânt la inimă: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4,12), decât acest singur Nume: **Isus Hristos, același ieri și azi și în veci.**

Nr. 28 ÎNTÂMPLARE SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU?

„Nu se vând oare două vrăbii cu un ban?

Totuși nici una nu cade la pământ fără voia Tatălui vostru.

Cât despre voi, până și perii de pe cap, toți vă sunt numărați.”

(Matei 10,29-31)

În august 1865 a murit la Berlin un negustor respectat, care toată viața a fost contra cuvântului „întâmplare”. El le povestea aceluia care nu voiau să creadă în guvernarea Dumnezeului atotputernic, următorul eveniment din tinerețea lui:

Într-o seară ploioasă a anului 1809, un băiat rătașea în jurul cimitirului izolat al unui sat, în zona Prenzlau. Fugise din Berlin pentru că se temea de plata pentru boacăna făcută de curând, pe care tatăl lui, după cum știa din experiență, i-ar fi plătit-o cu „muiatul oaselor”. El a vrut să se angajeze pe o corabie, în Stettin; ca băiat la cabine; el credea că îl vor lua precis. N-avea nici un pfenig în buzunar, cu atât mai puțin un pașaport de călătorie; de aceea n-a vrut nimeni să-i dea vagabondului găzduire peste noapte. Ca deja de multe ori, a trebuit și în seara aceasta să-și caute un adăpost, cum l-o găsi mai bun. Pe întuneric a observat la biserică o fereastră deschisă la beci; aceasta trebuia să-i ofere protecție împotriva ploii care șiroia. Dar când a vrut să se lase în jos la

marginea deschizăturii, a pierdut pământul de sub picioare și s-a prăbușit în adânc. Dar n-a pățit nimic; s-a târât într-un ungher și a adormit. Când s-a trezit în dimineața următoare, prima lui privire a căzut pe două sicrie grele, care stăteau în mijlocul încăperii pustii. Dormise într-un cavou. Plin de groază a căutat o cale de ieșire. Dar ușa de stejar era bine încuiată, fereastra prin care căzuse înăuntru era la o înălțime de opt picioare în peretele vertical; era prins. De teamă și necaz a strigat toată ziua după ajutor, dar zadarnic. Și a doua noapte a petrecut-o în camera mortuară. În dimineața următoare n-a mai putut să strige. Stătea ghemuit la pământ, epuizat de foame și de sete. Atunci a auzit deodată pași în beciul bisericii; o cheie s-a răsucit în broască și o fată a vrut să intre. El s-a ridicat bucuros. Dar fata a sărit înapoi cu un strigăt tare, ușa s-a trântit; - iar era singur în mormânt. Dar în cele din urmă fata s-a întors cu tatăl ei, bătrânul învățător; el l-a dus pe băiat la primarul satului și l-a pus să-i istorisească povestea lui și cum a ajuns în mormânt. „Ascultă, băiete,” a spus el apoi, „poate că acum ești un pierde-vară, dar precis că Dumnezeu mai are ceva de gând cu tine. Fereastra este situată astfel, încât nimeni nu putea să-ți audă strigătul; abia dacă duminica trece vreun om pe acolo.” Deja de ani, a povestit el mai departe, nu s-a mai gândit să pună să se curețe mormântul boieresc. În dimineața aceasta i-a venit deodată în minte și a trebuit să-și trimită fiica, cu toate că a ezitat mult, pentru că ea avea multă treabă. Dar gândul nu i-a dat pace!

Acest tânăr a strigat după ajutorul oamenilor, din închisoarea lui fără speranță – nici un om nu l-a auzit. **Dar Dumnezeu l-a văzut și l-a auzit și i-a dăruit salvarea.** Despre copiii lui Israel este scris, când erau în nenorocire, în robie: – „Și Dumnezeu a auzit gemetele lor și Dumnezeu Și-a adus minte de legământul Său cu Avraam, Isaac și Iacov. Și Dumnezeu a privit spre fiii lui Israel și Dumnezeu a luat cunoștință de ei” (Exod 2,24-25). Ce frumoase, ce încurajatoare sunt aceste cuvinte: Dumnezeu a auzit – Dumnezeu Și-a adus aminte - Dumnezeu a privit – Dumnezeu a luat cunoștință de ei.

Acest Dumnezeu salvator, plin de har, nu S-a schimbat, El mai este și astăzi cel care aude, Își aduce aminte, privește și ia cunoștință. Da, odinioară a pus să i se spună împăratului Ezechia: „Am auzit rugăciunea ta și am văzut lacrimile tale” (Isaia 38,5). El Își împlinește promisiunile.

Oamenii moderni din creștinătatea de nume vor să-L destituie – n-au nevoie de El – ba chiar le este incomod, pentru că **este un Dumnezeu sfânt.** Ei gândesc așa cum un domn i-a spus odată unei doamne credincioase: Ar fi chiar groaznic dacă ar exista un Dumnezeu care Se interesează de orice lucru mărunț, căci atunci ar trebui să ne schimbăm toată viața! De aceea vorbesc oamenii mai bine despre **întâmplare**, decât despre guvernarea lui Dumnezeu; **întâmplarea** nu are nici o pretenție de la conștiințele lor. **Întâmplării** nu trebuie să-i mulțumească pentru păziri minunate și **întâmplarea** nu le vorbește despre seriozitatea veșniciei. Dimpotrivă, în spatele cuvântului „întâmplare” se ascunde părerea: Nu există un Dumnezeu sfânt, atotputernic, fără voia căruia nu cade la pământ nici o vrabie. Și totuși, se petrec multe lucruri care stau așa de evident într-o legătură sistematică, încât nu ne putem gândi deloc la o întâmplare.

În 27 aprilie 1911, acarul M. din gara Köln-Nippes trebuia să vadă de macazuri și să le ungă. Împotriva obișnuinței lui de altădată, în această zi și-a început slujba de la macazurile **cele mai îndepărtate** și a găsit aici că la o inimă de macaz lipsea o bucată de șină în urma ruperii șinei. În clipa în care a văzut aceasta, era la prânz, la ora unu, trebuia să intre un tren de persoane plin cu muncitori de la atelierele principale ale căii ferate regale. Acest tren a sosit cu câteva minute întârziere și prin urmare a avut imediat intrare în stație. Totuși, M. a putut să fugă în întâmpinarea trenului și să se facă observat de către mecanicul de locomotivă, așa încât trenul a putut să fie oprit la timp. Astfel a fost împiedicată deraierea trenului ticsit, un mare accident a fost înlăturat – **a fost întâmplare** că în acea zi acarul și-a început slujba de la macazurile cele mai îndepărtate? **A fost întâmplare** că trenul cu muncitori a avut întârziere și a putut să oprească încă înainte de macaz? Acarul M. este un creștin credincios, care își începe serviciul zilei cu rugăciune și cu cititul din Cuvântul lui Dumnezeu. El a recunoscut mâna îndurătoare a

lui Dumnezeu asupra sutelor de oameni care erau în acel tren și I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru aceasta. Dar cât de puțini dintre muncitorii care au părăsit acum trenul vor fi luat păzirea palpabilă a vieții lor cu smerenie și mulțumire **din mâna lui Dumnezeu!** – Asemenea păziri minunate nu se petrec rar în circulația feroviară. Un martor ocular a relatat astfel în 26 mai 1911: Trenul rapid Berlin-Köln, care pleacă din Duisburg la ora 05,46, se afla deja în afara gării, când, deodată, s-a oprit. Locomotiva s-a oprit cam la cinci metri în fața unei încrucișări de linie, peste care tocmai trecea șuierând trenul accelerat Berlin-Hamburg, al cărui timp de sosire la Duisburg era stabilit, de asemenea, la ora 05,46. – Atenția mecanicului de locomotivă a fost cea căreia i s-a datorat, omenește privit, că a fost evitat un accident îngrozitor. Dar oare n-a acționat Dumnezeu asupra atâtor vieți ale călătorilor din acel tren? Oare n-au fost ei toți, fără să bănuiască, foarte aproape de veșnicie?

Oricine este mai îndeaproape familiarizat cu circulația pe căile ferate, îl va aproba pe acel mecanic de locomotivă care a spus: Dacă toți călătorii ar ști câte primejdii amenință un tren și înainte de toate trenurile care circulă repede, mulți ar renunța la călătorie. Dar asemenea primejdii nu există numai pentru trenurile-expres, pentru avioane sau navele aeriene; ele ne înconjoară acolo unde nici nu bănuim. Dumnezeu ridică din când în când perdeaua care acoperă mâna Lui nevăzută, ca oamenii să-și recunoască neputința și dependența și să se încredințeze harului.

Prietene, nu atribui întâmplării evenimentele mici și mari din viața ta! Nu, peste viața ta acționează o putere minunată. Există ceva care: păzește, somează, avertizează, încearcă și binecuvântează. N-ai observat niciodată aceasta? Este dragostea lui Dumnezeu, care te urmează, te caută, ca să fii mântuit. Renunță la gândul întâmplării – **nu există întâmplare**. Gura adevărului veșnic spune: „Nu se vând oare două vrăbii cu un ban? Totuși nici una nu cade la pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii de pe cap, toți vă sunt numărați.” Acest Dumnezeu atotputernic vrea să te mântuiască.

Isus te caută. Trebuie să-L recunoști pe **Acela** care a suferit și a murit pe cruce pentru vina ta. Smereste-te cu pocăință înaintea lui Dumnezeu, caută harul ca un păcătos pierdut, vinovat! Încredințează-te acestui Mântuitor salvator, ca împăcat prin El, să te poți odihni ca un copil fericit al lui Dumnezeu, în dragostea Dumnezeului și Tatălui tău. Atunci vei face asemenea experiențe în legătură cu puterea și credincioșia lui Dumnezeu, încât vei spune: „Cum voi răsplăti DOMNULUI toate binefacerile Lui față de mine?” (Psalmul 116,12)

Nr. 29 EȘTI TU UN COPIL AL LUI DUMNEZEU?

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui,
le-a dat dreptul (Textual: puterea sau puteri depline)
să fie copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1,12)

Ce privilegiu de nespus să ai un tată și o mamă, care au pe inimă mai presus de orice binecuvântarea și ocrotirea copiilor lor! Ce priveliște să vezi un tată pe care îl înconjoară la bătrânețe dragostea și încrederea copiilor lui! Dar știm că dragostea tatălui și dragostea mamei nu pot să-i însoțească pe fii și pe fiice în toate greutățile și încercările. Puterea și mijloacele părinților nu sunt suficiente pentru necazurile, primejdiile și căile rătăcite ale copiilor. Chiar dacă dragostea vrea să sfătuiască și să ajute, totuși există așa de multe cazuri în care tatăl cel mai devotat trebuie să spună: Nu pot să-l ajut pe fiul meu. Și oare bătrânețea și moartea nu-i iau pe cei mai devotați părinți de pe scena pământescă? Oricât de intimă a fost legătura dragostei, ea este omenească, trecătoare. Se apropie irezistibil ceasul în care copiii își iau rămas-bun de la tată și de la mamă și trebuie să călătorească singuri pe drumul care urmează. Dar cât de fericit este

omul care Îl cunoaște pe Dumnezeu veșnic, atotputernic **ca Tată** și pe sine însuși ca fiind **un copil iubit al lui Dumnezeu!** Ce privilegiu să poți privi în sus, spre bolta cerească, și în contemplația nemărginită a lumii stelelor să poți spune: Acela care a creat cerul și pământul, care dirijează stelele este Tatăl meu, care mă iubește cu o dragoste nesfârșită, nepuizabilă, care îmi poartă de grijă, care se gândește la mine zi și noapte. La El am intrare liberă, Lui pot să-i spun totul; El înțelege fiecare suspin al inimii mele.

Despre el este scris: „Cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei care se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult a depărtat El greșelile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei care se tem de El (Psalmul 103,11-13).

În filiația lui Dumnezeu se reliefează cel mai înalt privilegiu al creștinismului adevărat; înălțimile și adâncimile, lungimile și lățimile ei sunt nemărginite, astfel încât apostolul Ioan exclamă adorând: – „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3,1.)

Ce viață începe atunci, dacă inima este într-adevăr convinsă de aceasta: Dumnezeu este Tatăl meu și El mă iubește nemărginit, cu o dragoste care nu se schimbă. Unii oameni își zic: Da, aceasta este bine; dacă treci prin suferință, prin dureri, prin necaz, prin singurătate, dacă orice speranță este distrusă, atunci un asemenea copil credincios al lui Dumnezeu mai are o mângâiere. Firește că aceasta este adevărat – dar cât de prețios este să guști amabilitatea și bunătatea lui Dumnezeu și în ziua însorită și în ziua binecuvântării! Majoritatea oamenilor nu știu **nimic** despre aceasta. Mulți își imaginează că Dumnezeu intervine în viață numai cu încercări, lovituri și dureri. Dar în Psalmul 136,26 este scris: „**Căci în veac ține îndurarea Lui!**” Nu există nici un tată pe pământ care să aibă pentru copiii lui gânduri atât de pline de dragoste, de prietenesci, ca Tatăl ceresc. Ce privilegiu să-L cunoști pe El!

Un credincios vârstnic, muncitor în fabrică, povestește: Pe când copiii mei erau încă mici, soția mea a trebuit să muncească și ea la mașina de depănat, deoarece salariul meu nu ajungea pentru familia numeroasă. Puțin înainte de Crăciun, soția mea s-a îmbolnăvit de plămâni, așa că a trebuit să abandoneze munca. Într-o seară, copiii mai mari stăteau împreună la fereastră și au spus: Ei, probabil că de Crăciun cu greu vom primi câte ceva; suntem prea săraci. Eu am auzit și am spus: Copii, Domnul Isus va purta de grijă ca să primiți ceva, numai să fiți liniștiți de tot.

În duminica următoare, spre prânz, când am venit acasă, soția mea a spus: Au venit șase mărci prin poștă. Nu știu cine a trimis banii, nu scrie pe talon; în duminica următoare, zece mărci; în cealaltă duminică iar zece mărci; apoi 20 de mărci. Atunci am spus: Doamne, mulțumesc, ajunge! Și, într-adevăr, s-a oprit. Am putut să le fac copiilor mei daruri din belșug.

Este așa de frumos să ai parte de purtarea de grijă a Tatălui chiar și în cele mai mici lucruri! Dumnezeu răspunde cu atâta plăcere încrederii copilărești a celor care sunt ai Lui. Un creștin bătrân povestește cum se afla cu cei trei fii tineri ai lui în drumeție, în Turingia. Drumul era încă lung și trebuiau să ajungă în timp util în orașelul B. Tatăl a privit în sus la Domnul și a spus: Dacă Domnul vrea, poate să ne trimită o trăsură goală, care să ne ia până în B. Au trecut câteva minute și atunci a venit trăsura goală care i-a preluat pe drumeți.

J. K., care slujea ca martor al evangheliei la oraș și la sat, a intrat într-o seară în gara din Berlin, pentru a călători în Prusia Occidentală; banii îi ajungeau tocmai pentru un bilet de clasa a III-a. De altfel, era obișnuit să călătorească așa; și dacă ești sănătos, un drum de noapte la clasa a III-a este un efort neînsemnat. Dar Tatăl ceresc avea gânduri deosebite de amabilitate pentru acest slujitor al Său. J. K. a întâlnit un creștin bogat, care l-a întrebat: „La ce clasă intenționezi să călătorești?” El a spus: „La clasa a III-a.” La aceasta, celălalt a răspuns: „Măine, ca să fii proaspăt la începutul muncii tale, trebuie să călătorești cu vagonul de dormit. Iată, primește această mână de ajutor; Domnul mi-a poruncit.” Zicând acestea, i-a dat o sumă care corespundea prețului unui loc la vagonul de dormit, clasa a II-a. Astfel a ajuns călătorul la destinație în dimineața următoare, după un somn înviorător.

Ce prietenos este Domnul dacă ne face să aflăm prin astfel de trăiri, că El Se gândește la noi cu dragoste! Dumnezeu vrea ca ai Săi să-L recunoască și să aibă parte de El în toate lucrurile ca de un Tată desăvârșit. Dragostea și grija Lui pentru ai Săi sunt mai presus de toate gândurile noastre.

O, cine poate spune / cât Tu ne îngrijești
Și să cunoască, Tată, / Ce mult Tu ne iubești?
Tu ne-ngrijești într-una, / ne porți, ne dai puteri.
Tu ne-ai dat a Ta pace, / Ne ușurezi poveri.

Chiar și pentru lucrurile exterioare este valabil cuvântul: „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1,17). Copiii lui Dumnezeu pot să-I spună Tatălui lor din cer totul, cu deplină încredere și să aștepte în pace în cele mai dificile situații, să vadă cum va proceda – nu vor fi dați de rușine. De multe ori trebuie să ne rușinăm pentru cât de prevăzător veghează Tatăl, ca să îndepărteze de la noi o pagubă, ca să acopere greșeli. Un maistru încărcător, credincios, la o administrație minieră povestește: Aveam un vagon gata încărcat de trimis la frații Erfurt din Bamberg. Dar am greșit și am pus adresa: Frații Bamberg din Erfurt. Dacă vagonul ar fi plecat așa, firește că ar fi rezultat o risipă considerabilă la cheltuielile de transport și prin aceasta un necaz mare. Dar ce s-a întâmplat? Abia părăsise vagonul, împreună cu altele, locul de încărcare, când s-a rupt un arc la acesta. Vagonul a trebuit scos. Semnatarul scrisorii de trăsură a fost informat despre incident; astfel greșeala a ieșit la lumina zilei și paguba a fost împiedicată.

Ce viață prețioasă când ai un asemenea drept de copil, să găsești în toate lucrurile refugiu în ajutorul, bunătatea și puterea lui Dumnezeu și apoi **să experimentezi amabilitatea lui Dumnezeu!** Ce privilegiu, ce fericire de nedescris este să-L cunoști astfel pe Dumnezeu ca Tată și să treci prin viață de mână cu El! Există un singur Tată care nu spune niciodată: Nu pot să ajut! – **Acesta este Dumnezeu!** Pe acest Tată desăvârșit Îl resping și Îl disprețuiesc majoritatea oamenilor; ei nu-L cunosc. El S-a descoperit oamenilor în Hristos, prin jertfirea Fiului Său iubit. El vrea să deschidă inima de Tată, casa Tatălui pentru oricine își caută adăpost la Isus.

Dacă vrei să găsești această viață, smerește-te cu vina păcatului tău înaintea Mântuitorului salvator. Caută ca un păcătos harul Aceluia care a purtat pentru tine sentința dreaptă pe crucea de la Golgota. Păcătosul găsește harul abia dacă credința a apucat împăcarea care a fost săvârșită pe Golgota. Partea lui va fi atunci aceasta: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu.” Unui asemenea om Duhul Sfânt îi confirmă filiația lui Dumnezeu. „Voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!” Însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8,15-16).

Dă-I lui Isus inima ta și atunci vei avea parte de aceasta!

Nr. 30 UNDE VA FI LOCUL TĂU VEȘNIC?

„Pe lângă toate acestea, între noi și voi este stabilită o prăpastie mare,
așa ca cei care ar vrea să treacă de aici la voi sau de acolo la noi, să nu poată.”
(Luca 16,26)

Învingătorul de pe câmpurile de luptă obișnuiește să lase trupe în urmă, pentru a curăța câmpul de bătaie. Aici este vorba, în primul rând, despre adunatul celor răniți, care încă mai zac împrăștiați ici și acolo, de strânsul tunurilor, al carelor cu muniție și așa mai departe, lăsate în urmă de dușman, dar apoi este vorba, înainte de toate, despre îngroparea sau arderea cadavrelor. Morții sunt adunați la un loc și îngropați în gropi comune sau sunt stivuiți și arși dacă există lemn suficient. Aceasta din urmă se spune că au făcut-o sârbii în campania lor militară împotriva turcilor; prima au făcut-o germanii în războaiele din 1866 și 1870/71.

Nu se poate spune că ar fi o priveliște înspăimântătoare să vezi o sută sau două sute de morți întinși unul lângă altul în front. Pentru câte o inimă omenească este ceva atrăgător în aceste figuri tăcute care au dat ultima luptă și acum, așa cum pare, se odihnesc pașnic unele lângă altele. Ce tăcuți zac acolo într-un rând, prieteni și dușmani! Nu-i de mirare că legenda și poezia îi consideră niște adormiți tăcuți; aceasta este impresia pe care o lasă. Dar este într-adevăr așa? Ah, nu! Aceste trupuri sunt pe cale să împlinească cuvântul dumnezeiesc: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce!” (Geneza 3,19). Aceste trupuri sunt, după cum spune cuvântul așa de potrivit: neînsuflețite. Sufletul nemuritor a părăsit trupul muritor; oamenii care au purtat pentru o vreme scurtă această haină de pelerin s-au dus într-un alt loc; ei au început călătoria scurtă din timp în veșnicie, din țara vremelnice și a amăgirii, pe țărâmul veșniciei și al realității. Dar oamenii personal, ale căror trupuri par să doarmă pașnic aici, s-au dus în locul veșniciei lor destinații. **În care loc?**

Despre Iuda, vânzătorul, este scris că a mers „la locul lui” (Compară cu Faptele Apostolilor 1,25). Petru vorbește despre Iuda cu cuvintele Psalmului 109, în care se spune (versetele 17-19): „Îi plăcea blestemul: să cadă asupra lui! Nu-i plăcea binecuvântarea: să se depărteze de el! S-a învelit cu blestemul de parcă ar fi fost haina lui: să-i pătrundă ca apa înăuntrul lui, ca untdelemnul în oase! Să-i fie veșmânt ca să se acopere, cingătoare cu care să fie întotdeauna încins!” Ce cumplit trebuie să fie locul în care aceste cuvinte își găsesc veșnica lor împlinire!

Când tâlharul răstignit L-a omagiat pe Domnul Isus, Domnul i-a spus: „Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în paradis” (Luca 23,43). Acest bărbat a mers în alt loc al lumii nevăzute, veșnice, a mers **în slava lui Dumnezeu**. Astfel se duc toți oamenii muritori, atât cei care mor pe câmpurile de luptă, cât și cei a căror viață se sfârșește în spitale sau în propriile lor locuințe, **fie în slavă, fie în pierzarea veșnică**. Cuvântul lui Dumnezeu ne lasă să privim puțin în lumea de dincolo; el ni-l arată în slava cerească pe Lazăr, cerșetorul sărac și bolnav, în schimb, pe omul bogat și stimat mai înainte, care și-a savurat viața pământească fără să-i pese de Dumnezeu și fără să fie milostiv, ni-l arată în locul de chin. Aflăm că între cele două locuri este stabilită o prăpastie nemărginită, care nu poate fi trecută, **astfel ca după moarte nimeni să nu mai poată veni înapoi sau încolo** (Compară cu Luca 16,19-31).

Ce plin de însemnătate este acest fapt pentru orice om! Cuvântul lui Dumnezeu convinge orice conștiință că soarta lui veșnică este dependentă de atitudinea inimii lui față de Dumnezeu și de faptul: dacă i-au fost luate sau nu povara vinei și blestemul păcatului printr-o împăcare și o iertare veșnic valabile.

Este reglementată problema vinei între tine și Dumnezeul sfânt? Ce întrebare serioasă! Este cu adevărat și definitiv iertat și șters tot ce a fost vină în viața ta și păcat în inima ta? Dacă ești sigur de aceasta, ai pace. Inima și conștiința ta se odihnesc atunci în preafericita convingere că: „El (Hristos) a făcut pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1,20). Dar dacă vina ta nu este luată,

atunci porți în tine conștientizarea întunecată că n-ai nădejde pentru veșnicie. Conștiința ta îți răspunde atunci la întrebarea: „**Ai putea să mori astăzi în pace, ca să apari înaintea lui Dumnezeu?**” cu simplul cuvânt: **Nu!** Ori ești împăcat cu Dumnezeu, mântuit și în pace, ori ești neîmpăcat și fără pace.

Cât de fatală este greșeala că atâția oameni cred că este timp să-și pună în ordine relația cu Dumnezeu și dincolo de moarte. Oare nu spune limpede infailibilul Cuvânt al lui Dumnezeu, că atunci nu se mai pot găsi harul și iertarea? „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata!” (Evrei 9,27.) Aici, în timpul acesta ești chemat să pășești peste această prăpastie veșnică. Din ceata de păcătoși neîmpăcați poți să treci dincolo, pe tărâmul mântuirii, dacă pui, crezând, povara vinei tale pe Isus. El a purtat pe cruce, ca Chezaș al tău, sentința dreaptă a lui Dumnezeu asupra vinei tale: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29). **Isus vrea să ia și păcatul tău.** Ascultă cuvântul harului: „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5). O, crede în Isus, încredințează-te Lui, lasă-te în mâinile Lui!

În mijlocul creștinătății de nume, pentru majoritatea oamenilor este ceva cu totul nou când aud că **trebuie să trăim ca pe o realitate faptul** că harul lui Dumnezeu ia toată vina, tot ce l-a despărțit pe păcătos de Dumnezeu. De aceea ți-ar putea fi de folos să citești scrisoarea unui om, care, provenind din Galiția, a călătorit, ca un actor neînsemnat, prin Ungaria, Austria, Germania. Viața lui agitată a fost plină de păcat, lipsă și dezamăgire. În cele din urmă, într-un orașel din Westfalia, în urma întâlnirii cu un martor al lui Isus a găsit pace cu Dumnezeu și viața veșnică. El scrie:

„Soția mea și eu suntem proprietatea Domnului, eu din 17 februarie, soția mea din noiembrie. Ce har, ce prețios este să ai pacea minunată. Ce chinuți și împovărați am fost în anii de mai înainte și acum suntem oameni iubiți și sfinți în Hristos; odinioară copii ai lui satan și ai acestei lumi, dar acum copii ai lui Dumnezeu, spălați în sângele Mielului. Altădată fără nădejde și morți în păcate, acum, prin har, îndreptându-ne spre Ierusalimul ceresc. Am plecat amândoi din teatru. În T. am făcut munci de ziler, am spart pietre și așa mai departe. Din decembrie sunt în fabrica de sârmă din Westfalia, la zidari, ca salahor. De curând a trebuit să merg pentru trei săptămâni în casa evanghelică de diaconie, pentru operație. Domnul a avut multe să-mi spună. El mi-a dat puterea și ocazia să depun mărturie pentru El. M-am bucurat pentru mâhnire; am putut să exclam: „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic!” El a înfăptuit pe Golgota marea lucrare pentru păcătoși; lăudat fie Numele Lui în vecii vecilor!”

Acest bărbat și-a trăit mântuirea. Mai înainte a fost vinovat, pierdut, căzut sub judecata dreaptă a lui Dumnezeu, dar acum l-a salvat harul, a găsit pacea cu Dumnezeu. **Prietene, ai trăit tu personal acest mare eveniment?** Dacă trebuie să spui: „Nu știu nimic despre aceasta”, atunci lasă-te chemat la Mântuitorul Isus, care bate la inima și la conștiința ta prin acest text, ca tu să-L recunoști. Că vei muri pe câmpul de luptă sau în spital, sau oriunde în largul pământului – aceasta o știe numai Dumnezeu. – Dar aceasta este sigur: **vei pleca în veșnicie!** Locul tău veșnic de ședere va fi dincoace sau dincolo de marea prăpastie. Spune acum, **unde va fi?** Isus vrea să te mântuiască, astfel ca tu să-ți găsești pentru totdeauna locul în slavă, la El.

Nr. 31 MINUNATELE CĂI ALE HARULUI

„Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.” (Ioan 3,8)

Muschetarul Heinrich U. era din Siegerland; el îi pierduse pe toți compatrioții și prietenii lui în rezerviștii care au plecat din compania lui. Aceasta l-a afectat, se simțea însingurat în cazarmă, căci statul împreună cu prietenii lui a fost pentru el punctul luminos în viața de cazarmă. Pe Dumnezeu nu-L cunoștea; dimpotrivă, inima lui găsea mai multă bucurie în lucrurile murdare și în conversațiile calomnioase, decât în lucrurile bune. În singurătatea lui s-a hotărât să și-l facă prieten în companie pe unul pe care până atunci îl cunoștea numai superficial, pe muschetarul R. L-a găsit la jocul de cărți. I-a pus mâna pe umăr și a spus: **Caut un prieten și acela vei fi tu!** Interlocutorul și-a continuat zelos jocul de cărți și a răspuns: **Cel mai bun prieten este în cer!** U. a fost foarte afectat de acest răspuns, căci în patria lui binecuvântată, în Siegerland, întâlnește destui credincioși care Îl cunoșteau ca pe cel mai bun Prieten al lor pe Isus, Fiul lui Dumnezeu. Fusesse chemat suficient de des la acest Mântuitor plin de har, ca la adevăratul Prieten. Atunci l-a rugat pe jucătorul de cărți: Dar pune odată cărțile deoparte și hai să ne plimbăm! Și muschetarul R., rupt astfel de la jocul de cărți, s-a dus, într-adevăr, cu el. Când amândoi mergeau împreună prin pădurea din apropiere, noul prieten a început deodată: **„Trebuie să-ți spun încă o dată: cel mai bun Prieten este în cer, și Acesta este Domnul Isus.** Eu personal am aflat că este așa, dar curând după convertirea mea am îndrăgit din nou lumea și m-am întors la jocul de cărți, la băut, la frecventarea cârciumilor. Credincioșii din comunitatea în care intrasem s-au despărțit de mine din cauza umblării mele în neorânduială; chiar și eu am devenit nefericit și mai sunt și astăzi. **N-ar trebui să ne rugăm aici împreună?”**

În timpul acestui discurs al noului său prieten, U. a avut o presimțire apăsătoare. Dar n-a putut să se opună. Amândoi și-au plecat genunchii sub copacii pădurii și R. și-a mărturisit vina lui Dumnezeu. Pentru R. acesta a fost ceasul în care s-a întors la Mântuitorul lui cu pocăință, în care a găsit iertare deplină pentru neloialitatea lui.

Dar ce s-a întâmplat cu Heinrich U., care până atunci s-a declarat un liber-cugetător, care nu voia să știe nimic despre Dumnezeu? Această singură rugăciune a noului său prieten a fost pentru el o dovadă irezistibilă despre prezența Dumnezeului sfânt. Ea a provocat în el o prăbușire totală. **Noul prieten, pe care îl găsisese la jocul de cărți, i-a devenit ghid în a-L găsi pe cel mai bun Prieten, Prietenul ceresc.** N-a trecut mult timp și atunci a scris acasă **că a găsit pacea cu Dumnezeu, pace prin sângele lui Isus.**

După întoarcerea lui acasă din trupă, el a fost un martor sincer al Mântuitorului său, apoi a plecat în pacea lui Dumnezeu acasă, la Acela care l-a atras așa de minunat la inima Lui.

Ce tainice sunt căile harului! Deci aici învățăm să înțelegem cuvântul: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.” Dar în același timp învățăm să înțelegem cum îl caută Dumnezeu pe păcătosul fără pace. Da, într-adevăr: - **„Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19,10).** Isus îl caută și îl salvează pe oricine este într-atât de sincer, încât să vrea să audă glasul lui Dumnezeu. El face aceasta chiar și pentru oamenii care Îi întorc spatelul și care nu vor să știe nimic despre dragostea Lui. De aceea spune Domnul: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” (Ioan 18,37). Prietene, ești tu din adevăr? Vrei tu, dacă Domnul îți dovedește păcatul prin Duhul Său și prin Cuvântul Său, dacă te convinge de sfânta Lui prezență și de harul salvator al lui Dumnezeu, - **vrei să-ți deschizi inima pentru Dumnezeu?**

Otto H. a fost fiul unor părinți credincioși, ale căror rugăciuni l-au înconjurat pe drumul vieții. El a crescut sub Cuvântul lui Dumnezeu, pe care L-a auzit zilnic în casa părintească, a fost, de asemenea, profund convins în inima lui, că părinții lui posedau fericirea adevărată. Ca tânăr s-a rugat de multe ori ca Dumnezeu să vrea să-l facă la fel de fericit cum erau părinții lui. Când în anul 1896 a devenit soldat, Îl cunoștea bine pe Dumnezeu ca pe Cel care ascultă rugăciunea și ca pe Cel care ajută în nevoi, dar nu-L cunoștea **ca Domn și Mântuitor al său** și pe sine nu se cunoștea **ca pe un păcătos vinovat și pierdut**.

Așa că atunci când în timpul soldăției lui a fost îndepărtat de sub influența ocrotitoare a părinților, curând a început declinul lui. Noii lui prieteni l-au dus pe calea păcatului. Ca urmare a nechibzuinței lui, într-o zi a fost foarte aproape să ajungă în arest. Această experiență în legătură cu consecința căilor lui l-a zguduit adânc. În aceleași zile a primit o revistă în care scria că este pierdut pentru toată veșnicia oricine n-a apucat, crezând, siguranța că toate păcatele îi sunt iertate prin jertfa prețioasă de la Golgota. Aceste cuvinte au lovit ca o săgeată străfundul conștiinței lui. Păcatele tinereții lui, ba chiar toată viața lui s-a derulat deodată în fața conștiinței lui. El a fost convins în adâncul inimii lui: **sunt un păcătos vinovat și pierdut!** Cuvântul „pierdut pentru toată veșnicia” nu l-a mai putut uita, ba mai mult, în unele clipe nu putea să-și stăpânească lacrimile. În chinul păcatului și-a plecat genunchii și a strigat: „O, Dumnezeule, ai milă de mine, **păcătosul!**” Dar încă n-a găsit pace.

Cam cinci săptămâni mai târziu era în vizită la un creștin vârstnic. Acolo a văzut agățat un verset: „Știi că Răscumpărătorul meu este viu” (Iov 19,25). Aceste cuvinte i-au adus pe buze dorința: „Dacă aș putea și eu odată să mărturisesc aceasta cu bucurie!” Gazda lui vârstnică l-a încurajat să ia prin credință ceea ce Isus a câștigat scump pe cruce pentru el și la despărțire i-a spus: Otto, îți doresc să știi până mâine că păcatele îți sunt iertate. Pe drumul de întoarcere, spre cazarmă, L-a rugat stăruitor pe Dumnezeu pentru siguranță și iertare. În timp ce se ruga s-a oprit involuntar și a auzit lăuntric mesajul: De ce ceri? **Trebuie numai să mulțumești pentru ceea ce a făcut Domnul pentru tine.** În aceeași clipă s-a făcut lumină în inima lui. Isus, Lumina lumii, „Adevărata Lumină era aceea care, venind în lume, luminează pe orice om” (Ioan 1,9), a intrat în această inimă întunecoasă. L-a cuprins o bucurie covârșitoare de nedescris. El a trebuit să-L laude și să-L slăvească pe Isus, Mântuitorul lui.

Din ceasul acesta a devenit un mărturisitor al Domnului și Mântuitorului său în fața camarazilor, în odaia de cazarmă. Aceștia din urmă l-au declarat deplasat și exaltat. Dar ce a făcut Dumnezeu? Șapte ani după perioada aceasta, fostul lui sergent-major i-a împărtășit că prin mărturiile limpezi de atunci el a găsit pace prin credința în sângele lui Isus și că acum, împreună cu familia lui Îl pot lauda pe Domnul pentru harul care i-a fost dat.

Ce demne de adorare sunt căile harului! Ce plin de dragoste caută Domnul păcătoși fără pace. Vrei să te lași găsit de El?

Nr. 32 ÎȘI ȚINE DUMNEZEU CUVÂNTUL?

„Cine nu crede pe Dumnezeu, L-a făcut mincinos, pentru că n-a crezut mărturia pe care Dumnezeu a făcut-o despre Fiul Său.” (1 Ioan 5,10)

Onoarea unui bărbat constă în aceea, că vorbele lui sunt crezute necondiționat. De aici vine proverbul german: „Un om cinstit n-are decât un cuvânt!” Aceasta vrea să spună: orice bărbat adevărat își respectă cuvântul dat. Vorbele goale, promisiunile neîndeplinite, amenințările goale în spatele cărora nu există puterea de înfăptuire îl lipsesc pe un bărbat de respect. În acest caz este absolut indiferent dacă este vorba despre un împărat sau despre un ministru, despre un ofițer sau un negustor. Chiar și tâlharii și infractorii așteaptă unii de la alții să-și țină cuvântul în

acțiunile lor, și o fac. Respectul unuia față de celălalt durează numai atât timp, cât există încrederea că-și va ține cuvântul. Toți înțelegem aceasta și știm din experiență și din istorie: cu cât este mai sus locul unui om pe pământ, cu atât mai important este ca în spatele cuvintelor lui să stea totală împlinire. Numai suspiciunea că un împărat sau un om de stat sau un general nu vrea sau nu poate să-și împlinească vorba, face să-i scadă prestigiul și îi pune caracterul la îndoială.

Orice om conștiincios este prudent în aceasta, înainte de a-l acuza pe un altul de călcarea cuvântului sau de minciună. Există numai Unul față de care oamenii își permit să creadă despre El sau să presupună că nu-Și ține sau nu-Și împlinește cuvântul: **Acesta este Dumnezeu sfânt, atotputernic, Dumnezeu credincioșii și al adevărului!** Pe El Îl tratează oamenii așa de disprețuitor, desconsiderându-L atât, încât nu Îi iau în serios cuvintele. Ei n-au încredere nici în angajamentele și promisiunile Lui, nici nu se tem de amenințările Lui. **Ce desconsiderare impertinentă a maiestății Dumnezeului sfânt!** Dar El, Cel veșnic credincios, spune despre Sine Însuși: „Căci cuvântul Lui este drept și toată lucrarea Sa este împlinită cu credincioșie! (Psalmul 33,4) și iarăși: „Cuvintele DOMNULUI sunt cuvinte curate, argint încercat în cuptor de pământ, curățit de șapte ori” (Psalmul 12,6).

Lucrarea lui satan este cea care vrea să le fure oamenilor din inimă încrederea în credincioșia și adevărul lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus despre rodul pomului cunoștinței: „căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Geneza 2,17), Dar satan a spus: „Hotărât că nu veți muri!” (Geneza 3,4). Omul l-a crezut pe satan, a mâncat din fructul oprit și astfel s-a băgat sub blestemul păcatului și sub puterea morții. Toată istoria omenirii și orice viață omenească individuală confirmă acest adevăr, că Dumnezeu Își ține cuvântul, atât în făgăduințele Lui, cât și în amenințările Lui. Și ție, prietene, ți se hotărăște calea vieții pentru timp și veșnicie în această întrebare: **dacă tu crezi că Dumnezeu Își împlinește cuvântul.**

Frederic cel Mare a întrebat odată un general credincios, pe contele Schmettau, ce dovezi are el pentru adevărul Bibliei și al creștinismului. Generalul a răspuns scurt: **„Majestatea Voastră, evreii!”** Împăratul a tăcut, căci el era convins de caracterul incontestabil al dovezii.

Ce istorie minunată are poporul miraculos, Israel, față de care Dumnezeu veșnic Și-a împlinit așa de total și încă Își va împlini făgăduințele și amenințările Lui. Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Te voi face să devii un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei care te vor blestema; **și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine**” (Geneza 12,1-3). Avraam l-a crezut pe Dumnezeu - și Dumnezeu a împlinit fiecare cuvânt al Său. Din sămânța lui Avraam s-a născut Fiul lui Dumnezeu, devenit Om, în care au fost binecuvântate toate familiile pământului.

Dumnezeu i-a spus lui Israel, prin gura lui Moise, că-l va împrăști pe poporul Lui printre toate popoarele pământului și le va pedepsi păcatele în ei, dacă Îi vor întoarce spatele, Lui și sfințelilor Lui porunci. (Citește Deuteronom 28,64-65.) Dumnezeu Și-a împlinit cuvântul; când Israel era în captivitatea babiloniană, Daniel a trebuit să plângă: „Tot Israelul a călcat Legea Ta și s-a abătut astfel, ca să n-asculte de glasul Tău. De aceea blestemul s-a vărsat peste noi și jurământul care este scris în legea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, pentru că am păcătuit împotriva Lui. El a împlinit astfel cuvintele pe care le rostise împotriva noastră și împotriva judecătorilor noștri care ne-au judecat, aducând peste noi o mare nenorocire” (Daniel 9,11-12).

Privește la Israel, care și-a pironit pe cruce pe Mesia al lui: este împrăștiat pe tot pământul, fără patrie, lipsiți de limba unitară. Dar Domnul a spus despre acest popor: **„Adevărat vă spun, nu va trece generația aceasta până nu se vor întâmpla acestea.** Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece nicidecum. (Matei 24,34-35). În decursul mileniilor multe națiuni s-au ridicat în putere și măreție și au pierit. Unde sunt babilonienii, unde sunt sirienii,

unde sunt romanii, unde sunt goții și vandalii? Avem ruinele construcțiilor lor, avem inscripții pe monumente dărăpănate – **popoarele au dispărut!** Dar **Israel trăiește ca un popor** și este menținut ca popor al lui Dumnezeu, ca toate judecățile lui Dumnezeu și făgăduințele Sale pentru sămânța lui Avraam să fie împlinite. Ce monument minunat este acest popor sub ochii întregii lumi, despre adevărul și credincioșia cuvintelor Dumnezeului veșnic!

Dumnezeu a promis în ziua căderii în păcat, că va veni pe pământ sămânța femeii, care va zdrobi capul șarpelui (Geneza 3,15). **A venit Fiul lui Dumnezeu, născut dintr-o femeie. El l-a biruit pe satan pe crucea de pe Golgota.** Suferind și murind ca chezaș al nostru în judecata lui Dumnezeu, El a împlinit cuvântul: „Fiindcă plata păcatului este moartea, însă darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru” (Rom.6.23)

O, făptură omenească, apucă acest adevăr serios și mare, că **Dumnezeu își ține cuvântul în tot ceea ce spune.** Ce fericit este un om care apucă făgăduințele lui Dumnezeu, crezând! „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29.) „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1,12). „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3,1). „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei care se tem de El” (Psalmul 103,13).

Dumnezeu îi cheamă pe oameni, pentru ca ei, crezând, să se plece sub cuvântul lui Dumnezeu, ca să apuce și să aibă parte în realitate de cuvântul lui Dumnezeu. O, apucă Cuvântul adevărului și al harului și să știi că Dumnezeu Își ține cuvântul. Toți cei care Îl cunosc pe Domnul mărturisesc despre El: **El Și-a ținut cuvântul față de noi.** Da, aceasta va fi cântarea de laudă, gloria, bucuria oricărui copil al lui Dumnezeu, la sfârșitul drumului său: **Domnul a fost credincios!** Dacă-L crezi, vei trăi și tu ce a mărturisit Iosua poporului Israel: „Recunoașteți dar din toată inima voastră și din tot sufletul vostru că nici unul din cuvintele bune, rostite asupra voastră de DOMNUL Dumnezeu vostru, n-a rămas neîmplinit; toate vi s-au împlinit, nici unul n-a rămas neîmplinit. Și după cum toate cuvintele bune pe care vi le spusese DOMNUL Dumnezeu vostru s-au împlinit pentru voi, tot așa DOMNUL va împlini față de voi toate cuvintele rele.” (Iosua 23,14-15.)

Dumnezeu nu este un stăpân slab, care face amenințări pe care nu le împlinește, ci toate cuvintele gurii Lui sunt dreptate și adevăr. El a anunțat judecata acestui neam de păcătoși pentru oricine disprețuiește harul și refuză să se smerească cu pocăință în fața Fiului răstignit al lui Dumnezeu. Cuvântul Său va fi împlinit. Nimeni nu va scăpa de judecata dreaptă a mâniei lui Dumnezeu. Pe cât de sigur este că harul desăvârșit este pentru orice păcătos care crede, tot așa de sigur este că judecata de neînlăturat este pentru orice om nedispus la pocăință, nelegiuit, împotrivor. O, apucă aceste cuvinte în inima ta: „**Cine nu crede pe Dumnezeu, L-a făcut mincinos, pentru că n-a crezut mărturia pe care Dumnezeu a făcut-o despre Fiul Său.**”

Nr. 33 VREAU!

„Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi,
nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu!”
(Luca 9,62)

Proverbul spune: **Voința omului este împărăția lui cerească.** Aceasta înseamnă că un om, dacă este hotărât pentru o treabă, sacrifică totul; el crede cu adevărat că Împărăția cerească ar fi pentru el în atingerea scopului său, și anume, aceea care îl face fericit. Dar vai, de câte ori nu este această voință pusă în joc pentru un lucru greșit!

Era un moșier tânăr, care se căsătorise cu o femeie bogată. Părinții i-au predat moștenirea strămoșilor lui și s-au mutat în oraș. El a hotărât să transforme vechea casă confortabilă într-un castel măreț. A fost avertizat; i s-a spus că nu are experiență, că ar trebui să rămână sub bunul și modestul acoperiș sub care au locuit strămoșii lui și sub care se născuse el. Dar mândria și grandomania l-au determinat să-și impună voința. Falnicul castel încă nu era gata, că au și început grijile grele. El investise în construcții averea soției lui, a ajuns în datorii neprevăzute, soția a murit după suferințe îndelungate, mijlocele pentru educația cetei mari de copii lipseau. Până la urmă, toată viața n-a mai ajuns niciodată în condiții normale. Omul crezuse că în castel va găsi Împărăția cerească, dar a devenit un iad pentru el și pentru copiii lui.

Numai atunci voința omului este Împărăția cerească pentru el, dacă ea este smerită sub voința lui Dumnezeu. Ce fericire dacă toată viața stă în concordanță sfântă cu Cuvântul și voința Aceluia care vrea binele omului și **care are puterea să preschimbe totul în binecuvântare!** Ferice de omul care, cu hotărârea limpede a voinței, își supune voința lui Dumnezeu!

Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu în această lume de păcătoși răzvrățiți, pentru a face cunoscută tuturor oamenilor dragostea căutătoare și salvatoare a lui Dumnezeu. Ei trebuiau să-L cunoască prin vestea Evangheliei, prin cuvântul despre cruce pe marele lor Mântuitor, pe Isus Hristos, viața și voința lor să I le supună Lui, care este dragostea, credincioșia și adevărul în persoană. Cine este hotărât pentru aceasta cu toată voința și inima, aceluia i se poate spune: **voința ta este Împărăția ta cerească!** Dar cât de mic este numărul oamenilor în viața cărora Isus a devenit într-adevăr **Domn**, Domnul alături de voința și cuvântul căruia nu are valoare altă voință.

Majoritatea oamenilor nu iau seama la ce înseamnă cu adevărat cuvântul **vreau!** Apostolul Pavel a luat o hotărâre de viață: el voia să-L urmeze pe Isus cu orice preț: el a spus: „dar una fac: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Isus Hristos” (Filipeni 3,13-14). Iată ce înseamnă cuvântul **Vreau!** Aceasta înseamnă să-ți pui viața în joc fără rezerve pentru un scop.

Lumea știe foarte bine ce înseamnă să-ți riști toată puterea voinței pentru o misiune. Aproape toate cuceririle culturii moderne le datorăm bărbaților cu o neclintită putere a voinței. Descoperirea telegrafului a fost cerută și obținută de la Dumnezeu de către americanul Samuel Morse, în multe lipsuri și în ani îndelungați de străduință tenace. Citește traversarea Africii centrale, pe care a făcut-o americanul Stanley în puterea rugăciunii de credință, dăruită de Dumnezeu. Citește înaintarea lui Fridjof Nansen spre Polul Nord pe sănii și schiuri, de la bloc de gheață la bloc de gheață – ce putere de voință tenace!

Și cel mai nou mare progres cultural, deschiderea atmosferei pentru traficul uman, prin nava aeriană dirijabilă, este obținută numai sub binecuvântarea lui Dumnezeu, prin voința tenace a inventatorului. Ziarele au publicat în octombrie 1907 următoarea declarație:

Friedrichshafen, 9 octombrie 1907. Aș fi fost și mai puțin capabil pentru sarcinile pe care mi le ridică dezvoltarea navigației aeriene moderne, dacă aș fi folosit timp și putere și pentru alte

lucruri. Spre marele meu regret, de acum încolo nu mai sunt în stare să satisfac invitațiile relațiilor sociale, să accept vizite și să răspund la ele, să-mi manifest participarea la bucurie și suferință, să mulțumesc pentru manifestarea unor asemenea participări, să răspund la scrisori și însărcinări, să-mi dau cu părerea la propuneri și proiecte, să accept expunerea de dorințe de tot felul, să mă exprim în conferințe sau în presă.

Plin de respect,

Dr.-Ing. conte de Zeppelin,
general de cavalerie în D.

De aici învățăm ce înseamnă să-ți pui toată viața în joc pentru o misiune, să pui deoparte ceea ce împiedică sau deranjează. Acest bărbat plin de merite și foarte talentat și-a angajat toată viața într-o misiune, aceea de a face o aeronavă dirijabilă cu adevărat utilizabilă, - Dumnezeu a făcut ca el să reușească.

Dacă un bărbat devotat și energic își angajează toată voința în felul acesta într-o mare misiunea a vieții, atunci lumea recunoaște aceasta admirând. Dar dacă un om își angajează toată voința în misiunea să trăiască cu toată dăruirea ca un martor al Domnului în locul unde Dumnezeu l-a așezat, atunci imediat este declarat de oameni ca exaltat; despre el se spune cel puțin: are o orientare religioasă exagerată. Dar ce spune Domnul? „Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu!” Și iarăși: „Tot așa, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul meu” (Luca 14,33).

Când Dumnezeu veșnic, în minunatul său har și în minunata Sa dragoste a vrut să salveze o lume pierdută de păcătoși, n-a dat înapoi de la nimic. **El a plătit prețul suprem: El L-a jertfit pe singurul Fiu iubit! El L-a văzut murind pe Acela care era desfătarea inimii Lui.** Sfânta Lui hotărâre, aceea de a salva această lume pierdută de păcătoși, a fost îndeplinită cu orice preț. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Pentru că atât de mult (adică total, cu o hotărâre irezistibilă, irevocabilă) a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16).

Când în ziua Cincizecimii a fost fondată Adunarea prin puterea Duhului Sfânt, iudeii l-au întrebat pe Petru: „Ce să facem?” Petru le-a spus întâi: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt”. Atunci Petru le-a spus în al doilea rând: „Mântuiți-vă din mijlocul acestei generații stricate!” Deci două lucruri sunt cerute de la cei care caută mântuirea lui Dumnezeu: 1. Pocăință, schimbarea gândirii, convertirea inimii „de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu” (Citește Faptele Apostolilor 26,18). 2. Ruperea limpede cu felul de a fi al generației pierdute și stricate a copiilor lumii, astfel încât copiii lui Dumnezeu să stea în mijlocul acestei lumi de partea lui Isus, ca martori ai Lui.

Acestea sunt și astăzi, cu toate că au trecut aproape 2000 de ani de la acea zi a Cincizecimii, dovezile cerute de Dumnezeu că păcătosul vinovat a trecut de partea lui Isus cu o hotărâre sfântă de voință. La această poartă de intrare spre creștinismul adevărat nu s-a schimbat nimic și nu se va schimba nimic. Este vorba despre același lucru pe care îl trăiește fiul pierdut din pildă. Despre el este scris: **„Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu”**. După aceea se spune: **„Și s-a sculat și a plecat la tatăl său”** (Luc 15, 18 și 20). Creștinismul adevărat începe cu convingerea conștiinței despre propriul păcat, cu smerirea inimii în fața dragostei salvatoare a lui Dumnezeu, care L-a dat pe singurul Fiu la moarte de cruce. De aici rezultă pentru orice om sincer **hotărârea de voință** de a-și supune viața Aceluia care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. Ai luat **tu** această hotărâre înaintea lui Dumnezeu, ai rostit-o înaintea lui Dumnezeu, cu încrederea în puterea lui Dumnezeu?

Nr. 34 CONȘTIINȚE ÎMPIETRITE

„Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări?
Nu știi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Romani 2,4)

Iată un bărbat care în mijlocul comesenilor veseli vorbește cel mai mult. Firea lui mândră, remarcile lui potrivite și răspunsurile cu replică promptă îl fac să fie prețuit de toți. Vesel, imperturbabil, înclinat spre batjocură și glumă, este mereu aprobat de toți. Oricine ar crede că acest om are pământ solid sub picioare – dar îi cunoști tu trecutul? Știi tu ce a fost în viața lui, ce poveri zac pe conștiința lui? Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Căci, dintre oameni, cine cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el?” (1 Corinteni 2,11.) Mulți oameni care își fac apariția aroganți, poartă pe conștiință poveri grele de inocență înșelată, de călcare a jurământului de credință, risipă păcătoasă și necinste.

Iată un exemplu din viață: O femeie bătrână, bine îmbrăcată, aparent dintr-o clasă socială cu bunăstare, a venit la un ucenic al lui Isus ca să ceară sfat și i-a povestit printre lacrimi suferința ei: Era văduvă; din ceata ei mare de copii au murit aproape toți, unul după altul. La urmă a mai rămas o fiică în viață. Aceasta s-a măritat cu un bărbat cult, cu un post respectabil, pe viață. Ginerile i-a arătat soacrei lui că ea ar putea câștiga mult mai multă dobândă pentru averea ei, care însumează 40 000 de mărci, dacă îi acordă lui dispoziție liberă asupra capitalului – ca să fie mai simplu, voia să treacă banii pe numele lui. Ea a fost de acord; cam după un an, ginerile a explicat că nu poate plăti dobânzi, deoarece momentan hârtiile de valoare achiziționate n-au adus nimic și nici nu pot fi vândute.

Astfel că bătrâna mamă nu avea din ce să trăiască; așa că a sperat că va fi primită de copiii ei. Când a ajuns acolo, a găsit suferință adâncă; fiica ei a fost tratată rău de către bărbatul ei, în timp ce ea avea în mână dovezile infidelității lui. Tânăra femeie se simțea ea însăși nenorocită trupește. S-a ajuns la operație, care i-a pricinuit moartea. Astfel a trebuit bătrâna să-și îngroape ultimul copil. Puțin după aceea, ginerile a declarat că în casa lui nu este loc pe termen lung pentru bătrâna mamă; să plece. Ea a plecat la B. Ce suferință: ultimul dintre copiii ei a murit cu mâhnire adâncă, cu multe dureri, averea era pierdută, acum era singură și părăsită, disperată în lume – din ce să trăiască? Pentru ea nu mai exista decât un refugiu: Acela care Își zice Părintele văduvelor. Între timp, ginerile își făcea apariția în lume ca și când totul ar fi fost în perfectă ordine. Ce vină enormă are un asemenea om: ce nerecunoștință murdară, înșelăciune, adulter, fericirea vieții distrusă, nenumărate lacrimi de văduvă și cine știe ce altceva - și un asemenea bărbat joacă între cunoscuți și în cârciumă rolul omului de onoare!

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre oameni a căror conștiință este „însemnată cu fierul roșu” (1 Timotei 4,2). Pe unii dintre aceștia îi recunoaștem după vorbirea lor, când se laudă cu josițiile lor, când povestesc râzând cum i-au înșelat pe cei naivi și cum le-au ademenit pe cele inocente. Cuvântul lui Dumnezeu le spune unor asemenea oameni: „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu știi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu. Dumnezeu va răsplăti fiecăruia după faptele lui.” (Romani 2.4-6). Într-adevăr, zadarnic își fac asemenea oameni apariția cu impertinență mândră. – Dumnezeu le cunoaște inimile, viețile – totul este notat în cărțile lui Dumnezeu, exact, fără lacune, fără eroare. Se apropie ceasul în care și cei mai obraznici păcătoși vor apărea în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu, pentru a da o socoteală dreaptă. „Și morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor. ... Fiecare a fost judecat după faptele lui” (Apocalipsa 20,12-13).

Dar nu la toți oamenii este conștiința așa de împietrită pe termen lung, încât să nu se trezească și să nu vorbească. Mulți trebuie să-l amețească cu alcool pe musafirul incomod, încât să tacă o vreme. Alții îl amuțesc cu teatrul, cu cârciuma, cu ciroul, alții cu munca și cu afacerile. Dar

conștiința se trezește iar și iar. În orele liniștite începe să vorbească tare, ba chiar să strige. În mod deosebit în perioadele de boală și când bate moartea la ușă.

În ianuarie 1911 ziarele relatau din Pesta despre un om bătrân, care pe vremuri a fost un clovn iubit la marele circ Lody. În această calitate întreținea publicul excelent cu glumele lui. Dar bărbatul a purtat timp de 40 de ani o crimă pe conștiință. Pe patul de moarte a recunoscut: Ca bărbat tânăr se îndrăgostise de o dansatoare pe sârmă. Dar aceasta n-a vrut să-i accepte curtea. Apoi, când într-o zi clovnul a intrat peste ea în garderoba ei, ea a luat cravașa și l-a bătut până l-a scos din garderobă. Nimeni nu văzuse incidentul și amândoi participanții au păstrat tăcerea asupra lui, deoarece nici unuia nu-i făcea onoare. Frumoasa dansatoare și directoarea a circuitului credea că acum are liniște, deoarece piauța n-o mai pândea în mod vădit. Dar, de fapt, clovnul n-a uitat rușinea pe care i-a făcut-o fata și a ajuns la răzbunare. În cele din urmă a aplicat următorul plan: Dansatoarea își arăta arta la un trapez, la o înălțime amețitoare.

Într-o noapte s-a furișat în sala circuitului și a stropit la mijloc funia dansatoare cu un lichid corosiv, ca acesta să roadă funia. În ziua următoare a așteptat încordat în garderobă rezultatul faptei sale criminale. Dansatoarea a urcat în mod obișnuit pe trapez, pentru a-și prezenta numerele artistice. Dar numai după câteva secunde, strigătul de groază al mulțimii l-a lămurit că lucrarea lui înfricoșătoare a reușit. Dansatoarea abia făcuse câteva exerciții când funia s-a rupt; ea s-a prăbușit în adânc și zăcea moartă cu mădulele zdrobite. Cercetările pe care tribunalul le-a făcut în urma mărturisirii, au stabilit că informațiile clovnului se bazau pe adevăr. În vremea aceea, într-adevăr, o dansatoare pe sârmă se accidentase mortal.

Imaginează-ți-l pe acest om, care seară de seară, prin ideile lui vesele, a cules în circ râsetele și chiotele mulțimii cu miile, ca recunoștință a admirației – **el a fost un ucigaș rafinat, josnic**. Nimeni n-a bănuțit vina lui; a fost tăcut ca un mormânt. Acolo, în pragul veșniciei, conștiința l-a silit la o mărturisire.

Dar este aceasta calea să scapi de poverile conștiinței? Nu, prietene!

Mulți oameni greu împovărați își ascund acțiunile rele, sperjururi, tâlhării, înșelătorii, pentru a scăpa de judecătorul **pământesc** și de rușinea față de oameni. Când ajung să moară sunt convinși că nu pot să scape de Judecătorul **ceresc**. Atunci depun o mărturie în ceasul morții, pentru a despovăra conștiința. Dar va fi luată vina în felul acesta? În nici un caz! Ce șireată este această înșelăciune: Omul mărturisește păcatul abia când judecătorul pământesc nu mai poate să facă nimic împotriva muribundului - și el se gândește: vreau să mărturisesc înainte să apar în fața Judecătorului ceresc, căci atunci nici El nu-mi face nimic.

Există numai un mijloc, numai o cale pentru a vindeca o conștiință încărcată și o viață pătată: aceasta este întoarcerea inimii la Isus, la Mântuitorul, refugiul plin de credință la crucea de pe Golgota. Dumnezeu a văzut din sfânta Lui înălțime o lume de păcătoși vinovați în drum spre pierzarea veșnică – atunci i s-a frânt de milă inima Lui iubitoare. El L-a trimis pe singurul Său Fiu spre mântuire, pentru această lume de păcătoși. Isus S-a împovărat cu blestemul vinei noastre și a pășit în locul nostru în judecata lui Dumnezeu. El a primit ce au meritat faptele noastre și inima noastră așa de rea din fire. Când El a spus pe cruce, murind: „**S-a sfârșit!**”, atunci calea a fost deschisă pentru a primi iertare deplină, o vindecare adevărată a conștiinței și pace cu Dumnezeu.

Seria celor iertați, care L-au omagiat pe Isus ca pe Mântuitorul lor, crezând, a început cu tâlharul care a fost răstignit lângă Fiul lui Dumnezeu. Și acesta fusese un om neîndurător, nemilos – dar Isus l-a iertat și i-a deschis Paradisul ceresc. Mii și zeci de mii de oameni vinovați au găsit la Isus har și pace. Cine se apropie ca să lase la picioarele Lui povara conștiinței sale, vina vieții sale, acela primește pacea cu Dumnezeu și viața veșnică prin credința în sângele împăcării Fiului lui Dumnezeu. Ba chiar mai mult decât aceasta, primește **înfierea lui Dumnezeu**. El intră într-o viață nouă și poate, în deplina cunoștință a harului lui Dumnezeu, să

fie sigur de o iertare veșnic valabilă. Vina lui este aruncată în adâncurile mării, de unde n-o poate scoate nimeni.

Ești tu împăcat cu Dumnezeu? A ajuns conștiința ta la odihnă? Eu nu știu ce este scris în cărțile lui Dumnezeu despre vina vieții tale, dar aceasta știu, că harul lui Dumnezeu poate și vrea să-ți vindece complet conștiința. O, las-o să se trezească prin razele dragostei lui Dumnezeu, care strălucește dinspre cruce.

Nr. 35 INTENȚIILE BUNE –DRUMUL SPRE IAD

„Fiul meu, dă-mi inima ta (adică voința ta)
și să găsească plăcere ochii tăi în căile mele.”

(Proverbe 23,26)

Câți bețivi n-au rostit printre lacrimi intenția: **Nu mai merg la cârciumă!** Cât de adevărat este proverbul: **Drumul spre iad este pavat cu intenții bune.** Toată lumea cunoaște această vorbă. Dar majoritatea oamenilor gândesc: Ce-i drept, aceasta este adevărat - **dar la mine nu se potrivește!** Vai, ce curând observă că și la ei este adevărat. Intențiile bune se bazează fie pe stări sufletești evlavioase, fie pe impresii serioase, zguduitoare. Câte unul are intenții bune la un roman emoționant, un altul după o spaimă mare, dacă scapă de o primejdie. Dar împrejurările se schimbă repede. Ceea ce ne propunem seara, într-o dispoziție serioasă, de multe ori a pălit în dimineața următoare.

Lui satan, marelui înșelător, îi place tare mult dacă oamenii au intenții bune. De fiecare dată când se petrece o nouă cădere adâncă în păcat, după marea deprimare urmează hotărârea: **Nu mai vreau să fac așa ceva niciodată!** Poți să scrii aceste cuvinte cu litere mari pe peretele camerei tale, totuși, chiar dacă ai citi această inscripție de zece ori, vrăjmașul viclan tot va trezi curând pofta păcatului în fantezia ta, prin imagini. Vei trăi ceea ce este scris: „Fiecare este ispitit când este atras și ademenit de pofta lui însuși. Apoi pofta, când a conceput, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făptuit, aduce moartea” (Iacov 1,14-15).

Gândurile se transformă brusc în fapte, iar marele înșelător râde batjocoritor de păcătos, care se plânge plin de durere în legătură cu noua lui cădere. **Campania pe care omul păcătos o duce cu intențiile lui bune împotriva puterii păcatului este fără nădejde.** O bătălie pierdută urmează după o alta.

Cine își vede bunele intenții iar și iar zdrobite, renunță în cele din urmă la luptă. El a vrut să-și biruiască: mânia, imoralitatea, toanele rele. Dar a devenit un învins și în cele din urmă spune: **În fond, așa sunt, n-am putere.** Satan triumfă în asemenea vieți – numai dacă, până la urmă, omul pricepe marele adevăr: **nu intenții, ci convertire!** Întoarcerea la Isus! Hotărârea voinței pentru Dumnezeu. Da, dragă omule, Dumnezeu știe că tu n-ai putere; El **nici nu cere așa ceva** de la tine. Dimpotrivă. El **vrea să-ți dea putere**, dacă te lași, crezând, în mâinile Lui. Aceasta este Evanghelia: Că Dumnezeu are putere destulă și har suficient pentru a-l elibera și pe cel mai slab păcătos din lanțurile cu care este legat. De aceea este scris: **„Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi”** (Ioan 8,36).

Aceasta este la fel de adevărat pentru un chinez fumător de opiu, ca și pentru un german iute la mânie, la fel de adevărat pentru un bețiv care a zăcut deja de multe ori pe drum, ca și pentru un desfrânat care se ruinează pe sine și pe alții în trup și în suflet. Dar pentru a avea parte de aceasta este nevoie de o predare adevărată a vieții în mâinile lui Isus, de o apucare credincioasă a împăcării veșnic valabilă, pe care Isus a săvârșit-o pe cruce pentru noi, păcătoșii vinovați și

pierduți. Cine I se încredințează Lui, nu mai trebuie să aibă intenții bune. Cuvântul lui Dumnezeu îi spune unui asemenea om: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune.” (2 Corinteni 12,9).

Dar dacă cineva pune acest mesaj la inimă, atunci satan își schimbă limbajul. El spune: în orice caz, trebuie să te convertești; gândește-te serios! Totuși, **să nu faci nimic pripit**. Așa cum ești acum, nu te afli în starea cea mai potrivită pentru așa ceva. Străduiește-te cu seriozitate, ca să te poți converti curând. – Cu acest program amăgitor, satan transformă iar efectul Evangheliei **într-o intenție bună**. Până mâine aceasta a pălit; într-o săptămână este uitată.

O, dacă ar vrea toți oamenii să înțeleagă, că Isus îi cheamă pe păcătoși **asa cum sunt!** Așa cum i-a curățit și i-a vindecat pe leproșii care au venit la el în nenorocirea lor, așa îl vindecă și pe cel mai sărman păcătos. Cine nu pricepe aceasta, pe acela puhoiul lucrurilor zilnice îl smulge înapoi, în viața de până acum. Conversațiile oamenilor, confortul vieții de familie, ziarele, cărciuma – toate acestea au efect asupra inimii omului, pentru a reduce la tăcere avertizările din veșnicie, glasul conștiinței, conștientizarea lipsei de pace. Dacă s-a obținut aceasta, atunci omul merge mai departe pe calea cea largă fără pocăință și întoarcere, spre veșnicie, chiar și după cele mai serioase avertizări ale lui Dumnezeu. Câți nu sunt dintre aceia care au înțeles bine chemarea harului salvator, dar ei nu ajung mai departe decât până la intențiile lor jalnice și neputincioase. Hotărârea voinței de întoarcere la Dumnezeu nu este apucată. Ei ar vrea, desigur, dar totuși nu vor.

Permite să îți se zugrăvească un tablou în fața ochilor: Este o născocire – dar este, totuși, un adevăr din viața practică - sunt convins că așa s-a petrecut, de exemplu, cu mulți dintre cei salvați din naufragiul „Titanic”-ului.

Un om de afaceri se afla în traversarea oceanului spre America. Un uragan violent se năpustește asupra vaporului; acesta trosnește din toate încheieturile. Deodată se rupe marele ax de oțel, care mișcă elicea navei. Vaporul rămâne fără cârmă, o jucărie a valurilor. Trei zile și trei nopți mână pe ocean. Toți pasagerii știu că primejdia este mare. Și omul nostru de afaceri trebuie, vrând-nevrând, să privească moartea în față. Cu toate că nu s-a mai rugat din anii copilăriei, a îngenunchat totuși în cabina lui și s-a rugat: O, Dumnezeule, salvează-ne! Dacă și de data aceasta mă duci sănătos pe uscat și acasă, voi începe o viață nouă. Atunci mă voi întoarce cu adevărat la Tine din toate păcatele mele. Cuvântul Tău și voia Ta vor governa atunci în viața, în casa și în afacerea mea!

Încă se mai ruga, când, un trosnet puternic a zguduit tot vaporul, bărbatul s-a prăbușit din cabina lui pe punte. Un alt vapor a lovit vaporul. Apa năvălește prin marea spărtură în încăperile interioare. Vaporul se înclină deja pe o parte. Bărcile sunt lăsate jos, pe valurile agitate de furtună; și vaporul străin își scoate bărcile. Miracolul s-a petrecut: **toți pasagerii sunt salvați**.

Șase zile mai târziu, omul care L-a rugat pe Dumnezeu în genunchi pentru salvarea vieții lui, este în hotel la New York. Ce-i drept, și-a pierdut valiza și bagajele de călătorie, dar și-a salvat portofelul. El poate să-și vadă de afaceri după cum a plănuțit. Îi scrie soției lui ce a îndurat, dar nu scrie nici un cuvânt despre rugăciunea lui, despre minunata ascultare a lui Dumnezeu. După o săptămână, viața lui este în vechiul făgaș. Cine îl vede stând liniștit, cu țigara între prietenii lui de afaceri, nu se gândește că este același om care cu câteva zile mai înainte zăcea așa în țărână înaintea lui Dumnezeu. Discuțiile lui, glumele lui, interesele lui de afaceri, distracțiile lui – totul poartă aceeași pecete ca mai înainte. După câteva săptămâni se întoarce acasă. Nici soția lui, nici copiii lui, nici angajații lui, nici prietenii lui nu observă vreo schimbare – **el a rămas același care a fost**. – El a fost și a rămas **pe calea cea largă**, despre care Domnul spune: „Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o află.” (Matei 7,13-14). Ține bine minte, prietene: **calea cea largă pe care merg cei mulți, duce la prăpastia veșniciei pierzări!** Omul a pus, într-adevăr, câteva dale de intenții bune pe calea cea largă, dar nu s-a

întors ca să vină la Isus prin poarta cea strâmtă a pocăinței. El a refuzat reînnoirea vieții la care Isus l-a chemat așa de serios pe păcătosul vinovat. El n-a venit la acest Mântuitor care Și-a dezvăluit pe cruce dragostea Lui salvatoare, care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi în dreapta judecată a lui Dumnezeu. Acest om a rămas ce a fost mai înainte și ceea ce suntem toți din fire: un păcătos vinovat, pierdut, despre viața căruia Cuvântul lui Dumnezeu spune: „**Fără nădejde și fără Dumnezeu în lume**” (Efeseni 2,12).

Problema te privește personal, prietene! Nu încerca să-L duci pe Dumnezeu sfânt cu intențiile bune; nu vei reuși. Harul te caută și Isus te întreabă dacă vrei să-ți pui inima și viața în mâna Lui salvatoare. „Fiul meu, dă-mi inima ta (adică voința ta) și să găsească plăcere ochii tăi în căile mele.” Atunci vei primi putere ca să fii biruitor și ca să umbli într-o viață nouă spre onoarea lui Isus!

Nr. 36 ȚI-AI ÎMPLINIT JURĂMINTELE?

„Dacă faci un jurământ DOMNULUI Dumnezeului tău,
să nu întârzii să-l împlinești; căci DOMNUL Dumnezeuul tău
îți va cere socoteală și va fi păcat în tine” (Deuteronom 23,21)

Mulți oameni încep, sub presiunea unor primejdii sau dificultăți mari, să se roage Dumnezeului atotputernic, de care, în rest, nu s-au interesat. Cel care se roagă vrea să arate acum, că el ia în serios întoarcerea la Dumnezeu – el Îi oferă un **jurământ**. Câți negustori, care văd în fața lor falimentul aparent inevitabil, mame care tremură pentru viața copiilor lor, n-au stăruit după ajutor și salvare, cu un jurământ serios! În multe, foarte multe cazuri, Dumnezeu, în îndurarea Lui, a trimis ajutorul. Câte scrisori n-au povestit aceasta în anii care au urmat după campania militară din 1870/71, că autorii scrisorilor L-au chemat pe Dumnezeu cu jurăminte serioase, ca El să-i mai aducă încă o dată sănătoși acasă! Apoi au povestit cât de minunat și plin de har le-a ascultat Dumnezeu rugăciunea, dar cum ei, după ce războiul și primejdia au trecut, L-au uitat complet pe Dumnezeu și au mers mai departe pe căile păcatului. – Câte rugăciuni și jurăminte n-au urcat spre Dumnezeu de pe corăbii care au devenit epave sau au naufragiat! Chiar și despre marinarii păgâni este scris: „Pe oamenii aceia i-a cuprins o mare frică de DOMNUL și au adus DOMNULUI o jertfă și I-au făcut multe jurăminte” (Iona 1,16).

Un martor al lui Isus relatează cum o femeie credincioasă l-a vizitat în Elveția; ea a povestit cum soțul ei necredincios citește cu mare interes referatele despre minunatele ascultări ale rugăciunilor, pe care le-a trăit Georg Müller, tatăl orfanilor din Bristol.

„Acum avem o mare dorință”, a continuat ea; „avem în Aargau o casuță pe care am cumpărat-o la vremea ei cu 2800 de franci, dar pentru care am plătit spre 4000 de franci pentru tot felul de cheltuieli de construcție. Deoarece suferim mereu numai pagube cu această casuță, dorim s-o vindem și o dăm cu 2800 de franci; am publicat și în ziare, ne-am adresat și agenților, dar nimeni nu vrea să cumpere casuța. Acum am citit ce minunat l-a ascultat Dumnezeu pe Georg Müller chiar și în lucrurile exterioare; de aceea vreau să vă întreb, dacă n-am putea și noi să-L rugăm pe Dumnezeu să ne trimită un cumpărător.”

„Firește, a răspuns credinciosul; dar nu uitați: „Căutați întâi Împărăția lui Dumnezeu!”

„Da”, a răspuns ea, „ne-am înțeles între noi, dacă Dumnezeu ne trimite un cumpărător și încasăm mai mult decât 2800 de franci, vom folosi din câștigul sporit 100 de franci pentru lucrarea de milostenie.” – După o vreme a venit femeia din nou, în mare agitație și a povestit: „Rugăciunea noastră a fost ascultată foarte curând; s-a anunțat un cumpărător care ne-a plătit 3250 de franci pentru casuță. Deci, i-am spus soțului meu, așa-i că 100 de franci îi folosim în scopuri de binefacere? Dar el n-a vrut să știe nimic despre așa ceva; casuța doar ne-a costat mai mult decât atât, a spus el. Dar eu nu i-am dat pace și i-am amintit adesea de jurământ. În cele din

urmă a spus că duminica viitoare va merge la Aargau și va discuta problema cu frații lui. Mie mi-a fost teamă; căci îmi puteam imagina că frații îi vor spune: păstrează-ți banii. Dar în vinerea dinaintea acelei duminici, soțul meu, la fabrică, a ajuns cu brațul în utilaj, așa că acesta a fost zdrobit. A fost dus la spital. La început a mers bine; am sperat în vindecare. Dar astăzi am primit știrea că necroza a ajuns la rană; acum nu se mai poate face nimic. Mă tem că aceasta este o pedeapsă pentru că soțul meu s-a opus să țină jurământul. Ce să fac?” Eu am răspuns: „Mergeți la soțul dumneavoastră și întrebați-l dacă este de acord cu folosirea celor 100 de franci în lucrarea de milostenie.” Femeia mi-a relatat mai târziu, că soțul ei și-a recunoscut păcatul, s-a declarat de acord cu folosirea celor 100 de franci și apoi a murit.

Nu este această întâmplare deosebit de instructivă, pentru a cunoaște inima omului? Câtă vreme a fost în dificultăți a vrut cu plăcere să dea ceva din câștigul de la vânzarea casei; dar când a avut banii în mână, n-a mai făcut-o. Acum banii îi apăreau ca o realitate prețioasă; dar Dumnezeu sfânt, care răspunsese la rugăciunea lui, i se părea că este departe și indiferent. Cuvântul lui Dumnezeu spune: – „Dacă ai făcut un jurământ lui Dumnezeu, nu întârzia să-l plătești, căci Lui nu-I plac cei fără minte; de aceea împlinește jurământul pe care l-ai făcut. Mai bine să nu faci nici un jurământ, decât să faci un jurământ și să nu-l împlinești” (Eclesiastul 5,4-5).

O femeie simplă a adus 70 de mărci pentru azilul de infirmi din M. Ea a spus: „Deja de mult I-am promis Domnului, să dau în fiecare zi câte zece pfenigi pentru Betesda. Dar au trecut deja doi ani și n-am ajuns să-mi țin promisiunea, dar Domnul m-a avertizat acum așa, **mai rău decât un om**, ca, în sfârșit, să-mi plătesc datoria. Iată banii, „și vreau să mai adaug zece mărci ca dobândă”.

Într-o adunare mare s-a vestit Evanghelia. Martorul lui Isus a vorbit despre cuvântul: „– „Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri și împlinește-ți promisiunile făcute Celui-Prea-Înalt!” (Psalmul 50,14.) Vorbitorul a întrebat la sfârșit dacă era acolo cineva care a devenit conștient că la ceas de nevoie a făcut Domnului un jurământ, pe care mai târziu, după ce a trecut necazul, nu l-a împlinit. Atunci s-a ridicat în ultimul rând un ascultător, un bărbat mai tânăr. Ce era cu el? Chiar el a povestit mai târziu, că a fost deznădăjduit de bolnav – părea că toată viața lui se scufundă în necaz și ruină. Atunci a strigat către Dumnezeu și a promis că dacă Dumnezeu îl mai face încă o dată sănătos, se va întoarce la el cu toată inima și viața lui, atunci Isus va fi singurul lui stăpân. Curând după aceea s-a făcut sănătos și a găsit un post bănos. De atunci îi merge bine pe din afară. Au trecut mai mulți ani de atunci și apoi Dumnezeu l-a condus, „întâmplător”, cum spun oamenii, în acea adunare. Puterea Cuvântului lui Dumnezeu i-a trezit conștiința. **Unde rămăseseră promisiunile sale?** Dispăruseră în puhoiul banalității, în timp ce Dumnezeu l-a purtat zilnic cu milă și bunătate înnoite. Ceasul acesta a devenit punctul de cotitură al vieții lui. Acum și-a predat, într-adevăr, toată viața Domnului Isus, care l-a căutat așa de plin de har. El l-a adus Domnului altceva decât jurămintele, l-a adus **marea vină a vieții lui** – Isus a luat-o în har de pe conștiința lui; l-a adus **voința**, ba chiar toată personalitatea lui, **tot viitorul lui**. El a pus totul în mâinile Aceluia care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. Astfel a devenit proprietatea lui Isus, un copil binecuvântat și iubit al lui Dumnezeu. Astăzi, acest bărbat stă pe locul pe care i l-a dat Dumnezeu, fericit în căsnicie, sănătos și energic, ca martor încercat al lui Isus.

I-ai făcut și tu lui Dumnezeu jurămintele în ceasuri de primejdie sau de dificultate, care mai târziu au rămas neîmplinite și fără efect, așa cum apa vărsată este absorbită de pământ și nu lasă nici o dâră în urmă? Ascultă! **Dumnezeu** n-a cerut de la tine nici o promisiune, tu l-ai pus în față **de bunăvoie**. El ar dori ca tu să-i predai cu toată încrederea vina ta și voința ta. Tu trebuie să-I mărturisești Domnului prezent, cu conștientizare limpede toată povara păcatelor tale și să înțelegi crezând, că sângele Fiului lui Dumnezeu a curs pe cruce pentru a te împăca cu Dumnezeu. Ție ți se pare prea simplă această cale, ai vrut să faci mai mult; ai făcut un jurământ. Acum Dumnezeu îți spune: „Dacă faci un jurământ **DOMNULUI** Dumnezeului tău, să nu întârzi să-l împlinești; căci **DOMNUL** Dumnezeul tău îți va cere socoteală și va fi păcat în tine.

Dacă te ferești să faci o promisiune, nu faci un păcat. Dar să păzești și să împlinești ce-ți va ieși de pe buze, promisiunile pe care le vei face de bunăvoie DOMNULUI Dumnezeuului tău și pe care le vei rosti cu gura ta” (Deuteronom 23,21-23).

Un om predat complet Domnului nu mai trebuie să-I facă promisiuni lui Dumnezeu; căci I-a predat Domnului tot ce are, este și poate. El și-a pus viața pe altarul lui Dumnezeu ca o jertfă de mulțumire. El a rupt-o cu trecutul lui, astfel că Isus a devenit Stăpân în viața lui. Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu a devenit forța hotărâtoare. Atunci, într-o asemenea viață devine realitate aceasta: – „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă. Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12,1-2). **Acesta este creștinismul adevărat.** Pe lângă el lumea nu trece indiferentă, nu, rudele, colegii, superiorii, prietenii tăi observă aceasta imediat. Așa că atunci vei sta în viață pe locul tău ca un om născut din nou, desigur același și totuși devenit altul. Atunci Îl vei cunoaște pe Isus ca pe Mântuitorul tău și pe tine însuși ca pe proprietatea Lui, scump răscumpărată. **Ai trăit aceasta? Când vrei s-o trăiești?** Domnul te cheamă la aceasta.

Nr. 37 CĂRĂBUȘUL PRINS

**„Oricine va chema Numele Domnului va fi iertat (Textual: mântuit!)”
(Romani 10,13)**

În „Kosmos”, indicator pentru prietenii naturii, H. Holtz descrie următoarea observație:

Sfârșitul lui iunie; vremea cărăbușilor era aproape trecută; spre seară am văzut și am observat în baie, cu geamul deschis, un păianjen mic, negru, care tocmai țesuse mai multe pânze dese între țevile de apă și perete. Deodată, un cărăbuș deosebit de mare a bâzâit prin fereastră, spre lumină, s-a lovit, orbit, de țeava de apă, s-a așezat apoi pe ea, foarte aproape de păianjen. Vârfurile aripilor epidermice mai erau vizibile pe o porțiune în spatele aripilor chitinoase maronii. Văzând aceasta, pentru păianjen a fost o treabă de o secundă să se năpustească asupra cărăbușului și cu un fir țesut să lege laolaltă într-o clipă vârfurile aripilor epidermice, care ieșeau în evidență. Cărăbușul, după masa lui corporală aproape de două sute de ori mai mare decât păianjenul mic, lung de unu, până la doi milimetri, a încercat după o mică pauză să-și ia zborul, a ridicat aripile chitinoase maronii, a tras de vârfurile aripilor epidermice, dar nu le-a putut desface în ciuda repetatelor încercări. O pauză. Păianjenul s-a repezit iar asupra lui și și-a întărit fixarea ingenioasă și practică, chiar l-a mușcat bine de partea posterioară a corpului. Cărăbușul mișuna vizibil agitat încoace și încolo și s-a trudit curajos timp de o jumătate de oră să-și elibereze aripile. Istovit în cele din urmă, s-a târât între țeavă și perete și acolo a rămas. Între timp, păianjenul l-a înfășurat tot mai mult. El a rupt țesătura, s-a cățărat într-un alt loc, unde a fost iar înfășurat. În dimineața următoare zăcea mort și bine înfășurat în plasă. De unde cunoștea micul păianjen singura modalitate practică (legarea laolaltă a vârfurilor aripilor epidermice) ca să prindă un animal așa de mare pentru un păianjen, cum era cărăbușul acela voluminos?

Observația unui cercetător al naturii, comunicată aici, ne oferă o privire în uimitoarea aptitudine a lumii animalelor. Câți oameni nu sunt mult mai prejos în hotărâre, energie, chibzuiala planificată, față de acest păianjen mic! Dar în toate aceste taine ale creației sunt, în același timp, taine din lumea nevăzută, oglindite în pildă.

Imaginează-ți în locul acestui cărăbuș mare, un bărbat tânăr și chipeș, care, în puterea lui impetuoasă, dar fără nici o experiență de viață, merge la cârciumă, necunoscător în privința ispitirilor care îl înconjoară din toate părțile. Acel cărăbuș n-a devenit deloc conștient că vârfurile

aripilor lui au fost învelite în fire. Totuși, firele aproape invizibile au fost atât de tari, încât cărăbușul a fost un erou legat. El nici măcar n-a știut aceasta. Tot așa și acel tânăr. El credea că este liber să bea sau să nu bea, să aibă relații cu femei sau să nu aibă. Dar înainte să se aștepte a devenit un om legat de așa-zisa atmosferă plăcută a cârciumii, de conversațiile vesele și de glumele cunoscuților lui găsiți acolo. Câți n-au devenit niște legați la fel ca el, înainte s-o fi observat! Firele păcatului, înfășurarea viciului încep așa de nebătător la ochi, dar se dovedesc a fi așa de tari, încât nici vitejii nu le pot rupe.

Câtă vreme farmecul tinereții este pe față, omul nu este conștient de starea lui. Dar privește-l pe același om zece ani mai târziu. Conștiința nu mai vorbește ca atunci când dragostea și purtarea de grijă a mamei încă mai constituiau o putere în această viață, o putere care din anii copilăriei mai are încă mulți ani efect ulterior. Cu cât mai mult timp a respirat acest bărbat plăcerea lumii și a păcatului și cu cât a fost mai des doborât de puterea ispitei, cu atât mai mult au pălit acele influențe bune – el se dezvăță de amintirile și de gândurile la tata și la mama și se obișnuiește cu participarea și cu acordul lui în cercul celor care nu mai vor să accepte ideea de păcat. Oare nu este scris: „Fiul meu, dacă niște păcătoși vor să te amăgească, nu te lăsa câștigat de ei. ... Fiul meu, să nu pornești la drum cu ei, abate-ți piciorul de pe cărarea lor!” (Proverbe 1,10 și 15)? Dacă apoi, după ce au trecut zece sau cincisprezece ani, inima își vine în fire în orele liniștite, dacă amintirea compară ceea ce a fost odată cu ce este acum, ceea ce a sperat, cu ce are acum, atunci inima se întristează. Atunci se ridică acele gânduri pe care le-a exprimat poetul:

Mai cântă, mai cântă rândunica,
Cum cânta în sat, pe drum,
Dar n-aduce înapoi nimica,
Din tot după care plângi acum.

Atunci iei hotărâri bune, că vei scăpa de această obișnuință a păcatului, a plăcerii, a egoismului, de tot ceea ce leagă inima tare în jos. Simți că viața îmbătrânește și n-ai câștigat fericirea. Ai vrea să ridici aripile, dar vai, sunt legate cu fire invizibile. **Ai vrea, dar nu poți!** O, această putere a păcatului, care leagă voința și paralizează puterea! Cândva păreau că sunt numai pânze de păianjen, dar au devenit sârme de oțel. Unde este restabilirea? Cine aduce eliberarea? Ah, la fel ca acel păianjen, care a legat întâi aripile și apoi a rănit tot trupul cu mușcăturile lui dureroase, tot așa își chinuiește și păcatul victima. Câți oameni, bărbați și femei, instruiți și neinstruiți, bogați și săraci, nu văd imaginea vieții lor în acest cărăbuș prins în plasa de păianjen! Involuntar își zic: Așa-i viața, nu pot s-o schimb, trebuie să rezist cum se poate. Ceea ce am gândit și am sperat ca băiat, ca tânăr, aceea a fost un vis; ceea ce sunt și trăiesc acum, aceasta este realitatea.

Nu, prietene, ascultă, ești înșelat! Și pentru tine există eliberare, reînnoirea vieții, putere nouă, pace, bucurie, nădejde. Tu nu trebuie să pățești cum a pățit cărăbușul prins. Dar înțelege: aceste puteri biruitoare nu le găsești în tine și în intențiile tale bune, ci în Persoana minunată și slăvită a unui mare Eliberator. **Acesta este Mântuitorul, Isus, care este aproape de tine, care te iubește și te caută, care Se gândește la tine cu inima îndurătoare.** Lasă-te învățat despre acest adevăr important.

Israel a fost odinioară în robia deznădăjduită din Egipt; când trebuia să fie eliberat, la porunca lui Dumnezeu a fost tăiat în fiecare casă câte un miel și sângele mielului a fost uns pe ușorii ușii și pe pragul de sus. Puterea judecării se apropia și Dumnezeu a spus: „**Sângele va fi pentru voi ca un semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi.**” Dumnezeu n-a spus: Dacă sunteți buni, dacă sunteți demni, dacă vă regretați suficient păcatele – nimic din toate acestea. Nu, sângele mielului nevinovat și nepătat a trebuit să curgă. La adăpostul acestui sânge a fost protecție, salvare, păzire.

Dumnezeu i-a iubit pe acești înrobiți ai lui faraon așa cum erau și acolo unde erau. Cine a căutat protecție înăuntrul ușorilor unși cu sânge, pentru că Dumnezeu a spus-o, acela a fost salvat și Dumnezeu l-a scos din robia egipteană, prin Marea Roșie, la o eliberare completă. Acesta a fost prototipul a ceea ce Isus, adevăratul Miel al lui Dumnezeu, a pregătit pentru oricine crede. El a venit ca să rupă lanțurile păcatului, să ia blestemul păcatului și să răscumpere din vina păcatului. „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29). Toți păcătoșii care suspină sunt chemați la acest mare Eliberator. În fața Lui pălește toată gloria faptelor omenești și toată strălucirea eroilor. Ceea ce a săvârșit El pe Golgota, ca să-i elibereze pe păcătoșii pierduți, vinovați, pe sclavii care suspină în robia sumbrului lor tiran, va fi în veșnicie cântarea de laudă a copiilor salvați și eliberați ai lui Dumnezeu. Cine strigă, crezând, la Isus, de undeva, din adâncul păcatului său, de sub poverile vinei lui, acela va fi mântuit și eliberat. Este scris: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.”

Simți și tu lanțurile păcatului? Ți simți neputința? Ți simți vina? Privește în sus, prinde nădejde! Eroul, Eliberatorul a venit și pentru tine. Despre El spune strălucitorul mesager al lui Dumnezeu: „Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele lui” (Matei 1,21). Aceasta este Evanghelia: că nici un lanț al păcatului nu este prea tare, nici o povară a conștiinței nu este prea grea, nici o vină prea mare – Isus vrea să te mântuiască, să te răscumpere, să te elibereze.

Nr. 38 O DATĂ NU CONTEAZĂ

„Adevărat, adevărat vă spun, că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului”
(Ioan 8,34.)

Trei flăcăi tineri, doi de 18 ani și unul de 17 ani, stau unul lângă altul pe banca acuzaților din B. Acuzația se referă la **profanare de monument, tâlhărie la drumul mare, incendiere**. Acuzații mărturisesc. Doi dintre ei sunt frați. Privirile lor alunecă din când în când în sala supraaglomerată. Acolo stă o femeie înfrântă de mâhnire; plânge și sughiță în tăcere, în sine – **este mama celor doi frați**.

Într-o noapte s-au îmbătat împreună cu cel de-al treilea, prietenul lor. Alcoolul a declanșat o măsură de nelegiuire și o exuberanță în acești trei tineri, de care nici chiar ei nu s-ar fi crezut în stare. S-au întâlnit cu un sergent care mergea de-a lungul drumului fără să bănuiască nimic. Acesta a fost lovit, trântit și i s-a furat ceasul. Unul a rupt o scândură din gardul unei grădini; înarmați cu aceasta, au ajuns la un monument, unde în ziua următoare trebuia să aibă loc o festivitate de comemorare. Acolo au încercat să distrugă împreună gardul de fier. Atunci s-a iscat în cel mai mare dintre cei doi frați planul să dea foc casei unui țăran a cărui gospodărie era pe aproape. El le-a spus celorlalți doi că nu i-a fost întotdeauna bine acolo ca argat și acum voia să se răzbune. Ceilalți doi au fost de acord. Hambarul era plin cu grâne. Dacă prin răsuflători erau aruncate înăuntru câteva chibrituri aprinse, atunci planul trebuia să reușească. Cine să-i observe? Zis și făcut! Focul a izbucnit. A rezultat o pagubă de 20 000 de mărci. Pompierii abia au salvat casa de locuit. Cei trei făptași beți s-au amestecat printre privitori – zadarnic – deja a doua zi ședeau în spatele gratiilor. Cel mai mare dintre cei doi frați a primit șase ani de temniță; el a fost instigatorul. Prietenul lui a primit cinci ani și două luni de temniță; cel mai tânăr, pentru că avea 17 ani, a primit un an și șapte luni de închisoare.

A fost anunțată sentința. Ședința s-a terminat. Măicuța, plângând amarnic, s-a furișat afară din sala tribunalului. Ea a pierdut în această zi doi fii tineri, care ar fi trebuit să devină reazemul bătrâneții ei. **Șase ani de închisoare! – Timpul este lung.** – ce se va alege de acești fii când se vor întoarce din temniță și din închisoare? Pentru inima de mamă ar fi fost mai ușor dacă fiii

ar fi murit. Cine mângâie o asemenea mamă? Nici un om n-o poate mângâia; ea își va lua suferința în mormânt – numai dacă ea își deschide inima pentru acel unic Mângâietor desăvârșit, care a spus odinioară unei văduve care plângea: „**Nu plânge!**” Acești fii au pășit o dată pe drumul impertinentei și al barbariei, înșelați de alcool, au devenit **infractori într-o** noapte. Aceste vieți omenești au fost ruinate. Privește-o pe această sărmană mamă bătrână, privește-i pe acești trei flăcăi și apoi ascultă-i pe oameni cum spun râzând: **O dată nu contează!**

Spune, prietene, este totuși adevărat că: **o dată nu contează?** Nu, este una dintre acele minciuni mari ale lui satan, cu care oamenii sunt momiți la ultima hotărâre, să spună „Da!” în fața păcatului ademenitor. Nu ultima băutură, ci prima băutură îl face pe om să devină bețiv. Nu ultima bancnotă pe care un contabil necinstit a delapidat-o, ci primul groș pe care l-a sustras din cheltuielile mărunte ale șefului său, l-a transformat într-un escroc. Când a consimțit pentru prima dată la păcat, atunci a călcat pe drumul infracțiunii; după aceea a trăit aceasta: „**Oricine trăiește în păcat este rob al păcatului!**” Nu rușinea slujirii nemascate a păcatului îl transformă pe un bărbat într-un desfrânat cu fantezie murdară sau pe o femeie în curvă – nu, ci **când pentru prima dată fructul ademenitor al voluptății a biruit glasul de avertizare al conștiinței**, atunci a devenit un asemenea om sclavul poftei murdare. Da, satan a ademenit: **o dată nu contează!** – Omul înșelat a făcut-o, și o viață înfloritoare, plină de speranțe a fost călcată în mocirla păcatului.

Fie că această primă consimțire la păcat este **minciună** sau **mânie** sau **necinste**, **delapidare**, **beție** sau **imoralitate** – în toate aceste cazuri forța păcatului se încolăcește în jurul voinței omului și inima lui înclinată din fire spre păcat este atrasă acolo unde el n-a vrut să meargă. Vrajmașul viclean arată numai imaginea ademenitoare a fructului oprit, **dar nu arată calea nenorocirii, a distrugerii, a lacrimilor din spatele imaginii și nu arată sfârșitul drumului - ce sfârșit!** Pentru unul este mormântul unei mamei care a murit cu inima frântă, pentru altul este mizeria soției și a copiilor, care îl face nefericit pe cel vinovat, - la alții: spitalul, casa de nebuni, sinuciderea. În spatele acestora este sfârșitul pierzării veșnice în lumea de dincolo.

Se vorbește așa de mult despre liberul arbitru al omului – aceasta este adevărat în măsura în care fiecare dintre noi poartă responsabilitatea pentru hotărârea lui de voință. Acuzațiile conștiinței mărturisesc oricui că el este responsabil înaintea lui Dumnezeu dacă s-a hotărât pentru bine sau pentru rău. Dar de câte ori nu resimte el o putere întunecată care îl împiedică să facă binele și îl împinge să facă răul! Pavel spune în retrospectivă asupra vieții lui dinainte și în legătură cu voința legată a omului firesc: „Căci nu practic binele pe care îl vreau, ci răul pe care nu-l vreau, iată ce fac!” (Romani 7,19). Așa că inima omului, atât în oamenii nobili, cât și în cei care vor să facă binele, este legată de o putere a răului, care locuiește în ei. Omul responsabil ajunge în fața fructului oprit, ca odinioară Adam și Eva. Înșelător care a convins-o cândva pe Eva: „Hotărât că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că, în ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” (Geneza 3,5), același înșelător spune acum: Fă-o liniștit! **O dată nu contează!** El arată spre ceilalți mulți oameni, care fac și ei acest păcat, care merg și ei pe această cale. El îl ademenește pe fiecare la păcatul care este primejdios pentru el. Dacă omul i-a spus o dată „da” acestui ispititor, atunci s-a făcut singur robul acestuia. **O**, ce repede intră distrugerea în viața unui om, care mai înainte înflorea în lumina soarelui bunătații lui Dumnezeu! Câte binecuvântări, câte gânduri de dragoste n-au fost pregătite în inima lui Dumnezeu pentru acest om care acum a întors spatele harului!

Cum a fost în acea zi, când Adam și Eva au păcătuit și conștienți de vina lor s-au ascuns de Dumnezeu? Dumnezeu a pornit să-i caute; glasul dragostei căutătoare a răsunat: „**Unde ești?**” Tot așa procedează omul și astăzi. Da, El a pornit din sfânta Lui înălțime să-l caute pe păcătosul

înfrânt, care suspina. El a întins mâinile spre el și i-a spus: - „Fiindcă plata păcatului este moartea, însă darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru” (Rom.6.23). Dacă satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor, l-a înfășurat pe om în păcat, el dorește să-l lege de jur-împrejur tot mai tare și mai tare; el nu mai vrea să-i dea drumul niciodată. Dar Dumnezeu îl iubește pe păcătos și vrea să-l salveze și să-l elibereze, îl caută pe calea îndepărtată de Dumnezeu, îl avertizează, bate la ușa lui – ah, dar de atâtea ori zadarnic! Este ca și când dragostea lui Dumnezeu ar spune: Am mai bătut odată, am mai strigat o dată, am chemat, dar vreau s-o fac iar și iar, până te voi birui. „Iată, acestea le face Dumnezeu de două ori, de trei ori, omului, ca să-i ridice sufletul din groapă, ca să-l lumineze cu lumina celor vii!” (Iov 33,29-30).

Tu, care îți cunoști și îți simți păcatele, care știi că drumul vieții tale și inima ta se îndepărtează de Dumnezeu – o, ascultă ciocănitul la ușă, chemarea și rugămintea dragostei salvatoare. Este Domnul, care a mers la cruce pentru păcatul tău. **Dragostea pentru tine** L-a determinat să vină din ceruri până în adâncurile suferinței și ale morții de pe cruce. O, nu-L respinge! Dacă îți ții inima închisă pentru El – nu există alt mântuitor și Salvator decât Acesta singur: Isus Hristos. El te eliberează din lanțurile păcatelor, din vina păcatului, din blestemul păcatului. El este Cel despre care este scris: „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8,36).

O dată-n Paradis s-a păcătit,
O dată Legea s-a propovăduit.
O dată Domnul pe pământ a trăit;
O dată a murit și ne-a mântuit.
O dată trebuie decis s-alegi:
Isus sau satan, cu cine vrei să mergi?
O dată inima-n moarte-ți va ceda!
O dată Dumnezeu sentința-ți va da!
Cine știe-acest cuvânt cât valorează,
Nu mai spune că o dată nu contează!

Nr. 39 AVERTIZAT ZADARNIC

„Omul care este încăpățânat față de pedeapsă
(Textual: Un om care, fiind deseori muștrat, își înțepenește gâtul),
va fi zdrobit deodată și fără îndreptare.” (Proverbe 29,1.)

Sunt zece ani de atunci, când regele Alexandru al Serbiei și soția sa, regina Draga, au fost uciși în palatul regal din Belgrad de către o bandă de complotiști.

Regele Alexandru a fost avertizat de multe ori și insistent de primejdiile care îl amenințau. Dar el n-a avut urechi pentru așa ceva. În seara dinaintea regicidului a fost recepție la conac (adică în castelul regesc). Un sentiment apăsător de nesiguranță a stăpânit societatea adunată, numai pe rege nu, cu toate că puțin mai înainte fusese înștiințat de prezența bătaoare la ochi în capitală a numeroși ofițeri din provincie. Un lacheu i-a înmânat ministrului de război, care a fost omorât a doua zi, scrisoarea unui ofițer prieten cu el. Ministrul tocmai se interesase de numele expeditorului, când regele Alexandru a venit spre el pentru a se informa despre starea de spirit din armată. Ministrul de război a răspuns că au fost luate toate măsurile pentru siguranță și liniște. El a păstrat scrisoarea, primită puțin mai înainte, necitită în buzunarul dolmanului său. Această scrisoare conținea o listă completă a tuturor complotiștilor și somația urgentă ca aceștia

să fie arestați, deoarece vor să treacă la „faptă” în noaptea care va urma. Ministrul a uitat cu totul de scrisoare pe parcursul sărbătorii; după omorârea ministrului de război, fidel regelui, complotiștii au găsit-o nedeschisă.

Ce remarcabil este acest raport! Avertizarea a venit la timp, dar a rămas necită în buzunarul ministrului responsabil. Câteva ore mai târziu au fost omorâți: regele, regina și ministrul. El a fost suficient de des avertizat, dar întotdeauna zadarnic. Aici a fost un asemenea sentiment de siguranță, o încredere nefondată. Regele n-a văzut lucrurile așa cum erau, ci așa cum le-a crezut și le-a dorit el. Ochii lui au fost reținuți. Exact așa li se întâmplă multor oameni în ceea ce privește blestemul păcatului, apropierea morții și seriozitatea veșniciei. Ei nu vor să știe nimic despre aceasta, că umblă sub ochii unui Judecător sfânt despre care Scriptura spune: „DOMNUL, DOMNUL Dumnezeu este plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și adevăr; El care Își ține îndurarea până în mii de generații, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, - **dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat** - și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii fiilor lor până la a treia și a patra generație” (Exod 34,6-7). Omul vinovat, păcătos și fără pace are de-a face cu Dumnezeu sfânt și drept. Dar acest Dumnezeu al oricărui har și adevăr S-a revelat în Hristos **ca dragostea în persoană**, ca Acela **care nu dorește moartea păcătosului**. El le spune păcătoșilor fără pace: „„De ce să muriți, casă a lui Israel? Căci Eu nu doresc moartea celui care moare,” zice Stăpânul DOMNUL, „întoarceți-vă, deci. și veți trăi!”” (Ezechiel 18,31-32.) Ca oamenii să-L recunoască și să-L înțeleagă, Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu; El L-a văzut suferind și murind pe cruce, ca să deschidă poarta harului pentru orice vinovat. El a pus să se propovăduiască Evanghelia harului în această lume a păcatului; trimișii Lui au rugat în locul lui Hristos: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5,20.) Dar toată rugămintea, avertizarea, chemarea este zadarnică la majoritatea oamenilor. Ei trec indiferenți pe lângă crucea de pe Golgota, pe lângă brațele întinse ale lui Isus. Dar Dumnezeu, în marea Lui milă și dragoste, a trimis oamenilor înșelați, orbiți de pofta lumii, de strălucirea aurului, de atracția păcatului, **avertismente și preveniri foarte deosebite**. El a folosit mijloace deosebite ca să-i oprească pe oameni de la drumul care duce la veșnica pierzare. Dar vai, în majoritatea cazurilor avertismentele sunt zadarnice.

Pe Fritz Sp., bețivul cunoscut peste tot în orașul lui, l-a prins deodată puterea Cuvântului lui Dumnezeu într-o adunare de evanghelizare – dar în cazul lui nu s-a ajuns la o convertire adevărată. Într-adevăr, el s-a dus la organizația creștină pentru ajutorarea celor dependenți, „Crucea albastră”, și a rămas mult timp ferit de forța alcoolului. Dar prietenii lui credincioși de la „Crucea albastră” își făceau griji serioase că Fritz Sp. se fălea așa de mult cu eliberarea lui completă de beție. Ei l-au avertizat: Dacă Domnul Isus îi dă unui om o inimă nouă, atunci îi dă și o gură nouă, moderată! Dar Fritz Sp. nu era accesibil pentru asemenea îndemnuri. El se lăuda cu cât a lucrat el pentru „Cruce albastră” și credea că este destul să ducă acum o viață fără alcool. Într-o zi le-a povestit fraților un vis pe care îl avusese. Se făcea că a mers iar cu un vechi coleg de băutură la o beție. Pe parcursul chefului au ajuns la ceartă și atunci a fost omorât în bătaie. Frații i-au spus că aceasta este o avertizare a lui Dumnezeu pentru el, poate îl amenință o primejdie mare. Primejdie pentru el? Sp. a râs de așa ceva. 1000 de oameni nu l-ar putea ispiti să bea, zicea el. În duminica următoare a fost o mare bătaie într-o cârciumă din oraș. Unul dintre luptători a fost dus mort din locul acela. Și cine a fost acest mort? Fritz Sp. Exact opt zile după visul lui, care a fost o avertizare așa de serioasă, dar vai! – zadarnică.

Acest bărbat a fost orb în privința păcatului său; în inima lui n-a fost loc pentru Mântuitorul salvator; de aceea nu s-a smerit înaintea lui Dumnezeu, de aceea a rămas inima lui surdă la glasul lui Dumnezeu. El a fost, într-adevăr, o vreme eliberat de alcool, dar n-a venit cu păcatele lui la Isus, la Mântuitorul.

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Un om care, fiind deseori muștrat, își înțepenește gâtul, va fi zdrobit deodată și fără îndreptare.” Această zdrobire se petrece în multe cazuri prin accidente neașteptate.

Așa i-a mers muncitorului feroviar, G., care a avut multe ocazii să audă Cuvântul lui Dumnezeu. El a citit și Scripturile, care l-au chemat la pocăință și care i-au arătat calea spre mântuire. Dar el a **refuzat convertirea**, pentru că se considera bun în auto-îndreptățirea lui. Atunci a fost călcat de un tren și omorât, în timp ce își făcea meseria ca muncitor la căile ferate. Eforturi cu totul deosebite ale lui Dumnezeu, de avertizare, se pot recunoaște la aceia care nutresc gânduri de sinucidere. Este uimitor cum Dumnezeu iese în calea unor asemenea oameni, avertizând – dar de câte ori zadarnic!

S...i, asistentul casieriei de la Casa de Economii a districtului O. era un om de viață, vesel. Cârțiuma era căminul lui, dacă nu era la teatru sau pe ringul de dans. Pe lângă aceasta, stilul lui de viață era imoral. Dar el avea un coleg credincios care îl avertiza serios și îi dădea scrieri cu chemarea harului. El refuza și voia să scape cu pretextul că el este un sceptic, nu poate să creadă. Dar când prietenul lui a întrebat: „Oare nu refuzați de aceea întoarcerea la Dumnezeu, pentru că trăiți în păcat și vreți să țineți tare de păcat?” a trebuit să spună: „Da”.

Colegul lui l-a îndemnat insistent să vină la Isus, care a murit pe cruce ca să-l elibereze și pe el de păcatele lui. „Nu știi care este situația mea,” a fost răspunsul lui. Dar prietenul lui n-a cedat, i-a arătat din exemplul propriei sale convertiri, cum Isus poate să rupă și cele mai grele lanțuri ale păcatului. S...i a înțeles că trebuie să se hotărăască, dar zicea că acum nu se poate converti, **poate mai târziu!** Prietenul lui i-a arătat că aceasta ar putea foarte ușor să fie prea târziu și l-a îndemnat insistent să nu-și amâne convertirea. Atunci S...i a întrerupt convorbirea cu cuvintele hotărâte: „**Dar nu vreau!**” O vreme după aceea, S...i a comunicat că va pleca în călătorie. Când opt zile nu s-a auzit nimic despre el, locuința lui a fost spartă; zăcea acolo împușcat. Dar de ce? De ce? Așa se întrebau oamenii. Așa de tânăr și de vesel, fără griji și totuși..... Să fi comis delapidări? Nu, nu, nu era așa ceva. **Desfrâul** l-a mână la sinucidere. Stabilirea judecătorească a cauzei decesului a scos la iveală că a fost bolnav incurabil, de o boală din vină proprie. Aceasta i-a adus hotărârea sinuciderii.

Acest om tânăr a refuzat impertinent și categoric chemarea dragostei salvatoare a lui Dumnezeu: **Dar nu vreau!** Dar când satan l-a ispitit la sinucidere, atunci a spus „da”. Oare n-a folosit Dumnezeu mijloace deosebite ca să-l întoarcă de pe calea pierzării? N-a fost conștiința lui convinsă că trăia **în lanțurile păcatului?**

Aceiași Mântuitor, care odinioară a privit plângând spre Ierusalim și a spus: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta. Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19,42) – a privit plin de îndurare și spre S...i. Dar el n-a vrut.

Acum lasă-mă să întreb: oare nu te-a chemat și nu te-a îndemnat Dumnezeu **deja și pe tine** în mod deosebit să vii la Isus? Veșnicia va demonstra că dragostea lui Dumnezeu n-a neglijat nimic față de nici un om, ca să-l cheme la mântuire. Nici față de tine, prietene, nu este nimic neglijat. În acest text ai auzit deslușit chemarea harului, mesajul împăcării desăvârșite prin credința în lucrarea de pe Golgota. Smerește-te cu pocăință în fața dragostei căutătoare a lui Dumnezeu; abandonează-te așa cum ești în mâinile lui Isus! El este aproape de tine, te așteaptă!

Nr. 40 O HÂRTIE DE VALOARE AL CĂREI CURS NU SCADE NICIODATĂ

„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece nicidecum.”

(Matei 24,35)

De curând mi s-a arătat un pachet de titluri de stat din vremea regelui Jérôme von Westfalen (1807-1813). Fiecare dintre aceste titluri de stat poartă ștampila și semnăturile necesare, astfel încât totul părea în ordine. Dar aceste hârtii cu valoare declarată de multe mii de taleri erau **fără valoare**. Regatul Westfaliei, care a emis cândva hârtiile și care le-a garantat valoarea, a dispărut de mult. Regele de atunci, Jérôme, și miniștrii lui sunt niște celebriți apuse. Ce-i drept, citim pe aceste hârtii nevaloroase numele miniștrilor și ale funcționarilor financiari. Dar în spatele acestor nume nu stau niște persoane responsabile, de care te-ai putea ține.

În cazul oricărei hârtii de valoare se pune întrebarea: **ce obiecte de valoare și ce persoane responsabile garantează valoarea?**

Toate valorile pământești sunt supuse schimbării vremurilor și împrejurărilor. Totuși, există o „hârtie de valoare” care este mai presus de orice schimbare a vremelniciei: acesta este **Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia**, despre care este scris: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece nicidecum.” În spatele acestei „hârtii de valoare” stă Dumnezeu veșnic, care Își împlinește credincios făgăduințele. „Căci oricâte făgăduințe ale lui Dumnezeu ar fi, în El sunt da și în El sunt Amin” (2 Corinteni 1,20). Acest adevăr îl confirmă toți cei care, bazându-se pe Cuvântul lui Dumnezeu, au străbătut o bucată lungă a vieții pământești.

Am găsit tipărită următoarea notiță, pe care un bancher sărăcit subit, după cum se povestește, a găsit-o în ziua nenorocirii în Biblia moștenită de la tatăl lui: „Fiul meu! Îți las cu limbă de moarte o mare avere în hârtii de valoare; folosește-o întotdeauna nu în mod egoist, numai pentru tine, ci în slujba potrivită lui Dumnezeu, pentru oamenii nevoiași și nu uita un lucru: oricât de bune ar fi hârtiile tale care sunt în casa de bani, - ele sunt totuși numai hârtii omenești; cea mai bună hârtie de valoare este scrisă de Dumnezeu; aceasta este Biblia! Această „hârtie” își păstrează valoarea și nu-i scade cursul niciodată! Și dacă vor veni vreodată zile când vei afla că fericirea omenească și bogăția omenească sunt ca sticla care se sparge, atunci să știi că ai o hârtie de valoare care te face cel mai bogat milionar, chiar dacă ai fi în sapă de lemn! Nu disprețui Cuvântul lui Dumnezeu, consideră-l întotdeauna sfânt! Ascultă-l, citește-l, învață-l, laudă-l cu plăcere!”

Mulțimea oamenilor nu cunoaște valoarea acestei comori. Lor le merge ca unui copil căruia îi pui în mână o bancnotă de o mie de mărci. Copilul vede pe ea numai figurile tipărite pe ea, dar n-are nici o idee despre valoarea reală. La fel privesc și mulți oameni evenimentele, persoanele și cuvintele Bibliei, ca pe imagini fără valoare, care ar putea fi bune pentru copii. Ei nu bănuiesc că în Cuvântul lui Dumnezeu se găsesc energii vitale, râuri de pace, ajutoare ale lui Dumnezeu și izvoare de mângâiere, care pot transforma toată viața unui om, a unei case, ba chiar a unui popor în: binecuvântare, pace și lumina soarelui.

În urmă cu ani am găsit următoarea relatare, a cărei exactitate istorică n-o pot verifica:

În 1816 a naufragiat pe coasta plină de stânci a Scoției, într-o furtună puternică, o corabie suedeză. Cete de oameni stăteau pe mal; mulți aveau pe inimă să ajute și mulți erau chiar obișnuiți în luptele cu vântul și cu valurile. Dar prin acest puhoi spumegând sălbatic n-a îndrăznit nimeni să treacă. Așa că o bucată după alta din corabie au fost smulse și un membru al echipajului după altul s-au scufundat în adâncul rece. Numai un tânăr s-a legat cu funii de o bucată de catarg. Torentul și-a făcut o vreme jocul cu el. În cele din urmă l-a aruncat pe mal, ce-i drept, fără cunoștință, dar încă în viață. Mulțimea s-a grăbit într-acolo ca să dea o mână zdravănă de ajutor, să-l dezlege și să ațâțe iar scânteia de viață care mocnea. Atunci au observat că își legase strâns, cu o basma, un obiect în jurul trupului. Ce putea avea înăuntru? Unul credea că

sunt banii lui; un altul, că este ceasul lui, documentele corăbiei. Și toți n-au avut dreptate și totuși au avut! Erau banii care încă sunt valabili atunci când toate celelalte lucruri și-au pierdut valoarea. Era ceasul care arată corect ceea ce a bătut orologiul. Erau documentele corăbiei, care indică ce trebuie să încarce corabia inimii noastre, cine trebuie să fie Cărmaciul și pe ce drum trebuie să apuce dacă vrea să ajungă cu bine pe țărmul veșnicei mântuirii. Când au deschis legătura, înăuntru **era o Biblie foarte folosită**. Tatăl tânărului scrisese pe prima pagină albă rugăciunea, ca Domnul să facă astfel, ca această zestre să slujească fiului său, ca să fie salvat de pierzarea veșnică. Pe ultima foaie albă era scris de aceeași mână aducerea aminte, ca fiul să facă din această carte scumpă sfetnicul său zilnic. Totodată, tatăl își asigură copilul că el îi dă prin această Biblie, la plecarea din casa părintească, cel mai bun zălog al dragostei lui.

De-ar semăna mulți tați germani cu acest suedez, care i-a dat fiului său Cuvântul lui Dumnezeu ca moștenirea cea mai de preț pe drumul vieții! Dar dacă această comoară nu ți-e pusă pe inimă și în mână de către tata și mama, atunci fă-ți singur rost de una – ea nu costă mai mult decât cam zece pahare de bere sau 25 de țigări. Zece pahare de bere sunt băute repede, 25 de țigări sunt fumate repede – nu te alegi cu nimic din ele. Dar Cuvântul lui Dumnezeu este un izvor de putere, de mângâiere, de pace, care nu seacă niciodată.

În ziua de astăzi oamenii publică și susțin cu mare cutezanță că Biblia este o carte fără valoare. Să nu crezi aceste glasuri, altfel vei fi înșelat. Precis vei găsi și tu înăuntru, dacă citești Cuvântul lui Dumnezeu, crezând, comori mari, nu bancnote de o sută de mărci, ce-i drept, dar făgăduințele de har ale Dumnezeului veșnic credincios, ale cărui cuvinte sunt fapte, ale cărui promisiuni sunt realități. Vei găsi înăuntru alinarea tuturor nevoilor tale, atât ale sufletului tău nemuritor, ca și ale trupului tău muritor, ajutorul în strămtorarea conștiinței tale și calea de ieșire din nevoia ta pământească. Prin Cuvântul lui Dumnezeu înveți să-L cunoști ca Tatăl tău iubitor pe Acela care spune: „Al Meu este argintul și al Meu este aurul”, zice DOMNUL oștirilor” (Hagai 2,8). Înveți minunata înțelepciune: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6,33).

Ferice de omul care citește Cuvântul lui Dumnezeu cu încrederea că **Dumnezeu nu-l va înșela niciodată!** El va afla și va vedea că Dumnezeul veșnic, Dumnezeul credințelor și al adevărului le-a dat oamenilor Cuvântul Său ca stâncă a adevărului, ca izvor al luminii și al păcii.

Amiralul francez și om de stat, Coligny, care și-a dat viața pentru credința lui în anul 1572, la Paris, în noaptea sfântului Bartolomeu, și-a lăudat Biblia cu următoarele cuvinte: „Cred că conținutul Vechiului și al Noului Testament este adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu, căruia nu avem voie să-i adăugăm nimic și din care nu avem voie să scoatem nimic. Caut și am în Isus Hristos și numai prin El mântuirea și iertarea păcatelor mele și prin aceasta ascult de făgăduința pe care mi-a dat-o Cuvântul Său. Cu această credință vreau să trăiesc și să mor, dacă Îi place lui Dumnezeu, și aș fi peste măsură de fericit dacă aș putea să mor pentru El.”

Dragă prietene, începe astăzi să citești cu rugăciune din această Carte a cărților! Deschide-ți Biblia! Ea începe: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; și întuneric era peste suprafața adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste suprafața apelor. Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” și a fost lumină” (Geneza 1,1-3).

Dumnezeu te-a creat și pe tine. Tu porți chipul lui Dumnezeu. Dar el a fost desfigurat prin păcat. Câtă necurăție, egoism, mânie, asprime, minciună! Prietene, iată aici: **pustiu - gol - întuneric!**

Dar Dumnezeu vrea să spună și pentru viața ta: **Să fie lumină!** Privește la Isus, recunoaște dragostea lui Dumnezeu! Dacă-ți deschizi inima pentru El, lumina din Dumnezeu va străluci în inima ta – îți vei vedea vina, Îl vei vedea pe Isus, Mântuitorul. Atunci totul va fi nou, va fi pace, bucurie, viață!

Nr. 41 RÂSUL NEBUNILOR

„Sculați-vă, ieșiți din locul acesta; căci DOMNUL are să nimicească cetatea.”
Dar ginerii lui credeau că glumește.” (Geneza 19,14)

Trăim în zilele în care mii de oameni privesc adevărul creștinismului ca pe ruine învechite și fără valoare. Dar nu numai aceasta, ci purtătorii de cuvânt ai societății moderne se simt îndemnați să facă vestea Evangheliei despre har și judecată, obiectul batjocurii și al ironiei. Mulțimea oarbă, fără opinie, răspunde cu aplauze și râs la batjocura ironică cu care gurile obraznice trag în țărână lucrurile sfinte ale credinței. Cât de departe am ajuns în această privință în Germania, se poate recunoaște în faptul că la ultimul carnaval care a trecut, la un bal mascat o femeie a îndrăznit să apară ca Hristos, cu cununa de spini, purtând în spate o cruce asamblată din scânduri. În toată societatea de mascați n-a fost nici măcar atâta teamă de Dumnezeu, încât să fi oprit această îndeletnicire infamă. Nu, doar poliția locală a păzit disciplina și comportarea morală într-atât, încât a pus capăt acestui scandal.

A devenit modă ca la carnavaluri și la serbările artiștilor, sălilor festive să li se dea aspect de iad. Citim, de exemplu, anunțul: Festivitatea artiștilor dramatici, sâmbătă, 01.02.1913: **O noapte în iad.** - La asemenea festivități este ridiculizat cu glume proaste ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre veșnica pierzare a păcătoșilor vinovați. După aceea apar relatări amănunțite în cotidiene, despre cât de bine s-au distrat oamenii în iad. Un teatru a anunțat pentru seara de revelion 1912: „**Drumul spre iad**”, farsă în trei acte. În octombrie 1911, la opera unei metropole germane a fost reprezentată această nelegiuire, cu o montare extraordinară într-o nouă piesă de teatru. Piesa de teatru purta titlul „**Domnișoara diavol**”. Din descrierea din ziar să cităm numai următoarele: „Și totuși, cei căzuți pradă osândeii veșnice par că se simt extraordinar de bine. Se râde mai mult decât se plânge, iar despre plânsul și scrâșnirea dinților nici urmă. Firește că sala operei a fost supraaglomerată. Reprezentațiile comice și cupletele au fost reluate de mai multe ori în aplauzele furtunoase ale publicului. Autorii, dirijorul, regizorul și soliștii au trebuit să se arate iar și iar în mijlocul cununilor de flori dăruite lor îmbelșugat.”

Dar cât de îngrijorător: aceiași oameni care au batjocorit așa gravitatea pierzării veșnice, zboară pe aripile timpului spre această prăpastie. Dragostea lui Dumnezeu îi cheamă zadarnic, Fiul lui Dumnezeu a murit zadarnic pentru ei. Oare nu trebuie să spunem despre râsul și despre glumele acestei mulțimi înșelate ceea ce a scris împăratul Solomon? „Inima înțelepților este în casa de jale, dar inima nebunilor este în casa de veselie. Mai bine este pentru un om să asculte mustrarea înțeleptului, decât să asculte cântarea nebunilor. Pentru că, asemenea pârâitului spinilor sub oală, așa este râsul nebunului” (Eclesiastul 7,4-6).

Ochiul omenesc nu poate să vadă lumea invizibilă și pe locuitorii ei și marea luptă, lupta dintre Isus și satan. Oamenii nebuni susțin în mod obraznic: Ce nu se vede, nu există! Ei nu-L văd pe Dumnezeu, așa că le este la îndemână afirmația: Dumnezeu nu există! Firește că văd de jur-împrejurul lor minunatele lucrări ale lui Dumnezeu. Oare nu este propria lor personalitate alcătuită minunat din duh, suflet și trup, o dovadă convingătoare despre măreția Creatorului ei? Dar ei găsesc că este mai comod dacă nu există Dumnezeu, de aceea susțin că totul a apărut de la sine. Normal că susțin în același fel: nu există diavol! Satan însuși îi întărește în această părere și le spune: Cum poate să fie cineva așa de incult, ca să mai creadă într-un diavol în persoană! Aceasta este chiar obscuritate de Evul Mediu! Oamenii știu bine că există multe puteri care nu se pot vedea; tu nu poți să vezi nici dragostea, nici ura, nici avariția, nici răzbunarea, și totuși știi că ele sunt puteri mari, ale căror efecte le percepi limpede în viața pământească. Dar aceste realități nu-i opresc pe nebuni să susțină că nu există nici Dumnezeu, nici diavol.

Prietene, lasă-te avertizat cu seriozitate să nu fii de acord cu râsul, cu glumele și cu batjocura unor asemenea oameni, care se fălesc cu necredința lor, ironizând, și Îl sfidează pe Dumnezeul

sfânt, atotputernic. Oare mânia judecății Dumnezeului sfânt asupra păcătoșilor neîmpăcați, care au refuzat chemarea harului, este un subiect care se potrivește cu batjocura și gluma? Nu, este o realitate înfricoșătoare și un adevăr înfricoșător, care se apropie grăbit, irezistibil.

Când odinioară Lot a venit noaptea în casa ginerilor lui și le-a strigat: „„,Sculați-vă, ieșiți din locul acesta; căci DOMNUL are să nimicească cetatea”, atunci li s-a părut ridicol. Ei l-au privit pe socrul lor ca pe un om deplasat, nu s-au lăsat avertizați. Dar câteva ore mai târziu a venit nimicirea. „DOMNUL a făcut să plouă peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc de la DOMNUL din cer. A nimicuit cetățile acelea, toată Câmpia și pe toți locuitorii cetăților și tot ce creștea pe pământ” (Geneza 19,24-25). Domnul a confirmat acest eveniment când a spus: „Tot așa, cum a fost în zilele lui Lot: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, plantau, construiau, dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a distrus pe toți; la fel va fi și în ziua când se va arăta Fiul Omului” (Luca 7,28-30).

Câte dovezi limpezi despre bogăția dragostei și despre harul salvator al lui Dumnezeu n-a primit poporul nostru, câte dovezi despre gravitatea judecății viitoare! Ce limpede este de recunoscut mâna lui Dumnezeu în ultimii o sută de ani de istorie a patriei noastre germane! Cum a răspuns Dumnezeu rugăciunilor în zilele de nevoie și primejdie, cum a salvat și a binecuvântat, cum a inundat El țara cu bunătate și cu binefacere! Dar rezultatul? Același ca la ginerii lui Lot. Exuberanța, ahtierea după distracție, risipa cresc de la an la an. Tot mai mari devin cercurile de oameni despre care se spune în privința veșniciei și a Evangheliei: „Credeau că glumește!” Și totuși, peste toată această omenire este scris de neșters acest cuvântul al lui Dumnezeu: „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit” (Galateni 6,7).

Gândește-te, o omule, cine ești, ce mic, ce neputincios, ce neștiutor ești – tu nu știi nici măcar ce-ți va aduce ceasul care vine. Dar cât de mare este Dumnezeul sfânt, Creatorul lumilor, cât de nemărginită este puterea Lui, cât de mari sunt bunătatea și răbdarea Lui! El te-a purtat până aici cu îndurare, te-a ocrotit și ți-a purtat de grijă, El a numărat zilele vieții tale și ți le-a măsurat. Harul Lui L-a dat pe singurul Său Fiu la moarte și în judecată ca să te mântuiască pe tine, pentru a-ți deschide poarta păcii. Ai auzit mesajul dragostei Lui, că de dragul tău a venit din ceruri Creatorul lumilor și a mers la cruce; ai auzit că Isus te caută și te iubește. O, nu disprețui bogăția îndurării Sale! Deschide-ți inima, caută adăpost cu vina ta la crucea de pe Golgota, ca să fii mântuit prin credință. Atunci vei putea să-i înfrunți, ca martor al lui Isus, pe batjocoritorii ușuratici, înșelați, ca și pe cei aroganți și nelegiuți, vei putea să-i chemi la pocăință. Ia cu tine acest cuvânt ca pe o mare înțelepciune și binecuvântare: „Frica de DOMNUL este începutul înțelepciunii” (Psalmul 111,10).

Nr. 42 CĂUTĂTORUL DE DUMNEZEU

**„Căutați pe Domnul cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape”
(Isaia 55,6)**

Mulți oameni au pornit de-a lungul secolelor să caute Polul Nord. Multe vieți omenești au fost riscate, multă nenorocire, primejdie și nevoie au fost îndurate pentru a atinge acest scop. În 1912 s-a reușit; un american a atins acel punct miraculos, care este înconjurat de o lume nemărginită de gheață și ger. Pentru bărbații care și-au riscat viața pentru aceasta a fost ceva cu totul serios – ei au căutat și au găsit. Într-adevăr, este un triumf omenesc faptul că această strădanie a reușit, că un om a putut să pună piciorul pe acest Pol tainic în jurul căruia se învârtește pământul – dar pentru acela care a ajuns acolo este acesta un câștig adevărat, care îi face inima fericită? A realizat el ceva, a câștigat ceva prin care devine bogat în fericirea inimii și în siguranță? Ah, nu! Toate minunile Polului Nord, lumina care strălucește în mii de culori, care transformă pustiul întins de gheață într-un palat de basm, de o splendoare strălucitoare, agitată, toată lumea polară

cu creaturile ei puternice, balenele, morsele, urșii polari, toate acestea nu sunt decât o bucată din tivul hainei Creatorului veșnic, după chipul Căruia a fost creat omul. Dar Dumnezeu ne vede înstrăinați de El prin păcat; din fire suntem chipurile maiestății divine, denaturate, împovărate cu vină. De aceea le strigă El plin de milă oamenilor: **„Căutați pe Domnul cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape”**. El spune: „Căci cel care mă găsește, găsește viața și capătă bunăvoința DOMNULUI” (Proverbe 8.35). – Iată, Isus, Domnul slavei, îi cheamă la inima Lui pe oamenii înstrăinați de Dumnezeu, ca ei să găsească viața veșnică. Ei, bine, prietene, învață de la acei descoperitori curajoși ce înseamnă **căutarea**, să cauți într-adevăr cu dorința **de a găsi! L-ai căutat tu astfel pe Dumnezeu?**

Vremea noastră modernă născocoște cuvinte și noțiuni noi, după pofta ei; din acestea face parte și noțiunea de **„căutător de Dumnezeu”**. Prin acest „Căutător de Dumnezeu” nu se înțelege nici pe departe, în majoritatea cazurilor, oameni care într-adevăr L-au căutat pe Dumnezeu, ci sunt de multe ori asemenea oameni, care nici nu cred în Dumnezeu, nici nu-L caută în mod serios. Da, în majoritatea cazurilor, acești prețiși „căutători de Dumnezeu” se dovedesc a fi **tăgăduitori de Dumnezeu**. Ei susțin că nu L-au găsit pe Dumnezeu, pe Dumnezeul care a mărturisit: **„Mă veți căuta și Mă veți găsi, căci Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa găsit de voi”** (Ieremia 29,13-14). Oare nu este o minciună impertinentă dacă numim **„căutători de Dumnezeu”** pe astfel de oameni, care vor să-l cute pe Dumnezeu în scrierile filozofilor necredincioși, dar care refuză să se plece înaintea Cuvântului lui Dumnezeu? Ce cred și spun oamenii este acceptat, ce a spus Dumnezeu este refuzat.

Dumnezeu poate fi găsit de către orice om sincer, „căci însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și divinitatea Lui **se văd** lămurit de la crearea lumii, fiind înțelese de minte prin lucrările făcute de El, **așa că nu se pot dezvinovăți**” Romani 1,20). Dumnezeu a așternut sub ochii omenirii cartea creației. Ce predică incontestabilă a lui Dumnezeu, ținută prin fapte! Soarele, care dă lumină și viață, este **pilda și chipul lui Isus, Fiul lui Dumnezeu**, care spune: „Eu sunt Lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12). În cele patru anotimpuri, Dumnezeu pune în fața ochilor oamenilor imaginea despre: înflorire, creștere, rodire, murire și înviere. El vorbește prin marea nesfârșită despre nemărginirea dragostei lui Dumnezeu, prin furtună, fulger și tunet vorbește despre măreția și judecățile lui Dumnezeu. În semănat și secerat, în păstor și turmă, în omidă și fluture Dumnezeu pune în fața ochilor oamenilor o mie de pilde din veșnicie. În același timp, El îl convinge prin conștiință pe orice om de vina lui și trezește în el dorința după pace și iertare. Dar oamenii trec orbi și înșelați printre minunile creației. Atunci **Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu ca să le aducă orbilor vederea, celor întemnițați - eliberarea, celor deznădăjduiți - nădejdea**. El a așezat crucea de pe Golgota în mijlocul lumii de păcătoși și a pus să se propovăduiască Evanghelia harului, - vestea mântuirii; orice păcătos care crede este chemat să găsească pacea cu Dumnezeu.

Toată creștinătatea de nume a auzit această Evangheligie. Cine poate să susțină că este un căutător al lui Dumnezeu, dacă el, de fapt, trece în fugă pe lângă brațele întinse ale dragostei lui Isus? Dumnezeul dragostei, care Se apleacă astfel spre o lume de păcătoși orbi și nerecunoscători, a scris în Cuvântul Său, avertizând: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3.) Dar în același timp le spune celor sinceri: **Îl vei găsi, dacă Îl vei căuta din toată inima ta și din tot sufletul tău**” (Deuteronom 4,29). Dumnezeu împlinește această făgăduință a Sa într-un mod minunat față de orice om care Îl caută sincer. Orice copil care se întinde tânjind după Dumnezeu, orice bătrân care Îl caută pe Dumnezeul oricărui har, orice om, fie creștin cu numele, iudeu sau păgân – cine caută, găsește. Cu mult înainte ca omul, din vină, nevoie, suferință, îndoială, să pornească să-L caute pe Dumnezeu, a pornit Dumnezeu să-l caute pe păcătosul fără pace, **până ce îl va găsi**. Precis este de folos să le

arătăm presupușilor căutători de Dumnezeu din creștinătatea de nume de astăzi, imaginea unui adevărat căutător al lui Dumnezeu, din lumea păgână, și să le demonstrăm cum se lasă Dumnezeu găsit.

În Pyeng Yang, Coreea, trăiește un bărbat pe nume Keel, care înseamnă „fără nădejde”. El este aproape orb și se descurcă cu greu. Oamenii spun: „Sărmanul Keel, înainte vedea, acum este orb”; dacă îl întrebi, atunci răspunde: „Ah, este invers: înainte eram orb și acum pot să văd.”

Keel are acum aproximativ 40 de ani. Crescut într-o casă păgână, unde se adoră spiritele morților, unde stăpânește întunericul deplin în legătură cu lucrurile cerești, el n-a știut nimic despre un Dumnezeu viu. Cu toate acestea, Keel a fost conștient deja din tinerețe, că vreo ființă mare, invizibilă ar trebui să acționeze peste agitația lumii și el a cercetat, ca să găsească urmele acesteia. A citit cărțile lui Confucius, dar ele nu i-au dat nici un răspuns.

Keel s-a unit cu doi prieteni, pentru care lucrul acesta era la fel de serios. Au mers în păduri liniștite, unde uneori **L-au căutat pe Dumnezeu** în rugăciune o sută de zile. Au postit, s-au rugat. Odată, după ce au trecut astfel de o sută de zile, Kim, prietenul lui Keel, s-a dus la Pyeng Yang și a auzit acolo despre credința Vestului. **El L-a cunoscut pe Isus și a deveni credincios.** Când Keel a auzit această veste remarcabilă, și-a ieșit din fire. A fost o întâlnire minunată cea pe care au avut-o cei doi prieteni. Keel a exclamat plin de durere: „Ah, prietene, de ce te-ai lăsat prostit!? Să fie zadarnică toată munca trupurilor și a sufletelor noastre? Întoarce-te!” Dar Kim a răspuns: „Nicidecum, că doar am găsit ceea ce am căutat noi și sunt fericit în aceasta.” Keel povestește: **Ce trebuia să fac?** Să mă rog de data aceasta pe buze cu Numele lui Isus, care îl făcuse fericit pe prietenul meu? Aceasta mi s-a părut imposibil. M-a cuprins disperarea.

Atunci, în noaptea a șaptea s-a întâmplat că deodată mi-am auzit strigat numele. Am sărit în sus. Totul în jurul meu se scufundase într-o lumină minunată, vedeam ceva tainic și totuși nu vedeam nimic. Dar exact așa de luminos cum se făcuse în jurul meu în toiul nopții, așa de luminos a fost în sufletul meu. Odihna și iertarea au venit peste mine. Am izbucnit în lacrimi de bucurie. Toate rugăciunile mele primiseră răspuns, **Dumnezeu**, pe care L-am căutat zadarnic ani de-a rândul, **era găsit!**” - Cu cât harul lui Dumnezeu a umplut mai mult inima lui Keel, cu atât mai slabă i-a devenit lumina ochilor și curând a fost orb de tot. El nu s-a plâns de aceasta, doar un lucru îi era greu, nu mai putea să-și citească Biblia. Aceasta i-a devenit o astfel de durere, încât el și prietenii lui s-au rugat insistent lui Dumnezeu, să-i dăruiască din nou lumina ochilor. Un medic misionar urma să-l opereze. Înainte ca acesta să înceapă cu bisturiul, s-a rugat împreună cu Keel. Credința și îndemânarea au mers mână în mână și, o, minunăție! Când după o perioadă lungă de așteptare i-a fost luat pansamentul, rugăciunea a fost ascultată, Keel putea să-și citească din nou Biblia.

Viața coreeanului Keel a fost transformată prin harul lui Dumnezeu; el n-a rămas un căutător de Dumnezeu, el mărturisește **că-L cunoaște pe Dumnezeu.** De-ar învăța mulți, care tânjesc după pace, ce înseamnă să-L cauți pe Dumnezeu cu adevărat! Tu nu trebuie să-L cauți pe Dumnezeu luni în șir, în singurătate și lipsuri, ca acel păgân. Nu, cheamă-L acum, **„cât timp este aproape”.** Unde Domnul aude suspinul sincer al unui păcătos, unde vede un om că se întinde după pace, după siguranță, El răspunde imediat. Câte un soldat a suspinat în tăcerea nopții, în postul singuratic după Dumnezeu - și L-a găsit.

Este aceasta ceva serios pentru tine? **Vrei să-L cunoști pe Acela pe care dragostea pentru tine L-a determinat să vină jos, din ceruri, pe cruce?** O, deschide-ți inima pentru El, adu-I povara vinei tale, pune voința și viitorul tău în mâna Lui! Vei vedea că **Își va împlini cuvântul: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit!”** (Romani 10,13)

Nr. 43 DUMNEZEU POATE

„Este ceva prea greu pentru Mine?” (Ieremia 32,27)

Din scrisoarea unui maestru lăcătuș-artist reproducem următoarele:

B.,20.XII.1910,

Încă nu sunt chiar trei ani de atunci (era în ianuarie 1908), că am găsit harul lui Dumnezeu din adâncurile păcatului meu, iertarea vinei mele și o viață nouă în Isus. Pe vremea aceea aveam cam 18 000 de mărci datorie la o bancă de aici. Această sumă mi-a fost împrumutată ca un credit curent, fără garanție. Suma a mai crescut în parte prin achiziționarea de utilaje noi, în parte prin mersul prost al afacerii, dar înainte de toate pentru că pe atunci îmi lipsea binecuvântarea Domnului.

Apoi, când iubitul meu fiu mi-a fost smuls dintr-odată în urma unui accident grav, m-am mai îmbolnăvit și trupește. Pe atunci credeam că Domnul vrea să mă recheme; L-am rugat insistent să-mi mai dăruiască atâta timp sănătate și putere nouă, până nu mai am datorii. M-am făcut din nou sănătos tun. Acum gândiți-vă că, nu numai că am putut să acopăr toată datoria, nu, mai există și un prisos, și toate acestea fără ajutor omenesc. N-am spus nimănui nimic despre lucrul acesta. Nu este aceasta o minune a harului Mântuitorului, care este palpabilă? O, ce mare este, totuși, Mântuitorul! Cum am putut să am parte în mod nemeritat de mâna binecuvântătoare a dragostei Sale! Cât de fericit sunt acum și recunoscător din toată inima pentru bunul prețios al iertării întregii vini și pentru nădejdea slavei viitoare!”

Același bărbat a scris în 16.IV.1913:

„Îmi merge bine, laudă și mulțumire fie Domnului, și sunt binecuvântat din belșug în mod nemeritat, chiar și în afaceri. Sunt copleșit cu atâtea comenzi, că aproape nu mai pot să fac față. Dar lucrul cel mai prețios este și rămâne tocmai acela, de care am putut să am parte în viața mea lăuntrică. O, cum pot și am voie să-I mulțumesc zilnic Domnului, din toată inima! **Așa că totuși n-au fost degeaba multele rugăciuni ale iubitei și devotatei mele soții!** Numai lui Dumnezeu să-I fie onoare și mulțumire pentru aceasta!”

Bărbatul care a scris aceste scrisori a fost până în ianuarie 1908 un bețiv incalculabil și periodic, un tată de familie care a mârșnit-o amar pe soția lui credincioasă, temut în atelierul lui. În ciuda întregii inteligențe și a îndemânării acestui om, el și-a dus viața irezistibil spre ruină. Atunci a intrat Isus, Mântuitorul salvator în viața lui (în 1908) și a făcut totul nou. Cum adevăresc aceste scrisori întru totul atotputernicia harului lui Dumnezeu! **„Este oare ceva prea greu pentru DOMNUL?”** (Geneza 18,14.) Răspunsul credinței este: „Știi că tu poți totul și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale” (Iov 42,2). Femeia credincioasă a mai apucat să vadă marea transformare a soțului ei. În anul 1910 a plecat acasă.

Mulți oameni trăiesc cu ideea că rugăciunea este un exercițiu pios, care, într-adevăr, nu schimbă nimic din realitățile vieții, dar care poate îi dau mângâiere și nădejde celui care se roagă. Ce eroare! Acești oameni nu vor să priceapă că rugăciunea credinței înduplecă atotputernicia lui Dumnezeu și că Dumnezeu, prin aceea că răspunde celui credincios, intervine realmente cu minuni și ajutor în viața pământească.

Acum au trecut cam șase ani de când credincioasa fiica a unor părinți credincioși, pe atunci în vârstă de 17 ani, s-a îmbolnăvit de convulsii epileptice. Acestei vieți tinere nu i-a lipsit nimic din ce au putut dragostea și purtarea de grijă a unor părinți înstăriți să întrebuințeze în îngrijirea copilei care creștea. Nimeni nu știa cum a apărut așa dintr-odată această boală tristă și incurabilă. Jalea părinților a fost mare. – Copila și-a urmat liniștită drumul, ce-i drept, abătută, dar fără să se plângă și cu deplină încredere în credincioșia și înțelepciunea minunatului ei Păstor. Mai exista și un vechi prieten al acestei familii, credincios, care a cerut de multe ori de la Domnul însănătoșirea acestei fiice iubite a prietenilor săi, cu toate că știa și își spunea lui însuși iar și iar,

că pentru bolnavii epileptici pare exclusă vindecarea după ideile omenești. Părinții au mers cu copilul lor la cei mai experimentați medici, au încercat orice tratament și cură; dar toate n-au arătat nici un rezultat. Într-adevăr, părinții cereau cu rugăciune și stăruință fierbinte, dar în adâncul inimii lor nu mai mocnea nici o speranță că Domnul va da vindecare acestei boli înfricoșătoare. Fiica a rămas liniștită, supusă voii Domnului ei, despre care știa că poate vindeca și despre care mai știa că este desăvârșit în toate căile Sale.

Astfel au trecut cinci ani. Atunci părinții au mers cu fiica la un medic care a constatat că declanșarea acestei aparente epilepsii a avut loc după o îmbolnăvire gravă de pojar. Pe atunci, în urma unei sprieturi neașteptate la fetele tinere, pojarul se lipea de organele interne. Acest medic văzuse deja o serie de cazuri asemănătoare, în care după scarlatina sau pojar au apărut simptome epileptice, dar care au fost complet biruite prin remedii corespunzătoare. El și-a folosit experiența și în acest caz, și iată, epilepsia a dispărut, fiica s-a făcut sănătoasă. **Multe rugăciuni au fost ascultate.** Părinții și fiica au văzut că este realitate faptul că Domnul poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi (Efeseni 3,20).

Ascultă ce spune Dumnezeu: „Iată, Eu sunt DOMNUL, Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva prea greu pentru Mine?” (Ieremia 32,27.) Prietene, întipărește-ți acest cuvânt în inimă: „Dumnezeu poate!”

Majoritatea oamenilor **L-au eliminat** pe Dumnezeu din viața, din gândirea, din dorințele, din speranțele, din comportamentul lor. Dar dacă tu faci aceasta, îți pricinuiesti singur o pagubă nemărginită. Ține minte bine: **Dumnezeu nu se lasă eliminat!** Tu poți, într-adevăr, să elimini binecuvântările lui Dumnezeu din viața ta prin încăpățănare și necredință, dar nu poți să elimini intervențiile și guvernările lui Dumnezeu, pedepsele și judecățile Sale. Dumnezeu îți trimite un îndemn binecuvântat; El îți spune: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te sprijini pe înțelepciunea ta!” (Proverbe 3,5).

Dar oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu preferă să se bazeze pe rațiunea lor, pe experiența în afaceri, pe puterea lor de muncă, pe banii lor, pe medicii lor. Ei sunt obișnuiți să-L privească pe Dumnezeul atotputernic ca pe o personalitate neimportantă, îndepărtată sau ca pe o noțiune goală. Ei sunt orbi și surzi pentru minunile lui Dumnezeu, nu înțeleg nici mila și bunătatea Lui, nici seriozitatea și avertizările Lui. Dacă Dumnezeu le menține viața într-un mod minunat, dacă abate de la ei primejdii, atunci ei consideră aceste lucruri o întâmplare. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre ei: – „Pentru că ei nu iau aminte la lucrările DOMNULUI, la lucrarea mâinilor Lui,” (Psalmul 28,5). **Este aceasta valabil și pentru tine și pentru trecutul tău?** – Lasă-te convins prin faptele din viața practică, pe care această pagină ți le pune așa de simplu în fața ochilor, de cât de minunat poate Dumnezeu să intervină și să ajute!

Un fierar, care se îndeletnicea în același timp cu comerțul cu obiecte de bucătărie și de menaj, povestește:

Acum mai mulți ani am ajuns în mare necaz din cauza problemelor de afaceri și a bolii îndelungate, așa că existența mea era în primejdie. De mai multe ori pe zi plecam din fierărie, de la muncă, în camera mea și cădeam înaintea Domnului ca să mă plâng de situația mea. Aceasta am făcut-o mai multe zile. La aceasta îmi era în mod deosebit pe inimă și onoarea Domnului. Mult timp, ajutorul părea că nu va veni; dar a venit. Într-o fabrică mare din localitate a fost angajat un maistru nou; acesta a venit, necunoscut și neașteptat în prăvălia mea și a cumpărat o mobilă întregă de bucătărie și a plătit-o în numerar. Acum aveam exact ce-mi trebuia ca să mă descurc cu îndatoririle mele, așa că am fost păzit de ceea ce era cel mai grav și Domnul a ajutat în continuare. – Deosebit de ciudat a mai fost, că acest maistru, căruia nu-i plăcea în fabrică, după câteva săptămâni a vândut iar totul și s-a întors cu familia lui în sudul Franței, de unde venise. Dar eu am fost salvat de ruină prin el.” –

Poate ai crezut și tu până acum că poți să răzbești în viață cu devotament și muncă chiar și fără ajutorul și binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar ceea ce ai citit aici trebuie să te convingă

totuși, că numai și numai intervenția lui Dumnezeu i-a ajutat pe acești oameni, care și-au găsit adăpostul la Isus, crezând.

Oare ce fel de oameni au fost aceștia? Au fost creștini credincioși, adevărați copii ai lui Dumnezeu, care au putut să spună: Îl cunosc pe Dumnezeul veșnic ca Tată în Hristos. Ei au căutat și au găsit **iertare** din adâncurile vinei, la Isus, Fiul lui Dumnezeu, cum scria acel maestru lăcătuș-artist în scrisorile lui. Harul lui Dumnezeu le-a iertat totul, au găsit pace cu Dumnezeu și au devenit copii preafERICIȚI ai lui Dumnezeu, astfel de oameni, care Îi spun totul minunatului lor Domn și Păstor, Isus, Îi încredințează tot și așteaptă liniștiți ajutorul Lui. Ești tu un astfel de copil împăcat al lui Dumnezeu? **Îl cunoști pe Dumnezeu ca Tată al tău?**

Nr. 44 CINE VA FI URMĂTORUL?

„Fiindcă plata păcatului este moartea, însă darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru” (Rom.6.23)

Un german⁴ care acum câțiva ani a plecat la o fabrică, adânc în pădurea virgină din Congo, povestește: era într-o duminică la prânz. Cu câteva ore mai devreme venisem proaspăt din Europa și cei cinci albi prezenți tocmai se străduiau, din răutate sau din plictiseală, să bage spaima în mine în legătură cu grozăviile și primejdiile vieții din pădure. Când au observat că descrierile lor mă lasă rece, unul m-a întrebat deodată foarte direct:

„Ați văzut deja cimitirul nostru faimos? Nu? O, trebuie să-l admirați! Veniți cu noi!” – Mormintele singuratică zăceau pașnic în lumina soarelui de seară, foarte bine ascunse în cea mai luxuriantă floră tropicală. Jos clipea râul pe lângă malul visător și le cânta adormiților tăcuți de sus străvechea lui melodie. –

„Vedeți dumneavoastră, acesta a murit de hemoglobinurie, acesta de malarie, acela de dizenterie, cel din colț a apucat, în febră, o sticlă greșită și aceasta se pare că nu i-a picat deosebit de bine. Vecinul lui de aici și-a tăiat venele. - De ce? Na, de frică! Într-o bună zi a venit din pădure o caravană mai mare de purtători, cu cântec, și ghinionistul de aici a confundat cântatul tăragănat cu strigătul de război al băștinașilor, care voiau să ia cu asalt fabrica. Așa că pentru a nu fi căsăpît (omorât) de negri, după cum se temea, a preferat s-o facă singur. - - Ei, și acesta de aici iar hemoglobinurie, acesta malarie ș.a.m.d., ș.a.m.d. O colecție frumoasă de tot, nu-i așa? Dar din cauza aceasta nu trebuie să vă fie teamă; în fond, a mai rămas un loc liber și pentru dumneavoastră. Câți suntem, de fapt? - Șase? – Să vedem! – Într-adevăr, avem numai bine toți loc aici!” - -

Deja în duminica următoare zăcea chiar el acolo.

În dimineața de după acea scenă din curtea bisericii, omul s-a plâns de stare de rău și avea temperatură ridicată. Când marți dimineața încă nu s-a simțit mai bine, s-a culcat; în ziua următoare și-a pierdut cunoștința și zăcea acolo, respirând scurt și repede, cu pleoapele închise pe jumătate, cu ochii dați peste cap și cu gura căscată. – Eram în fața unei enigme. Se pare că nu era malarie, căci temperatura corpului se ridica numai puțin peste norma admisă; hemoglobinurie iar nu putea fi, după simptome - și dizenterie cu siguranță nu. Deci ce era? Unii au pus chiar întrebarea ridicolă, dacă nu cumva este vorba numai despre prefăcătorie, ca să se eschiveze de la munca tot mai multă.

Dar bănuitorii aveau să învețe curând ceva mai bun. Omul vrednic de compătimit a murit sâmbătă după-amiază, în convulsii puternice, fără să-și mai vină în fire nici măcar pentru o clipă.

În timp ce încredințam jurnalului meu impresiile mele din ultima vreme, în fața ferestrei mele se asambla repede un sicriu din scânduri de la lăzile pentru puști.

---

⁴ Reproducere scurată din „Colonie und Heimat”, anul 5, nr.10

Când așa-zisul sicriu a fost gata într-un timp uimitor de scurt, a fost îmbrăcat pe din afară cu un material albastru-închis, în lipsa stofei negre, și mortul a fost culcat înăuntru, după ce toți i-am strâns mâna în semn de adio. Loviturile grele de ciocan, la bătutul capacului în cuie, l-au călcat pe câte unul pe nervi, iar unii au reușit chiar să stoarcă niște lacrimi, cu toate că mai înainte au criticat pe toate tonurile „prefăcătoria”. Apoi, încet, sicriul acoperit cu steagul german a fost dus la clădirea direcțiunii, unde a rămas până a doua zi, pe verandă, în mijlocul câtorva lumânări. Steagul fabricii, pus la mezanin, atârna liniștit. Lumina lumânărilor se vedea strălucind până departe în noaptea tropicală; chiar și sicriul se distingea trist în mediul lui întunecos.

În dimineața următoare am mers la înmormântare, îmbrăcați în alb orbitor. Șase negri de aceeași înălțime au purtat mortul la somnul de veci și în afară de noi, albi, l-au urmat încă mulți negri. După ce sicriul a fost jos și fiecare alb a aruncat un pumn pe pământ pe el, a fost impresionant să vezi cum negrii s-au înghesuit acolo ca să facă același lucru. De îndată ce ultimul bulgăre a acoperit mormântul proaspăt, steagul a fost ridicat din nou și fâlfâia vesel în vântul de dimineață.

Omul acesta a existat cândva! – **În urmă cu o săptămână mai stătea aici vioi și sănătos, batjocorind moartea, și acum zăcea aici, primul dintre noi șase.** –

Cât de potrivit prezintă această întregă relatare cuvântul: „**Fără nădejde și fără Dumnezeu în lume**”. Totuși, părea că toți acești oameni nu știau **nimic** despre veșnicia spre care se îndreptau, despre responsabilitatea lor față de Dumnezeu și despre dragostea lui Dumnezeu, care a venit pe pământ în Hristos, pentru a ne aduce nouă, celor vinovați, harul și viața veșnică.

Ce trist este să vezi un bărbat care intră în lupta vieții fără să cunoască refugiul la Dumnezeu! El lasă în seama întâmplării, după cum crede, dacă va obține reușita în munca lui. Dacă se va mai întoarce vreodată acasă, sănătos sau bolnav, - cine știe! Îi vedem pe oameni murind de jur-împrejurul nostru, dar nu știm cât de repede ne vine rândul. Până atunci muncim, ne ostenim, plantăm, construim, achiziționăm – vorbim, glumim, râdem ca să uităm de propria deznădejde.

Dar pentru a păși așa ceva nu este nevoie să călătorim în Congo - această stare a inimii o întâlnim și în patria germană, din nefericire la mult prea mulți oameni și de câte ori nu găsim și la noi oameni ușuratici, superficiali, care tratează moartea ca pe un lucru absolut indiferent!

Se petrecea vesel pe ringul de dans din L., un sat mic. Lina X. era ce mai zburdalnică. Glumea și râdea fără încetare; un cerc mare de oameni tineri ascultau râzând vorbele ei ușuratice. După un dans, Lina s-a dus la o fereastră deschisă. Un om trecea încet pe acolo; în urmă cu câteva zile îi fusese dat postul de gropar. Într-o toană exuberantă, fata i-a strigat: „Hei, groparule! Încă n-ai săpat groapa pentru nimeni. Vreau să fiu eu prima!” Toți s-au speriat; Lina a privit în jur râzând, ochii îi străluceau; și s-au întors la învâlmășeala dansului. – Dar după câteva zile, fata așa de puternică era palidă și bolnavă; a făcut o pneumonie care a curățat-o repede. Atunci, noul gropar a săpat prima groapă, într-adevăr, pentru ea.

Când odinioară credinciosul martor al lui Isus, evanghelistul George Whitefield (1714-1770) a călătorit de la Gibraltar spre America de Nord cu un transport de soldați englezi, a propovăduit zilnic Evanghelia tuturor ofițerilor și subalternilor lor. În această călătorie lungă și dificilă, pe corabia supraaglomerată au murit numai două persoane, și anume, un soldat care s-a sinucis la beție, și bucătarul **corăbiei**. Acesta din urmă a declarat că vrea să rămână nelegiuit până la doi ani înainte de moartea lui; atunci se va converti și Îi va sluji lui Dumnezeu. Puțin după aceea s-a îmbolnăvit și a murit **în decurs de șase ore**.

Acești oameni ușuratici au făcut din moarte subiectul glumelor lor. Dumnezeu a răspuns la batjocura lor. **Oare a însemnat batjocura lor curaj?** Vai, nu! Nimic altceva decât impertinență nelegiuită. – Moartea îl smulge pe om dintr-odată din timp și-l duce în veșnicie, din viața pământească, unde poarta harului îi stă încă deschisă, în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu, unde cel necredincios și batjocoritor nu găsește har, ci judecată. O, sărmanii oameni,

care nesocotesc harul lui Dumnezeu! Lasă-te avertizat: **să nu faci niciodată moartea subiect al glumelor tale. Tu nu știi cine va fi următorul pe care moartea îl va smulge de aici.** Dumnezeu ne-a ascuns acest lucru. El spune tuturor oamenilor: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27). Ești pregătit să mergi în pace dacă Dumnezeu te recheamă? Știi unde mergi? Ești răscumpărat, spălat cu sângele lui Isus? Ești adăpostit la inima lui Isus? Cine știe aceasta sigur, nu face niciodată glume despre moarte. Și nici să nu crezi că oamenii care vorbesc batjocoritor, râzând de moarte și care se prefac că pentru ei moartea ar fi un lucru mărunț – să nu crezi că aceștia sunt într-adevăr eroi care fac față cu inima liniștită și cu sânge rece la orice primejdie! Vei vedea de multe ori contrariul. Un creștin adevărat nu se teme de moarte. Dacă a umblat credincios, aceasta va fi o preafericită plecare acasă. Ce frumos dacă un creștin care se stinge poate să spună în pace ca slujitorul credincios al lui Avraam: „Nu mă opriți, fiindcă DOMNUL mi-a dat reușită în călătoria mea; trimiteți-mă înapoi la stăpânul meu!” (Geneza 24,56.) Desigur, aici curg lacrimi de la cei care rămân în urmă, dar ele sunt plânse în pace.

Dar ce înseamnă moartea unui neconvertit? Timpul harului a expirat – vina unei vieți întregi îl însoțește în veșnicie pe muribund; toate celelalte le lasă în urmă, pământul și tot ce a avut el sau a savurat aici se scufundă în adâncurile cenușii – poarta veșniciei se deschide și ochiul lui vede deja tronul Judecătorului sfânt și drept. Cine este Judecătorul? **Isus!** Același care a întins dinspre cruce brațele salvatoare spre păcătosul vinovat, care de atâtea ori a chemat, care a căutat și a avertizat atât de sincer. Dar acum nu mai este Salvatorul; acum este **Judecătorul!** O, prietene, gândește-te la aceasta! Ești încă în timpul harului, iar **Salvatorul îndeamnă și cheamă.** Încă mai bate la ușa inimii tale și-ți spune: „Fiindcă plata păcatului este moartea, însă darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru”.

Nr. 45 O STRADĂ CIUDATĂ ÎN VECHIUL BABILON

„Cine crede în Fiul are viața veșnică.” (Ioan 3,36)

Prin săpăturile din Ninive și Babilon aruncăm priviri uimite în viața de mult apusă a popoarelor. Surprinzător la aceasta este, cum viața și inima oamenilor a rămas neschimbată prin milenii, în ciuda transformării culturii și a tuturor descoperirilor traficului modern. – Atunci, ca și astăzi, este valabilă pentru viața pământească acea descriere pe care Domnul a făcut-o despre oamenii dinainte de potop și din zilele Sodomei: „Mâncau, beau, se însurau, se măritau - cumpărau, vindeau, plantau, construiau” (Luca 17,27-28). Atunci, ca și astăzi, era valabil despre inimile oamenilor ce spune prorocul: - „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască? Eu, DOMNUL, cercetez inima și încerc răunchii, ca să dau fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui” (Ieremia 17,9-10).

În 1864 s-a dezgropat palatul regelui Sargon al II-lea, acel rege din Asiria care a cucerit Samaria în anul 720 înainte de nașterea Domnului și a dus în robia asiriană cele zece seminții ale lui Israel. Acest palat a fost împodobit cu tablouri din alabastru, cu lucrătură în relief, care reprezentau guvernarea și faptele acestui rege războinic și cumplit. Aici sunt tablouri în care prizonierii regelui sunt torturați sub ochii lui. Un alt tablou prezintă uriașa sală de audiențe a regelui; la intrarea domnitorului, cei adunați cad la pământ înaintea lui și ating pământul cu fruntea. În 1854 a fost descoperită restul arhivei statului și marea bibliotecă din Ninive. Documentele găsite acolo constau din plăci de lut ars, în care sunt îngropate semnele scrierii. Prin aceste documente, pe care acum, după descifrarea scrierii cuneiforme de atunci, le putem citi cu siguranță, aruncăm priviri felurite atât în viața oamenilor bogați, cât și în a celor săraci. Găsim scrisorile unui rege către mama lui, în care fiul liniștește îngrijorările mamei pentru viața

lui. Găsim o lege care hotărăște: Dacă un negustor vinde cereale, ulei sau altă marfă, atunci cumpărătorul să-i numere banii și să primească de la vânzător o chitanță pentru ei. Alte legi se referă la vânzarea de gospodării țărănești. Dar poate că nici o dezgropare nu ne lasă să aruncăm o privire așa de aparte în gândurile acelei vremi, ca descoperirea unei mari străzi splendide din Babilon, care a fost, probabil, strada de procesiune spre un templu mare (ea a fost descoperită de dr. Coldewey în perioada dintre 1898 și 1900). Plăcile din piatră de var ale acestei străzi purtau toate inscripția: „**Dăruiește-mi viața veșnică!**”⁵

Cât de mult dovedește aceasta adevărul, că Dumnezeu a **pus veșnicia în inima oamenilor**, chiar și a păgânilor. Da, așa este scris: „El a făcut orice lucru frumos la timpul lui; a pus în inima lor veșnicia, încât omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu” (Eclesiastul 3,11).

Dacă o personalitate a acestui pământ pune astăzi să se construiască o stradă în care fiecare piatră poartă inscripția: „**Dăruiește-mi viața veșnică!**”, atunci mulțimea oamenilor n-ar ezita să-l batjocorească. Ei și-ar da cu părerea că omul este un exaltat religios. Dar Cuvântul lui Dumnezeu apreciază orice om care năzuiește spre viața veșnică. Este scris că Dumnezeu va răsplăti fiecăruia după faptele lui: „**va da viața veșnică celor care prin stăruința în bine caută slava, cinstea și nemurirea**” (Romanii 2,7).

Probabil n-a existat niciodată o perioadă, ca în prezent, în care puhoiul lucrurilor pământești și trecătoare din viața publică, personală și de familie pare că șterge definitiv orice gând la veșnicie. Forța concurenței în comerț și în industrie, cererile crescute în toate ramurile profesionale pretind o exploatare a timpului și a energiei, care nu era cunoscută pe vremuri. Traficul fără răgaz, poșta, telegraful, telefonul – totul obligă la economia de timp și la exploatarea timpului. Astfel pare că nu mai este timp decât pentru lucrurile trecătoare, pentru îndatoririle pământești. Munca profesională, afacerea, câștigul, dorința de a propăși mistuie puterea și gândurile oamenilor moderni. Ei primesc, începând din tinerețe, cu o putere covârșitoare imprimarea: Folosește timpul și energia pentru a agonisi și a savura – nu există nimic altceva, decât această viață pământească! **Ce minciună uriașă, pe care stăpânul acestei lumi se străduiește s-o spună zilnic inimii oamenilor!**

Când Fiul lui Dumnezeu a umblat pe pământ, a venit la El un tânăr cu întrebarea: „**Ce bine să fac ca să am viața veșnică?**” (Matei 19,16). **Dorința după viața veșnică** a devenit puternică în viața acestui om tânăr. Oare există asemenea tineri și în tineretul nostru german de astăzi? Mulți îți vor spune: Nu! Acestea sunt idei învechite! Dar fii convins că există totuși mulți **a căror inimă tânjește după viața veșnică, adică după siguranță, nădejde, pacea cu Dumnezeu.**

Ai întrebat vreodată, prietene, în mod serios **despre viața veșnică**, dacă nu cu buzele, totuși, măcar cu inima? Sau este aceasta o problemă indiferentă pentru tine? **Ce este viața veșnică? Cum se obține, unde se găsește, în ce constă, când începe?**

Într-adevăr, aceste întrebări sunt de o însemnătate mai mare pentru fericirea vieții tale, decât salariul tău, hainele tale, locuința ta, mâncarea și băutura.

Viața pământească pe care ai primit-o de la tata și de la mama expiră repede, te îndrepti spre moarte. Știi lucrul acesta. Nici un doctor, nici un medicament, nici un sacrificiu și nici o virtute nu țin moartea departe de tine, dar Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit pe pământ ca să te salveze din blestemul păcatului și de sub puterea morții. „**Fiindcă plata păcatului este moartea, însă darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru**” (Romani 6,23). Da, El S-a încărcat cu vina ta. El a primit pe crucea de la Golgota pedeapsa pe

---

⁵ Cele relatate aici sunt extrase dintr-un articol științific al dr. H. P. din revista „Täglichen Rundschau”, din 01.12.1900.

care ai meritat-o tu. Privește, crezând, la El, apucă cu toată încrederea acest mesaj mare al harului: Sângele Fiului lui Dumnezeu a curs pe crucea de pe Golgota ca să te împace cu Dumnezeu! Pune, crezând, toată viața ta sub har și astfel sângele împăcării te spală de toate petele vinei și Dumnezeu îți dă **viața veșnică**. „**Cine crede în Fiul are viața veșnică.**” -

În ce constă „viața veșnică”? Este preafelicita siguranță a iertării întregii vini și în același timp pace și bucurie. În inima ta va fi turnată dragostea cu care te iubește Dumnezeu. Vei fi sigur că ești un copil iubit al Dumnezeului veșnic, că ai o patrie și o moștenire în casa Tatălui. Atunci vei putea să pui liniștit în mâna lui Dumnezeu toate grijile și necazurile tale, știind că Tatăl tău din cer îngrijește de toate. Poți să treci fără frică și teamă prin viață și prin moarte. **Iată, aceasta este viața veșnică, o viață sub harul lui Dumnezeu.** Ea începe deja aici pe pământ. Moartea, decesul n-o întrerup, nu, moartea nu face decât s-o ducă la țintă, ea îl duce pe orice copil al lui Dumnezeu: de la credință, la vedere, din timpul de încercare, în slavă.

Acum știi ce este viața veșnică și cum se poate găsi și când începe. Evanghelia harului îi cheamă pe toți oamenii la mântuire și la viața veșnică, nici unul nu este prea rău, nici unul nu este prea vinovat. **Poarta harului este larg deschisă pentru toți;** de aceea este scris: „Iar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin dreptate, **dând viață veșnică prin Domnul nostru Isus Hristos**” (Romani 5,20-21).

Nr. 46 FALSIFICATORUL DE BANI

**„Vai de cei care numesc răul bine și binele rău,
care spun că întunericul este lumină și lumina întuneric,
care dau amărăciune în loc de dulceață și dulceața în loc de amărăciune!”
(Isaia 5,20)**

Codul penal al Reichului german pedepsește cu închisoarea orice fel de falsificare de bani, și nu sub doi ani (§146). Prin aceste prevederi ale codului penal, statul îi protejează pe cetățenii lui, ca să nu fie înșelați prin bani falși. El se protejează în același timp pe sine însuși, prin aceea că asigură moneda bătută de el. Toate casieriile publice și băncile sunt obligate să rețină imediat orice moneda și orice bancnotă falsă și să-l denunțe pe cel care a pus banii falși în circulație.

În ciuda pedepselor grele cu care amenință legea, falsificarea de bani apare întotdeauna din nou. Ba sunt descoperite bancnote de o sută mărci falsificate, ba sunt descoperite monede false de douăzeci sau de două mărci. Tentația de a câștiga mii de mărci fără efort este prea mare. Bandele de falsificatori de bani se ocupă de meșteșugul lor rentabil și infrațional în ateliere ascunse cu grijă.

Astfel a fost observată acum câțiva ani existența unor bani falși în Stettin și în localitățile învecinate. A durat mult până poliția de criminalistică a dat de urma falsificatorilor de bani. Dar, în sfârșit, s-a putut stabili că monedele de două, de trei și de douăzeci de mărci aveau punctul de plecare de la un lăcătuș. Poliția a pătruns într-o noapte în locuința acestui bărbat. Lăcătușul a fost arestat după o rezistență violentă și într-o cameră din fund a fost găsit un atelier de falsificat bani, complet dotat cu toate uneltele și mijloacele științifice pentru fabricarea banilor falși, derivate galvanice, băi de nichel și de argint, forme și așa mai departe. S-a dovedit că o bandă formată din bărbați și femei se ocupa de fabricarea banilor falși și tot ei îi puneau în circulație. La un meșteșugar care făcea parte din bandă s-au găsit carnete de economii în valoare de 8000 de mărci, care constituiau partea lui de câștig din falsificarea de bani.

Pentru poliție este aproape întotdeauna o luptă pe viață și pe moarte când este vorba despre arestarea falsificatorilor de bani, căci asemenea infractori nu se sperie de nici o faptă violentă. În

mod obișnuit banii falși sunt repede descoperiți, la atenția care domnește astăzi în circulația banilor; avertizările oficiale fac publicul atent și în majoritatea cazurilor duc la descoperirea falsificatorilor de bani.

Numai un falsificator își face meșteșugul rușinos sub ochii întregii lumi, nepedepsit; lui nu-i poate veni de hac nici poliția, nici procurorul – **este satan**, marele înșelător. Fii cu băgare de seamă, prietene, ca să nu iei de la el monedele lui de aur falsificate și să fii nevoit după aceea să te plângi ca un om înșelat, că ți-ai dat bunurile prețioase pe monede fără valoare.

Una dintre monedele de aur falsificate ale marelui falsificator se numește „**pofta tinereții**”; alta se numește „**plăcerea vieții**”. Amândouă arată ca veritabile. – Oare să nu se bucure un om tânăr de forța tinereții lui și să savureze viața pe care i-a dat-o Dumnezeu? Oare să nu folosească puterea minții și a trupului, ca să realizeze lucruri mari și să se bucure de toate lucrurile în care Dumnezeu îi dă reușită? Firește că așa trebuie să faci! Și Cuvântul lui Dumnezeu îi spune celui credincios: „Încolo, fraților, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice virtute și orice laudă, la aceasta să vă gândiți” (Filipeni 4,8). Dar oare la aceasta se referă marele ispititor, stăpânul acestei lumi, când le spune oamenilor tineri: Savurează-ți viața; numai o dată ești tânăr!? Ah, nu! El înțelege prin aceasta ca ei să zacă în cârciumă, să se întrecă la băut, să cânte cântece deocheate, să ducă la cârciumă sau pe ringul de dans groșii economisiți cu greu, de care mai este lipită sudoarea tatălui și a mamei. El înțelege prin aceasta ca ei să meargă pe căile curviei, să savureze pofta cărnii, să nesocotească poruncile lui Dumnezeu, să spună fără rușine glume și anecdote murdare. El înțelege prin aceasta ca ei să-L disprețuiască pe Dumnezeu și veșnicia, să batjocorească Cuvântul lui Dumnezeu, să desconsidere îndemnul tatălui și ale mamei. Câți oameni tineri nu se lasă ademeniți pe căile păcatului, înșelați de exuberanța și batjocura camarazilor lor! Unul spune: Cui nu-i plac vin, femei, cântat,/ Rămâne un înapoiat! Altul strigă: Vesel de-ai trăit, ferice de-ai răposat,/ Socoteala diavolului ai stricat! Al treilea spune: Trăiți-vă aici viața-n plăcere,/Căci nu-i altă lume, nici revedere! Astfel se mână, unul pe altul, pe o cale a vieții despărțită de Dumnezeu.

Ce repede se împietrește conștiința! Același tânăr care plecat din casa părintească nepătat din punct de vedere moral, cu ochi strălucitori, ca speranță și bucurie a părinților lui, se întoarce schimbat după câțiva ani. Bucuria a dispărut din ochii și de pe fața lui, curajul tineresc este epuizat, a învățat să cunoască adâncurile păcatului și vai, trupul tânăr al atâtor oameni este otrăvit de boli rele, murdare! Abia după ce a băut câteva pahare de bere sau de țuică devine iar vioi și pare că-și vine în fire. Dar în dimineața următoare iar s-au dus toată bucuria și tot curajul vieții.

Ei, a fost aceasta **plăcerea tinereții și bucuria vieții**? Ah, nu, sărmanul tânăr a plătit slujirea păcatului și calea nelegiurii cu prețul adevăratei bucurii, al puterii tinerești și cu curăția morala a conștiinței sale. Marele falsificator l-a escrocat de aceste comori cu bani falși. Și Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre bucuria tinereții; el spune: „Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile inimii tale și plăcute ochilor tăi; **dar să știi că pentru toate acestea Dumnezeu te va chema la judecată**” (Eclesiastul 11,9).

O altă monedă falsificată se numește „**Informație și cunoaștere**”. Câte unui om tânăr i se spune: Doar nu mai crezi în Biblie! Nici un om instruit nu mai crede în ea. Știința modernă a dovedit de mult că Biblia este o carte cu totul omenească, plină de contradicții. Care om cult mai crede astăzi în veșnicie, în Dumnezeu, în judecată? Acestea sunt lucruri cu totul sumbre, de Evul Mediu, care nu se potrivesc deloc cu epoca modernă. Cine se mai ocupă în ziua de azi cu rugăciunea și citirea Bibliei? Și iată, nenumărați oameni înșelați, orbiti de strălucirea falsă, preiau asemenea învățături amăgitoare. Ei nu mai vor să fie valabil cuvântul „păcat” și spun: Fă ce-ți place! **Astfel își împietresc conștiința și întorc spatele Dumnezeului veșnic, Mântuitorului salvator, care caută.** Au respins mângâierea, nădejdea și chemarea harului.

Apoi vine necazul vieții, boala, eșecurile, dezamăgirea, atunci omul se află în nenorocire – „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2,12). Îl apucă disperarea, pune mâna pe funie sau pe revolver. Atunci se apropie din nou marele falsificator de bani, cu o monedă de aur, falsificată: **Pune-ți capăt - atunci ai liniște - odată cu moartea se termină totul!** Nebunul înșelat crede. El se aruncă în mod sinucigaș în pierzarea veșnică. Satan l-a înșelat și i-a răpit credința, nădejdea și viața veșnică. Cel înșelat „s-a înșelat singur în sufletul lui” (Ieremia 42,20).

Isus, Mântuitorul salvator, a stat pe drumul vieții acestui om, a vrut să-l facă fericit, l-a chemat în har. A fost zadarnic. Păcătosul a disprețuit dragostea lui Dumnezeu, care a întins de la cruce spre el mâinile salvatoare. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește acuzator despre cei înșelați: „Și aceasta este judecata: că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3,19).

Satan mai are încă multe monede false, cu strălucire orbitoare, de exemplu, aceasta: **Banii aduc fericirea!** Mii de oameni sunt înșelați cu această strălucire falsă. O, păzește-te! Numai Unul te poate face fericit și bogat: **Isus, Mântuitorul salvator**. La El nu este nimeni înșelat, la El totul este autentic și adevărat. El îi cheamă pe cei tineri și pe cei bătrâni, pe cei săraci și pe cei bogați, pe cei răi și pe cei buni, și pentru oricine are o **remediere desăvârșită, fericirea adevărată a vieții. Îl cunoști? Ai venit la El? El te caută și te cheamă și îți spune avertizând: „Vai de cei care numesc răul bine și binele rău, care spun că întunericul este lumină și lumina întuneric, care dau amărăciune în loc de dulceață și dulceața în loc de amărăciune!”** Cel care se ocupă cu meșteșugul minciunii este satan, **mincinosul de la început**. Păzește-te de orice monedă falsă!

Nr. 47 UN UCIGAȘ ÎN MASĂ

„Bețivii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,10)

S-au făcut asocieri istorice între marile accidente și războaie, în care și-au pierdut viața mulți oameni. Dar cine să enumere toate bătăliile sângeroase, cutremurele și accidentele în care zeci de mii și sute de mii de oameni au fost smulși dintr-odată în veșnicie? Fiecare eveniment de felul acesta impresionează pentru câteva zile inimile oamenilor și le umple discuțiile. Dar în acest timp, prin poporul nostru trece un ucigaș în masă foarte cunoscut, care în decursul anilor a omorât mult mai mulți oameni decât toate cutremurele și războaiele împreună; acesta este **alcoolul**. Cu toate acestea, poporul nostru german îl lasă liniștit în voia lui pe acest ucigaș în masă. Râuri de lacrimi curg prin suferință, mizerie și sărăcire, pe care le poartă băutura în poporul nostru.

Un medic scrie: „În patru comunități peste care se întinde activitatea mea de 11 ani, în ultimii zece ani s-au prăpădit 30 de tați de familie din cauza consecințelor cronice și acute ale otrăvirii cu alcool, adică din cauza urmărilor beției sau la beție.

Dintre acești 30 de tați de familie decedați din cauza epidemiei alcoolice, doi au murit prin sinucidere, șapte de stop cardiac, comoție cerebrală și hemoragie pulmonară, ca urmare a spargerii unor vase mai mari, doi au murit de fractură de craniu în urma căderii în stare beție, opt de o boală de inimă, de cele mai multe ori asociată cu dropica, doi de tuberculoză, cuplată cu degenerarea inimii și a vaselor, unul de gută și de cancer de esofag, unul de necroză și șapte de pneumonie cu delir alcoolic. N-au fost paturi de moarte încurajatoare. – Nu sunt în măsură să pot socoti ce sume au pierdut acești 30 de nefericiți și familiile lor în timpul bolii, ca urmare a otrăvirii lor cu alcool, în câștigul zilnic păgubit și costurile tratamentului, ce au pierdut prin

moștenirea stării bolnăvicioase și a incapacității de muncă a copiilor lor, câtă fericire pământească a acestora, câte valori morale printr-un mediu dezordonat pentru întreaga viață a comunității, câți bani în numerar din cauza lipsei de lucru, deoarece în urma viciului lor au ajuns de multe ori fără lucru și câștig, câți bani s-au pierdut și câte pedepse cu închisoarea ale acestor 30, pentru delict de care s-au făcut vinovați la beție. Dar cât de mult au pierdut aceste 30 de văduve cu orfanii lor prin moartea timpurie a întreținătorului lor se poate socoti aproximativ, și anume, socotit venitul fiecăruia, în medie de 1000 de mărci, în acești 10 ani: $30 \times 10 \times 1000 = 300.000$ de mărci.”

Cât de potrivit spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt plângerile? Ale cui sunt rănilor fără motiv? Ai cui sunt ochii roșii? Ale celor care întârzie la vin și se duc să golească paharul cu vin amestecat. Nu te uita la vin când curge roșu și face mărgăritare în pahar; el alunecă ușor, dar pe urmă mușcă întocmai ca un șarpe și înțepă ca o viperă” (Proverbe 23,29-32).

Când este descoperită o crimă, firește că este pomenită sau descrisă arma cu care s-a făcut crima, fie că este topor sau revolver, **dar se caută criminalul**. Acesta trebuie făcut inofensiv. Bineînțeles că alcoolul este o armă mortală; **dar cine este ucigașul, cel care folosește arma?** De fapt, despre el este vorba, dacă trebuie împiedicată crima, ruina, distrugerea vieții și a fericirii de familie. Ucigașul **este satan**, despre care Domnul spune: „El de la început a fost ucigaș” (Ioan 8,44). Același, care prin păcat a adus moartea în lume, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor, este acela care îi mână pe oameni la pieire prin forța alcoolului, care îi înșală și le răpește fericirea vieții pentru timp și veșnicie. Cine vrea să scape de primejdiile acestui ucigaș, trebuie să-și găsească adăpost la Isus, care S-a arătat „ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3,8).

Firește că este bine să cunoaștem primejdiile armelor satanice. Dar prin aceasta nu poate fi ajutat nimeni. Dacă găsești un salvator care să te păzească zi și noapte, care să te facă să locuiești în siguranță, abia atunci poți să spui: sunt adăpostit! Acest Salvator este numai Isus Hristos. Dacă stai sub protecția Lui, atunci poți să te bucuri împreună cu David: „DOMNUL este lumina și mântuirea mea; de cine să mă tem? DOMNUL este tăria vieții mele; de cine să-mi fie frică?” (Psalmul 27,1.) Îl cunoști pe Isus? El le spune oamenilor în Cuvântul lui Dumnezeu: „Nu vă înșelați: nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii, nici hoții, nici lacomii de bani, **nici bețivii**, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,9-10). – Acest cuvânt dumnezeiesc, serios, care îi închide bețivului poarta Împărăției cerești, trebuie să le fie mărturisit cu seriozitate sfântă acelor care în nerușinarea lor rostesc cuvinte ca acesta: „Cine nicidecum nu s-a îmbătat,/ Nu-i bărbat adevărat!”

În timp ce mame palide împreună cu copiii lor flămânzi se plâng de nenorocirea pe care le-a adus-o alcoolul, în timp ce părinții jelesc după fiii lor pierduți, care au ajuns de timpuriu bețivi, lumea pierdută salută paharul cu țuică, ulciorul cu bere și sticla cu vin ca pe cele care te fac să uiți grijile, ca pe cele care aduc veselia. De la orice tânăr care face neexperimentat primii pași în viață se cere ca el să se supună obiceiurilor de băut ale lumii. Ce înșelăciune!

Alcoolul are, din experiență, însușirea deosebită, să-l facă pe om inaccesibil pentru orice influență divină. **Chiar dacă omul nu se îmbată deloc, alcoolul înăbușă pentru ore în șir duhul rugăciunii și bucuria pentru Cuvântul lui Dumnezeu.** Acest fapt este important pentru orice creștin credincios și este pentru el un îndemn puternic la abinență. **Dar înainte de toate, alcoolul amorțește conștiința;** el o face inefficientă pentru multe ore. Acest efect cumplit de primejdios al alcoolului se arată în aceea, că oamenii chercheliți sau beți fac lucruri pe care în stare de luciditate nu le-ar fi făcut niciodată. Așa că alcoolul este cel care pregătește calea pentru orice fel de păcat, de viciu, de infracțiune.

În ce mare măsură este acesta cazul, o adevărată mărturie a tuturor bărbaților experimentați din lumea infractorilor. Să ascultăm părerea a doi înalți funcționari, care au fost în fruntea activității închisorii prusace.

Consilierul secret, J., care a deținut acest loc până în 1892, scrie: „Potrivit experiențelor funcționarilor penitenciarului german, cea mai mare parte a delictelor și a infracțiunilor care ajung la investigații sunt o urmare directă sau indirectă a consumului de băuturi spirtoase. Cercetări demne de încredere ne arată că înmulțirea excesivă a infracțiunilor își are cauza principală în creșterea excesivă a viciului băuturii. Legea penală germană este mai îngăduitoare față de aceste pagube ireparabile ale societății noastre civile, decât oricare alta.” Și urmașul său în funcție, dr. K., care mulți ani a condus personal penitenciare, întreabă cu mânie îndreptățită: „Când un tată se dedă băuturii, își lasă soția și copiii să flămânzească, îi bate, îi neglijează pe copii, dacă ruina familiei este evidentă, o bucată după alta din mobilier este amanetată, nefericita femeie trebuie să lase să i se ia și ultimul pat, familia ajunge în grija fondului milelor, tatăl ajunge infractor și crește o generație de infractori, nici atunci n-ai voie să-i azvârli sticla de țuică din mână?”

Forța de distrugere a alcoolului înlătură teama de Dumnezeu și îndurarea din simțirea omenească. Ce puternic și aducător de distrugere este lanțul care îl leagă pe omul bețiv! El pare de nerupt pentru puterea de voință a omului. Cu atât mai tare trebuie propovăduit că a venit un Eliberator, care poate și vrea să rupă acest lanț și să-l elibereze pe păcătosul legat – **Isus Hristos**. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre bețivii eliberați, triumfând: „Și așa erați unii dintre voi. Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru” (1 Corinteni 6,11). Un creștin eliberat din lanțurile beției prin puterea harului este un monument măreț în fața ochilor lumii, un monument al forței biruitoare a sângelui lui Isus Hristos pentru orice om care crede. Lăudat fie Dumnezeu că avem parte să vedem asemenea monumente ale harului, oameni care pot mărturisi: Domnul m-a eliberat definitiv din lanțurile alcoolului!

Au fost amenajate sanatorii pentru alcoolici și recomandate medicamente pentru a birui înclinația spre băut; s-au făcut tot felul de eforturi pentru a împiedica blestemul și nenorocirea care se revarsă ca un râu lat peste poporul nostru prin alcool. Dar **numai în Unul** este scăparea reală, deplina eliberare, reînnoirea absolută a vieții: **în Fiul lui Dumnezeu, răstignit și înviat**. Și aici este valabil: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4,12).

Nr. 48 AI DATORII?

„Tu ești omul acesta!” (2 Samuel 12,7)

Toți acei trișori și șarlatani care îi escrochează pe oamenii creduli de banii lor sub forma unui împrumut, cu hotărârea limpede de a nu-i mai da înapoi niciodată, sunt un soi de tâlhari de drumul mare. Diferența este numai că tâlharul de drumul mare își amenință victima cu cuțitul și cu pistolul, în timp ce acel escroc șiret, bun de gură, își folosește mintea isteată, lipsa lui de scrupule și bună-credința naivă a altuia, ca să-l împingă pe acesta în nenorocire. Acești făcători de datorii, de profesie, fac întotdeauna pe oamenii de onoare. Cu o siguranță și o liniște captivante promit plățirea punctuală a dobânzilor și returnarea capitalului, în timp ce cu o premeditare rece urmăresc să-și jefuiască victima. În această tagmă se evidențiază un bărbat, care, în virtutea dibăciei sale înșelătoare, a luat deja de la alții mai bine de jumătate de milion de mărci, cu promisiunea unor dobânzi mari. Antrenamentul îndelungat, experiența vastă și cunoașterea oamenilor, însușiri care îi stau la dispoziție acestui bărbat rafinat, fac ca el să reușească să găsească mereu victime noi, pe care le păcălește. Chiar dacă acestea ar duce lipsă, el

își savurează viața, face călătorii frumoase și are întotdeauna bani. La acest bărbat nu se observă nici cea mai ușoară urmă de regret sau milă. El se gândește numai: De ce sunt oamenii așa de proști? O posibilitate oarecare de a plăti datoriile mari, nu există. Părerea despre asemenea escroci și risipitori este ușor de spus. Dar înainte de toate, oare nu este important să ne întrebăm personal: **am eu datorii?**

Când împăratul David a auzit de la prorocul Natan despre un om bogat, care i-a răpit săracului singura lui mieluşea, în el s-a aprins mânia. Și împăratul i-a spus lui Natan: „**Viu este DOMNUL că omul care a făcut lucrul acesta este vrednic de moarte.**” Dar David a auzit îndată cuvântul: „**Tu ești omul acesta!**” David a avut o părere limpede despre vina altuia, dar nici o părere despre vina proprie. Abia după ce a fost așezat cu vina lui în lumina lui Dumnezeu, prin proroc, a văzut și a recunoscut: „**Am păcătuțit împotriva DOMNULUI.**” (Citește 2 Samuel 12,1-15.)

Așa că acest text nu vrea să-ți povestească prietene, despre făcătorii de datorii vestiți și de temut, ci vrea să-ți adreseze întrebarea: ai datorii? Poate te miri dacă ți se spune că ai mari datorii neplătite. Totuși, acesta este adevărul pentru orice păcătos neîmpăcat, pentru orice om care încă n-a adus povara vinei lui, crezând, sub crucea de pe Golgota. Toți avem o vină mare față de Dumnezeu, deoarece am încălcat poruncile Lui și am rămas datori cu mulțumirea, dragostea, venerația și ascultarea. Este posibil ca până acum să nu te fi apăsas această datorie.

Poate semeni – mai mult decât ai crezut - cu acei oameni care au împrumutat sume uriașe de la alții, dar care, fără să le pese de nevoile și lacrimile victimelor lor, trăiesc mai departe în mod ușuratic. Este câte un fiu pentru care tata și mama varsă lacrimi amare, în timp ce el stă vesel în cârciumă sau se distrează pe ringul de dans. Există oameni care au furat altora inocența și cinstea și totuși își văd de drum râzând, ca și când nu s-a întâmplat nimic. Există oameni care i-au mînat pe alții la sinucidere prin mânia lor nedreaptă – dar se pare că nu poartă nici o povară din cauza aceasta. Există bărbați ai căror soție și copii flămânzesc și duc lipsă, în timp ce ei toacă banii în chefuri. Tot așa există și mulți care parcurg ziua lor de muncă, au relația lor confortabilă cu prietenii și rudele – pare că nu-i apasă nici o povară, conștientizarea vinei lor față de Dumnezeu încă nu s-a trezit, conștiința lor este adormită prin lucrurile zilnice și trecătoare. Încă nu le-a ieșit în cale omul lui Dumnezeu, care să le strige: **Tu ești omul acesta!**

Așează-te în fața oglinzii poruncilor lui Dumnezeu, parcurge-le pe fiecare în parte, cuvânt cu cuvânt și compară viața ta cu cerințele sfinte ale lui Dumnezeu. Cât abuz în rostirea Numelui lui Dumnezeu, câtă nerecunoștință, răceală a inimii, lipsă de respect față de tata și de mama, câtă ahtiere după bani, după câștig – poate și necinste? Câtă mânie, duritate, nedreptate! Câtă imoralitate și necurăție – poate până la vorbe și fapte? Câtă calomnie, vorbe rele prin spate, judecăți dure - - poate chiar despre părinți, prieteni și binefăcători? Poate invidie și dorințe egoiste!

Dragă prietene, această listă este lungă și neagră – dar încă este extrem de incompletă. Gândește-te la vina enormă a dragostei omise față de oameni și a mulțumirii omise față de Dumnezeu. Câtă nerecunoștință neagră, amară! Oare nu-I datorezi mulțumire lui Dumnezeu pentru sănătatea ta, pentru darurile spiritului și ale minții tale, pentru tatăl tău devotat, pentru mama ta bună? Oare nu ți se potrivește cuvântul acesta: „Fiindcă, măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit” (Romani 1,21)? și celălalt: „și n-ai slăvit pe Dumnezeul în mâna căruia este suflarea ta și care are toate căile tale” (Daniel 5,23)? Dar mai mult decât toate acestea: Îi datorezi tu lui Dumnezeu mulțumire pentru că în nespusa Lui îndurare L-a trimis din ceruri pe singurul Său Fiu ca să sufere și să moară pe cruce în locul tău, pentru vina ta? Îi datorezi tu Domnului Isus mulțumire pentru că te-a iubit atât și a mers pentru tine pe acest drum al suferinței și al jertfei? **Da, Îi datorezi mulțumirea întregii tale inimi și vieți,** ca să-I slujești, să-L cinstești, să-L mărturisești. Îi datorezi această mulțumire zilnic, ceas de ceas. **Ai plătit această datorie?** Sau nu cumva, mai degrabă, ai clădit vină peste vină, deoarece ai trecut pe lângă crucea de pe Golgota indiferent în atitudinea ta pământească, în

egoismul tău și te-ai făcut una cu batjocoritorii și cu tăgăduitorii lui Dumnezeu? „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu știi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Romani 2,4.)

Viața ta, o, prietene, este trecută în registrele de datorii ale lui Dumnezeu cu o sumă enormă – cine va plăti pentru tine datoria de neplătit? Tu n-o poți achita niciodată și ești pe cale să apari în fața tronului de judecată al Aceluia, al cărui datornic ești. Știi că ești profund îndatorat, conștiința ta și-o mărturisește.

Acum ascultă vestea bună: Isus a plătit pe cruce toată vina uriașă pentru orice om care crede. Dar tu, chemat prin harul lui Dumnezeu, stai în fața întrebării: dacă vrei să te așezi sincer, în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, pe locul celui vinovat și **dacă vrei să accepți, crezând, această ștergere a vinei tale prin sângele și jertfa de pe Golgota.**

Nenumărați sunt oamenii care trec indiferenți și înșelați pe lângă crucea de pe Golgota; viața lor se sfârșește sub cuvintele grave: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3.) Dumnezeu a pus să li se spună: „Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,20-21) – dar ei au nesocotit vestea harului.

Se povestește despre un mare moșier, căruia arendașii lui i-au rămas datori cu arenda pe mulți ani. Într-o zi a făcut cunoscut că în ziua următoare îi va aștepta în castel pe toți datornicii lui și cine va veni să-i spună personal datoria lui, aceluia îi va anula toată datoria. Oamenii au discutat între ei această invitație. Nimeni n-a vrut s-o creadă. Așa simplu, gratis să-i fie anulată fiecăruia toată datoria? Să nu facă nimeni nimic, numai să vină și să mărturisească personal datoria? Părea imposibil. Ora anunțată a venit, poarta castelului stătea deschisă – n-a venit nimeni. Timpul anunțat deja se apropia de sfârșit; atunci a venit un bărbat; el a îndrăznit cu marea lui datorie și a găsit ce îi fusese anunțat: **toată datoria i-a fost anulată.** A ieșit preafelic, liber de datorii pe ușa castelului. Le-a spus aceasta celorlalți, care nu crezuseră în adevărul mesajului; ei au pornit, dar iată, poarta era închisă, **timpul de har expirase.**

Aceasta este o pildă și sigur c-o înțelegi. Nu pierde timpul harului! Încă te mai așteaptă Mântuitorul salvator, care a plătit pe cruce tot prețul pentru vina ta.

Vino până nu este prea târziu!

Nr. 49 CEA MAI URGENTĂ NEVOIE ÎNTR-O VREME ÎNGRIJORĂTOARE

„Și-Mi veți fi martori.” (Faptele Apostolilor 1,8)

Vremea de acum seamănă în multe privințe cu zilele epocii împăraților romani. Astăzi, ca și atunci, pe popoare apasă evenimentele impunătoare care se apropie și în același timp conștientizarea nemulțumirii. Există o lipsă de fericire și de speranță pe care o simt mulți.

Epoca împăratului roman, Augustus, și a urmașilor lui a fost plină de multe feluri de gândiri religioase și filozofice; dar nimeni nu avea ceva care să-l satisfacă. Păgânismul grecesc și roman, cu zeii, templele și sărbătorile lui, a falimentat; el n-a mai fost decât un cult superficial, a cărui stabilitate se baza, în fond, pe aceea că nimeni nu știa ceva mai bun. În exterior, puterea Imperiului Roman era încă în toată strălucirea. Legiunile romane luptau victorioase la granițe împotriva galilor, a germanilor, a parților, a nubienilor. Dar în interiorul imperiului, înainte de toate în metropolă, în Roma, ca și în toate celelalte orașe mari, decăderea era deja evidentă prin depravarea generală. Masele cereau zgomotos distracții, plăcere și pâine fără muncă. La aceasta se adăuga coruptibilitatea și venalitatea multor judecători și funcționari, până sus, la cele mai înalte posturi. Există neîncredere, invidie, gelozie, crimă între cei mari și puternici și între

partizanii lor. Bogăția și datoriile, averea și risipa, plăcerea și viciul au atins o culme nebănuită vreodată.

Atunci, în această confuzie generală a apărut **vestea Evangheliei**. A fost propovăduit un Mântuitor viu, salvator, la care se puteau găsi: iertarea întregii vini, pacea cu Dumnezeu și siguranța harului pentru oricine. Ce mărturie: un Salvator și Prieten atotputernic este aproape de omul care caută și tânjește; El vrea să dea viața veșnică prin Duhul Său cel Sfânt oricărui om care crede. La El se poate găsi biruința asupra morții și o moștenire nepieritoare în casa Tatălui. El a deschis poarta harului pentru toți. Într-adevăr, aici era aceea după care tânjea orice inimă fără pace, în mijlocul întregii nesiguranțe a lucrurilor pământești. Aici era un fundament stâncos, care nu se clătina. În timp ce filozofii și preoții păgâni se certau în legătură cu înțelepciunea lor omenească și mitologia lor, în care nici o inimă nu putea, totuși, să ajungă la odihnă, aici, dintr-odată, se propovăduia aceea după care tânjeau inimile: siguranță, nădejde, adăpost la inima Dumnezeului veșnic. O, veste minunată! **„Locuința ta este Dumnezeu cel etern și dedesubt sun brațele cele eterne”** (Deuteronom 33,27.).

Astfel, Evanghelia harului a avut un curs victorios prin lumea păgână falimentată, dovedită prin semne și minuni. Nu-i de mirare că satan, stăpânul acestei lumi, și-a încordat toată puterea ca să stingă această Evanghelia a harului salvator. Puterea de stat și forța armelor Imperiului Roman, puterea judecătorească a funcționarilor romani, filozofia și erudiția păgânismului greco-roman, mândria rănită a preoțimii păgâne – totul a fost pus în luptă împotriva martorilor Evangheliei.

A izbucnit o luptă puternică; ea n-a fost dată cu cerneala și penița, nici în dezbateri parlamentare, nu, ci s-a dat **în trei sute de ani de prigonire a creștinilor**. Această luptă a fost dusă până la capăt, pro sau contra lui Isus, a Celui răstignit și înviat, pe ruguri, în închisori și în torturi, sub sabia călăului. În arena circului, martorii adevărului și mărturisitorii lui Isus au fost dați pradă dinților leilor și ai tigrilor și sabiei gladiatorilor, ca un spectacol pentru mulțimea obișnuită cu sângele. Lumea a văzut mii de oameni care au mers de bunăvoie la moarte pentru slăvitul lor Domn nevăzut. Bărbați și flăcăi, femei, fecioare și copii au privit moartea cu ochi fără teamă, în puterea dată de Dumnezeu, ca să rămână credincioși Aceluia care a venit pentru ei din ceruri și a suferit pe cruce pentru ei ca să le deschidă poarta slavei. Ceea ce a spus Cuvântul lui Dumnezeu despre Moise este valabil și despre acești creștini: „A rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel care este nevăzut” (Evrei 11,27). Pentru acest om al lui Dumnezeu, Domnul nevăzut a fost mai mult decât toate comorile și onorurile, decât toată strălucirea și pofta lumii. Acești martori ai credinței au stat neclintiți pe Stânca veacurilor, care este Isus Hristos. El este Acela despre care a prorocit Isaia: „Încredeți-vă în DOMNUL pe vecie, căci El, DOMNUL este stânca veacurilor” (Isaia 26,4).

Prietene, Isus Hristos nu S-a schimbat în puterea și în harul Lui; Evanghelia este și astăzi **„puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede”** (Romani 1,16), la fel ca în acele zile. Oamenii sunt și astăzi la fel de săraci lăuntric și au nevoie de mângâiere la fel ca atunci, în ciuda strălucirii culturii moderne, în ciuda întregii pretenții și a goanei după plăceri. Întreabă-i pe aceia împreună cu care slujești și muncești, întreabă-ți camarazii, rudele, prietenii: **De ce trăiești? Încotro mergi? Ai o nădejde? Știi ceva sigur?** Atunci vei afla că marea majoritate a oamenilor mână înainte pe valurile vieții ca pe o mare întinsă, nesigură. Ei nu știu unde și când se vor scufunda, dar n-au nici o nădejde dincolo de această viață nesigură. Și nu numai aceasta, ah, câți nu sunt **descurajați și disperați**, alții sunt dezgustați de viață.

Astăzi, ca și atunci, este nevoie ca martorii Evangheliei, mărturisitorii lui Isus Hristos să pășească în mijlocul copiilor lumii și să poată să mărturisească în putere biruitoare și siguranță bucuroasă, că există un Mântuitor salvator. Da, oamenii au foarte tare nevoie să audă că Isus întinde mâinile spre ei, ca să le vindece sărmana viață de blestemul păcatului, ca să dea pace inimilor lor. Lumea trebuie să aibă parte de oameni care mărturisesc în deplină putere a

adevărului: Eu am ceea ce vă lipsește vouă - **pacea cu Dumnezeu, siguranța harului. Viața veșnică.** Cine le are pe acestea, cine Îl cunoaște cu adevărat pe Isus ca pe Prietenul și Salvatorul lui atotputernic, cine se cunoaște pe sine ca pe un păcătos pierdut ce era mai înainte, iar acum ca pe un copil iubit al lui Dumnezeu, acela nu umblă după lume, nici după lauda și prietenia ei, nici după pofta păcatului ei, nici după distracțiile, amuzamentele și desfătărilor de la cârciumă, nici după aurul ei. Un creștin adevărat știe unde duc agitația și plăcerea acestei lumi: la înstrăinarea de Dumnezeu, la deznădejde, la robia păcatului. Și păcatul **este pierzarea oamenilor pentru timp și veșnicie.**

De aceea un creștin adevărat îi spune păcatului pe nume, exact ce este, fie că este avariție și adorarea aurului, fie că este pofta cărnii sau minciună sau înșelăciune. **Un creștin adevărat nici nu poate să meargă el însuși pe căile păcatului, nici să tolereze păcatul.** El este un martor al adevărului și al harului salvator. De asemenea martori are astăzi nevoie poporul nostru german, printre cei bogați și printre cei săraci. Dumnezeu, în harul Său, i-a așezat în mijlocul națiunii noastre, chiar și printre ofițerii, subofițerii, soldații și marinarii noștri. Toată lumea trebuie să audă, trebuie să vadă că **Evangelia este adevăr și realitate, că ea într-adevăr îl înnoiește pe orice om care crede, dându-i putere, pace și bucurie.**

Ești și tu deja un martor al lui Isus Hristos? Ai pășit, crezând, cu vina vieții tale, cu conștiința ta încărcată de vină sub crucea de pe Golgota? Ai privit în rănilor de moarte ale Fiului lui Dumnezeu? Ai găsit pace, siguranța iertării, siguranța harului, siguranța slavei? Iată, **toți** avem nevoie de acestea! Nu există altă cale spre pace, decât calea credinței vii. Ce privilegiu pentru un ucenic al lui Isus, să stea sub acest cuvânt al harului, în mijlocul unei lumi pierdute: **„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți virtuțile celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.”** (1 Petru 2,9).

Nr. 50 NU FI NEBUN

„Dar Dumnezeu i-a zis: „Nebunule!
Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul;
și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?”
(Luca 12,20)

În ultimii ani s-a întâmplat în mai multe orașe, ca îngrijorarea pentru izbucnirea unui mare război apropiat să-i împingă pe oameni să-și ceară dintr-o dată înapoi banii de la casa de economii. Ei credeau că banii nu mai sunt siguri acolo. Și mulți oameni bogați din toate țările europene au pus deoparte mari sume de bani în numerar, pentru că voiau să fie siguri că au la dispoziție bani lichizi. Valoarea banilor care au dispărut în Europa din circulația publică, pentru că au fost puși deoparte de către persoane private, este estimată la peste un miliard. În această îngrijorare, unii oameni și-au ascuns banii în locuri sigure. Pe vremuri, aceasta se făcea în mod general. Vor fi găsite iar și iar, din când în când, ici și acolo, la excavările de pământ, ulcioare și casete cu monede de aur și de argint, care au fost îngropate în timpul războiului de treizeci de ani sau în timpul războiului de șapte ani, de către posesori prevăzători. De curând s-a găsit chiar la lucrările pentru conducta de apă, într-un orașel italian, o asemenea comoară, de peste 500 de monede de argint, din vremea consulatului roman – o dovadă că deja la vechii romani se proceda la fel. Oamenii pleacă de la gândul: orice ar veni, dacă dispun de sute sau de mii în bani gheață, atunci pot să aștept în liniște toate furtunile. **Este acest gând corect? Tu ce crezi?**

Domnul Isus le-a povestit oamenilor care priveau bogăția ca bază sigură pentru viitor, pilda despre moșierul bogat, care a avut o recoltă extraordinară. (Luca 12,15-21.) Acesta a hotărât să ridice cu toată graba hambare noi, mai mari, în care voia să-și adăpostească recolta. El privea încrezător în viitor. Ce mai putea să i se întâmple în fața bunăstării lui solide? Averele lui ajungea pentru mulți ani. El a chibzuit asupra stării lui și și-a spus în tihnă: Acum odihnește-te, savurează-ți viața, mănâncă, bea și înveselește-te!

Dar Dumnezeu i-a zis: „**Nebunule!**” În noaptea aceasta vei muri! Va trebui să-ți lași bunurile în urmă, alții le vor poseda. **Ție ce-ți rămâne? Ce iei cu tine în veșnicie?** De ce a fost un **nebun** acest agricultor destoinic și administrator bun al averii? **Pentru că a pus la socoteală numai lucrurile pământești, dar nu și pe Dumnezeul veșnic și veșnicia.** El și-a construit tot viitorul pe o bază înșelătoare.

Socoteala a fost greșită în orice privință. Nici în viața pământească nu poți să cumperi cu bani nici sănătate, nici reușită, „căci viața cuiva nu constă în belșugul avuției lui” (Luca 12,15).

Dar există o **comoară mare**, pe care oamenii o găsesc în viața pământească și au voie s-o ia cu ei dincolo, o comoară care îi face pe oameni bogați și fericiți pe pământ și pentru totdeauna; acesta este **harul lui Dumnezeu**, siguranța iertării întregii vini, dreptul de copil și de moștenire în ceruri. Această comoară constituie bogăția indestructibilă, care nu se poate pierde; cine o are este „**bogat în Dumnezeu**”. De aceea spune Domnul: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde hoții le sapă și le fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură” (Matei 6,19-20). Acel agricultor bogat a disprețuit această comoară, cu toate că știa exact că va trebui să părăsească pământul mai curând sau mai târziu. De aceea Domnul l-a numit nebun și l-a prezentat ca un exemplu de avertizare în fața ochilor întregii lumi.

Nu vreau să te întreb câți bani ai în portofel, și nici cât de avuți sunt părinții tăi. Vreau să pun o singură întrebare: **Ești bogat în Dumnezeu?**

Ce înseamnă acest cuvânt: „**bogat în Dumnezeu**”? Înseamnă: să-L **cunoaștem pe Dumnezeul veșnic ca pe Tatăl** care ne iubește de nespus, care are pentru viața noastră numai gânduri de pace, de dragoste și de binecuvântare. „Bogat în Dumnezeu” înseamnă: să-L cunoaștem pe **Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca pe Prietenul și Păstorul atotputernic și credincios**, care veghează asupra întregii noastre vieți cu o dragoste care nu obosește niciodată și nu îngăduie să pierim. Înseamnă: să fim siguri că **tot ce a fost vină în propria viață este iertat pentru totdeauna**, șters prin sângele împăcării al lui Isus și că ne aflăm pe calea spre o măreție și o bucurie de negrăit, care ne așteaptă dincolo de această viață, în casa Tatălui. Înseamnă: să avem **acces la inima lui Dumnezeu**, astfel încât orice grijă, orice nevoie, orice dificultate va fi pusă, prin credință, în mâna atotputernică a lui Dumnezeu; atunci nu vom mai purta nici o povară.

Acum știi ce înseamnă să fii **bogat în Dumnezeu**. Acum înțelegeți că la întrebarea „Ești bogat în Dumnezeu?” nu există decât un singur răspuns foarte limpede, adevărat, **fie „da!”, fie „nu!”**

S-a întâmplat la începutul secolului trecut, într-o vreme când binefacerea cloroformului pentru anestezia bolnavilor la operațiile grele încă nu era cunoscută, că în ținutul muntos dintre Rin și Ruhr, în zona Solingen, o fată de 18 ani s-a accidentat. Părinții ei aveau o așa-numită „căsuță de șlefuit”, adică o fabrică mică acționată de puterea apei, în care erau ascuțite pe tocilă: cuțite, foarfeci și unelte. Pentru a-i chema pe muncitori la micul dejun, tânăra fată a mers pe cărarea îngustă care ducea peste marea roată hidraulică; acolo a alunecat și a căzut sub roată. Accidentul a fost observat imediat, roata a fost oprită și nefericita a fost eliberată din situația ei groaznică. Rănile erau grave, ambele picioare erau rupte așa de jalnic, încât cei doi medici chemați n-au văzut altă soluție, decât să-i amputeze ambele picioare. Operația a durat mai bine de două ore. Când operația s-a terminat, unul dintre cei doi medici nu și-a mai putut stăpâni emoția și a părăsit

camera plângând tare. Ce l-a impresionat așa n-au fost numai suferințele tinerei care a răbdat, ci mai mult supunerea ei smerită, liniștită. Nici un strigăt de durere n-a trecut peste buzele ei; numai o dată, când fierăstrăul de oase a trebuit să-și facă treaba, s-a rugat: „Doamne Isuse, întărește-mi credința!” După ce s-a făcut tot ceea ce știința medicilor a putut, s-a arătat că cea amputată mai avea o rană mortală internă, așa că viața ei nu putea fi menținută. Dar și acum această muribundă a fost plină de laudă și mulțumire pentru Isus, Mântuitorul ei. Ea se bucura profund că va fi la Domnul ei și cu cât simțea mai mult apropiindu-se sfârșitul, cu atât mai mare devenea bucuria ei. Ea și-a consolat rudele și a pus să se cânte la moartea ei cântarea: „**Lăudați-L pe Domnul! EL este dragoste**”.

Astfel a plecat acasă acest copil al lui Dumnezeu, cu inima preafericită. Acest eveniment a fost păstrat în familie ca un monument de neuitat despre slava biruitoare a credinței.

Iată un om care a fost **bogat în Dumnezeu!**

Orice om sincer va recunoaște că această creștină tânără poseda o bază a fericirii, care nu putea fi înlocuită cu nici o comoară din aur sau argint. Acolo a fost o siguranță a harului, o putere a biruinței, care au învins în triumf toate furtunile și spaimile. Această credință, care este bogată în Dumnezeu, poate spune: „Dar tu, suflete al meu, liniștește-te în Dumnezeu, căci în El este nădejdea mea. Numai El este stânca mea și mântuirea mea, turnul meu de scăpare; nu mă voi clătina. Pe Dumnezeu se întemeiază mântuirea și slava mea; în Dumnezeu este stânca puterii mele, locul meu de adăpost” (Psalmul 62,5-7).

Acum ai o idee limpede despre ce înseamnă „**bogat în Dumnezeu**”. Ai chiar și o dovadă că aceasta este adevărata comoară, care nu poate fi răpită și fericirea indestructibilă. Atunci nu mai rămâne decât întrebarea, dacă **tu** vrei să câștigi această comoară. Dacă o dorești, atunci grăbește-te la Isus **cu mărturisirea vinei tale, cu poverile conștiinței tale**. El a venit din ceruri, S-a făcut Om de dragul nostru, a fost Chezașul nostru în judecata lui Dumnezeu. Pe cruce a purtat blestemul vinei noastre, toată pedeapsa. Privește, crezând, la El, Mielul lui Dumnezeu, așează-te ca un om vinovat care caută harul, cu deplină încredere sub crucea Lui, sub sângele Lui vărsat pentru tine. Atunci vei avea parte de ceva minunat: Harul lui Dumnezeu va fi partea ta. Vei primi siguranța iertării, pacea cu Dumnezeu. Atunci poți să mărturisești cu bucurie: **Am găsit fericirea adevărată!** – Isus este Domnul meu, Mântuitorul meu, Prietenul meu, Soarele meu, care nu apune niciodată, niciodată!

Nr. 51 OMUL DEȘTEPT – SINGURUL DUMNEZEU ÎNȚELEPT

„Lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos!”
(Romani 16,27)

Probabil că niciodată **știința** n-a avut un prestigiu mai mare decât în zilele noastre; cine n-ar recunoaște ce lucruri mari îi datorează omeniarea modernă? Să ne gândim la progresele extraordinare ale științei medicale, la descoperirile din domeniul astronomiei, la studierea curenților de aer și la zilnicele buletine meteorologice, la succesul chimiei.

Dar cunoașterii omenești îi sunt trase granițe limitate; și omul erudit al științei se poate înșela și se înșeală. El poate să-ți susțină afirmațiile cu absolută siguranță – dar rămâne un om care greșește. Astfel, de exemplu, încă acum cincizeci de ani se susținea că în adâncimile mării, de la 300-500 de metri, este stinsă orice formă de viață, de plante și animale. Aceasta se dovedea, aparent incontestabil, prin greutatea uriașă a unei coloane de apă de atâtea sute de metri înălțime. Sub presiunea nenumăratelor chintale de greutate a apei, care apasă toată adâncimea, orice viață ar trebui să fie strivită. Cui nu i-ar fi limpede aceasta? Dar astăzi se știe că la adâncimi mult mai mari, în orice caz, atât de adânc cât s-a putut ajunge, își are originea un belșug de viață, atât

animale, cât și plante, ca și creaturi care sunt ceva intermediar între animal și plantă. Acolo, pe fundul adânc al mării trăiește și luminează în cele mai frumoase culori, o creație spre lauda și cinstea Creatorului, care până acum i-a fost ascunsă ochiului omenesc. Abia în timpul modern s-a început să se cerceteze fundul mării. Astăzi există muzee ale oceanografiei, în care se pot vedea aceste taine ale creației. – În toate domeniile au existat afirmații științifice, care într-o anumită epocă au fost elaborate și acceptate, dar care după un șir de ani s-au dovedit a fi erori absolute. Aceasta este foarte normal; a greși este omenește! Dar erorile devin fatale dacă oamenii își riscă viața încrezându-se în afirmațiile științei și apoi se distrug.

În multe locuri încă mai este în memorie catastrofa groaznică din 8 mai 1902, prin care a pierit orașul St. Pierre de pe insula Martinica, cu mai bine de 30 000 de oameni. Când în dimineața zilei de 3 mai s-a revărsat peste oraș prima ploaie de cenușă din vulcanul din apropiere, Mont Pelée, când mase de apă sulfuroasă, plină cu mâl au inundat pâraiele care veneau de la munte, mulți locuitori au vrut să părăsească orașul; s-a iscat o agitație generală, se credea că o mare nenorocire era iminentă. Dar guvernatorul francez al orașului a emis o proclamație către populație, în care comunica spre liniștirea locuitorilor expertiza științifică a unei comisii de savanți, care cercetase la fața locului starea de lucruri. Acești savanți au declarat cu siguranță că nu există nici o primejdie pentru oraș. Să citim următoarea scrisoare, care a fost scrisă din St. Pierre în 3 mai, de pictorul de peisaje marine, P. N., către mama lui:

Saint-Pierre de la Martinique (l'Intendance), 3 mai 1902. Scumpă mamă, numai o vorbă scurtă, ca să vă înștiințez că fiului dumneavoastră din America îi merge bine. ... Puteți fi absolut liniștită, căci eu mă bucur aici de o vreme splendidă de primăvară, nu prea fierbinte și aproape uscată. Pe deasupra, am în fața ochilor cel mai atrăgător spectacol, și anume, uvertura erupției unui vulcan stins de mult timp. Tocmai acest fenomen mă determină să fiu scurt pe cât posibil, căci trebuie să duc personal scrisoarea la bordul pachebotului pentru Bordeaux și nu vreau să pierd nici un minut ca să pot urmări atent fazele acestui eveniment, care a transpus Saint-Pierre în cea mai mare agitație. În sudul orașului se ridică un munte înalt de 1200 de metri, care odinioară dădea la iveală, la înălțimea de două treimi, cratere vulcanice care acum s-au unit într-o căldare, care poartă numele de „l'étang sec” (iazul uscat). De la venirea mea în Saint-Pierre au început să iasă numai nori de sulf din unele crăpături. La început nu s-a interesat nimeni de ele; dar crăpăturile s-au lărgit și s-au înmulțit și de acum cinci zile iazul se umple treptat cu apă sulfuroasă, care izvorăște din panta unui crater mic. ... Am organizat o expediție și luni, 28 aprilie, am întreprins o ascensiune dificilă, dar cât se poate de interesantă, până la acest lac nou și la cratere. În ciuda vântului și a ploii interminabile am rămas în nori de la ora 9 dimineața, până la ora 3 după-amiază. De atunci, manifestarea vulcanică a luat o întindere semnificativ mai mare. Ieri s-a adăugat la coloana de fum întâi o coloană subțire de cenușă; dar noaptea cenușa a acoperit străzile orașului cu un strat gros de doi, până la cincisprezece milimetri. Voi continua să-mi supraveghez vulcanul. Un fenomen asemănător a fost deja observat în 1851. Ploaia de cenușă a durat două zile și atunci s-a oprit dintr-odată fără alte consecințe. Să sperăm pentru oraș și pentru colonie, că nici de data aceasta nu va fi mai rău. Dacă între timp se va ajunge la un foc frumos de artificii, aceasta îmi va face o plăcere enormă. ... În plus, puteți fi sigură, scumpă mamă, că voi rămâne aici numai atât cât o va permite prudența împinsă cel mai departe. Toate celelalte amănunte rămân pentru poșta următoare...”

Deci se vedeau și se observau semnele prevestitoare ale mării erupții vulcanice, care avertizau, – dar se simțeau siguri, se socoteau mai înțelepți decât mulțimea speriată – dar cine să interpreteze așa de serios această ploaie de cenușă și norii de sulf! Dar comisia erudită, la fel ca și acest autor al scrisorii, și-au pierdut viața în 8 mai, împreună cu orașul care a dispărut. În acest caz, din nefericire, opinia științei s-a dovedit a fi o eroare aducătoare de pieire.

Ce nenorocire că așa de mulți locuitori din St. Pierre au pierit din cauza unei asemenea încrederi în asigurarea unor savanți! Dar mult mai grav este dacă atât de mulți oameni cred și

urmează cuvintele înțelepte ale oamenilor învățați când este vorba despre mântuirea sufletului, în loc să aibă încredere numai în ceea ce spune Dumnezeu veșnic în Cuvântul Său infailibil.

Mult peste toată înțelepciunea și cunoașterea omenească stă Cuvântul lui Dumnezeu, care ne-a dezvăluit taina minunată a harului, calea mântuirii, slăvita Persoană a lui Isus, Fiul lui Dumnezeu. Prin Cuvântul lui Dumnezeu aruncăm priviri în lumea nevăzută și în veșnicie. Numai cine se smerește în țărână înaintea Dumnezeului sfânt și a Cuvântului Său este cu adevărat înțelept. El va fi păzit de o eroare fatală. El va da cinste lui Dumnezeu și împreună cu ceilalți, adorând, va exclama strigarea:

„Lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în veci!”

Pieirea înfiorătoare și subită a orașului St. Pierre și a locuitorilor lui a fost o avertizare puternică adresată neamului omenesc, o prezentare despre cum nimeni nu poate să scape de judecata lui Dumnezeu care se apropie năvalnic. Această judecată îi este anunțată **omenirii**. Este scris: „Dumnezeu, deci, trecând cu vederea timpurile de neștiință, poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit, prin Omul pe care L-a rânduit și despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat din morți” (Faptele Apostolilor 17,30-31). Această judecată îi este anunțată **pământului** pe care trăim, căci este scris: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț; în ziua aceea cerurile vor trece cu zgomot șuierător, iar elementele aprinse de mare căldură se vor topi și pământul și toate lucrările de pe el vor fi arse” (2 Petru 3,10). Dar această judecată este anunțată și **individual oamenilor**, căci este scris: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27).

Învățații și înțelepții acestei lumi se străduiesc să combată gravitatea acestor cuvinte dumnezeiești. Dar ei îi duc la pierzare pe cei care dau crezare cuvintelor lor care sună frumos, cum i-au dus la pieire și pe locuitorii din St. Pierre. Numai Dumnezeu a arătat cu adevărat calea de a scăpa de judecata viitoare, pentru a ajunge absolut în siguranță. El L-a trimis pe Fiul Său iubit, El L-a jertfit pentru vina noastră. Astfel a deschis Domnul poarta slavei pentru orice om care crede, El Însuși este calea sigură a mântuirii. El le strigă oamenilor: „Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit, va intra și va ieși și va găsi pășune” (Ioan 10,9). Astfel stă El în calea vieții tale și în minunata Lui dragoste îi cheamă pe păcătoșii vinovați să găsească la El: har, pace și viața veșnică.

Nici pentru tine, prietene, nu există altă cale să scapi de judecată, decât dacă te lași, crezând, în mâinile Fiului lui Dumnezeu. El a murit pe cruce, El Și-a vărsat sângele, El a îndurat **pedeapsa ta** ca Chezaș al tău, ca **tu** să vrei să fii mântuit și ca **tu**, sigur de har, să poți să spui oamenilor, ca un martor al Mântuitorului tău, cine este Isus și că la El se găsește pace și viața veșnică.

Nr. 52 NEOLOGISME ÎNDOIELNICE

„Zicând că sunt înțelepți, au înnebunit” (Romani 1,22)

Nouă, germanilor, ni se reproșează din totdeauna că prețuim mai mult ce este străin, decât ce este al nostru, că manierele străine și cuvintele străine exercită o atracție deosebită, așa încât la noi nu se apreciază valoarea locului natal, frumusețea și calitățile poporului nostru și a patriei noastre. S-au făcut multe pentru a birui acest defect național german. Totuși, fenomenul continuă să existe, așa încât cu vorbele străine se face multă dezordine, pentru a da impresia unei culturi mai înalte. Și poate că a devenit ceva obișnuit să denumim cu un neologism lucrurile care

pronunțate limpede, deslușit, cu numele lor, sunt urâte, detestabile. Atunci, sub numele străin nu li se mai par oamenilor așa de rele.

Există, de exemplu, în Germania, din păcate, milioane de **tăgăduitori ai lui Dumnezeu**. Până astăzi, simțirea poporului nostru este încă într-atât de sănătoasă, încât nu permitem cu plăcere să fim numiți tăgăduitori ai lui Dumnezeu. Majoritatea oamenilor îl consideră pe un astfel de om ca pe o personalitate de calitate inferioară. Acum a fost acceptată de la oamenii învățați expresia grecească „ateu”. Nimeni nu spune: „Sunt un tăgăduitor al lui Dumnezeu!” Dar mulți își zic „ateu”; aceasta sună cult, pe de o parte, iar pe de altă parte face o impresia mai bună. Dacă spui public despre un om: „Acesta este un om cu totul fără Dumnezeu!”, vei fi dat în judecată pentru jignire; dacă spui despre același om „Este ateu!”, atunci el nu are nimic împotriva. Nu este aceasta ciudat? „Ateu” doar nu înseamnă nimic altceva decât: fără Dumnezeu, total despărțit de orice noțiune despre divinitate.

Este într-adevăr nevoie să fim atenți, pentru că sub pretextul neologismelor, care sună frumos, s-au furișat în poporul nostru lucruri urâte și josnice. Astfel se împietresc conștiințele față de mârșăvia și de josnicia păcatului. Suflete nevinovate, care la început nu înțeleg semnificația unor asemenea vorbe, vor fi dintr-odată atrase în lucruri despre care oamenii conștiincioși trebuie să vorbească numai cu oroare. Pentru a cita numai un exemplu, să ne amintim de cuvântul „homosexual”. Prin acest cuvânt se înțeleg acele urâciuni sodomice, despre care este vorba în Romani 1.26-27. Sub acest nume se vorbește astăzi public despre viciile cele mai murdare, cele mai josnice, cele mai nedemne.

Este cunoscut că vechii greci au fost un popor extrem de desfrânat; orașele grecești, înainte de toate Corint, au fost școli ale imoralității, adevărate orașe mocirloase. La fel a fost mai târziu în Roma. De acolo vin și astăzi în uz tot felul de cuvinte grecești și romane, a căror semnificație a fost până acum necunoscută poporului nostru, de unde poporul german este în primejdie să se scufunde în aceeași mocirlă.

Deosebit de îndoielnice devin aceste neologisme când este vorba despre domeniul credinței. Dintre aceste cuvinte moderne înșelătoare, a căror semnificație n-o înțeleg nici chiar mulți oameni culți, face parte cuvântul „monist” sau „monism”. Vezi prelegeri anunțate despre monism, găsești la gară un ziar: Secolul monist. Da, întreabă-ți odată prietenii ce este **monismul** – cei mai înțelepți nu-ți pot spune.

Inițial, **monismul** a însemnat o concepție despre lume, potrivit căreia toate fenomenele existenței proveneau dintr-un singur principiu. În această privință, creștinii credincioși s-ar putea numi și moniști, căci ei sunt convinși de ceea ce este scris: „La început **Dumnezeu** a creat cerurile și pământul” (Geneza 1,1). „Și **Dumnezeu** a zis: „Să fie lumină!” și a fost lumină” (Geneza 1,3). „Căci prin El (Isus) au fost create toate lucrurile, cele care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie domnii, fie căpetenii, fie autorități. Toate lucrurile au fost create prin El și pentru El” (Coloseni 1,16). Totuși, moniștii cred contrariul: Ei susțin că nu există un Dumnezeu viu, nici o continuare a vieții după moarte, nici vreo veșnicie. Ei învață că lumea, animalele și oamenii au luat ființă din materie (substanță) și au evoluat prin perfecționare treptată la ceea ce sunt, de exemplu, omul din maimuță. Deci monismul este necredința goală, declarată deschis, ai cărui adepți s-au unit într-un legământ, pentru a combate tot ce înseamnă creștinism și să înlăture orice concepție biblică și datină creștină. În acest legământ monist se găsește un grup de oameni distinși, avuți și culți: profesori, doctori, fabricanți, consilieri aulici, juriști, învățători și în plus un număr de femei care se socotesc informate. În cea mai mare parte sunt oameni care prin avere și educație ocupă o poziție respectată și care de aici exercită o influență asupra spiritului poporului nostru.

Cât de departe au ajuns acești oameni pe drumul lor reiese din aceea, că în revista lor postează public o nouă revendicare, pe care o denumesc cu un neologism captivant: **eutanasi**e. Ce

înseamnă eutanasiere? Înseamnă: **dreptul la a fi ajutat să mori**. Noi, creștinii, înțelegem prin a fi ajutat să moară, că unui muribund, dacă este copil al lui Dumnezeu, să-i cântăm cântări despre Isus, să-i punem pe inimă cuvinte de credință și de slavă din Biblie, să-lăudăm împreună cu el harul care l-a dus la țintă. Dar dacă încă este neconvertit, prin a-l ajuta să moară înțelegem să-i propovăduim harul, mântuirea care este în Isus, să-i punem în fața ochilor jertfa de la Golgota și pe Mântuitorul salvator, sau să-i spunem despre tâlharul care, murind, a mai putut să găsească harul.

Dar nu aceasta se înțelege prin cuvântul eutanasiere = ajutorul de a muri, ci, să ascultăm și să ne mirăm: orice om grav bolnav, incurabil, să poată solicita de la medic sau de la rudele lui să fie omorât fără dureri și că cel care omoară un asemenea bolnav, să nu poată fi urmărit judiciar. Că viața și moartea sunt în mâinile lui Dumnezeu, că Dumnezeu, dacă vrea, poate să însănătoșească și a **însănătoșit în nenumărate cazuri** în mod minunat bolnavi foarte suferinzi, aparent incurabili, complet abandonați de medici, despre aceasta nu vor să audă nimic acești oameni. În acea revistă se află textual următoarea mărturisire a moniștilor: „**Noi distrugem în numele științei credința în lumea de dincolo, care timp de luni, de ani le face nenorociților suportabil patul de boală plin de chin.**” Aceasta nu este numai cel mai gol păgânism, este mult mai josnic decât păgânismul. Păgânul tot mai crede în puteri divine și într-o răsplătire și într-o continuare a vieții după moarte. Dar aici totul este întunecos, pustiu, deznădăjduit. „Zicând că sunt înțelepți, au înnebunit.” Ce minciună rușinoasă este, dacă oamenii care mărturisesc aceste învățături, mai poartă numele de creștini.

Într-adevăr, este necesar să nu ne lăsăm înșelați în zilele noastre prin cuvinte străine, ci să numim oamenii și lucrurile cu cuvinte clare, germane, ca fiind ceea ce sunt. **Un creștin** este un ucenic al lui Isus, care a găsit pace prin credința în Fiul răstignit și înviat al lui Dumnezeu și care, de aceea, poate mărturisi: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2). Un tăgăduitor al lui Dumnezeu este un nebun deznădăjduit, înșelat, pe care îl așteaptă dreapta judecata a lui Dumnezeu și aceasta cu atât mai mult, dacă a auzit vestea harului și adevărul Bibliei. De aceea spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Iată, Domnul a venit în mijlocul zecilor de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuți de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit și de toate cuvintele tari pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuți” (Iuda 14-15).

Ei bine, prietene, dacă ești proprietatea salvată a lui Isus, fii un ucenic devotat al Domnului tău și al credinței tale! Dar dacă încă nu-L cunoști pe Domnul Isus ca pe Mântuitorul tău, atunci grăbește-te la El, cheamă ca un om vinovat harul lui Dumnezeu și Numele lui Isus! Atunci vei avea parte de adevărul: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit!” (Romani 10,13).

Nr. 53 SĂ NU AJUNGI PEA TÂRZIU!

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 3,7)

Se poate ajunge prea târziu la mântuire sau la nenorocire. Știm despre persoane, care în ciuda punctualității și a întregii strădanii, au ajuns prea târziu la trenul accelerat care acum câțiva ani a avut un accident așa de îngrozitor la Spremberg. Astfel a fost ocrotită viața și sănătatea lor. Știm despre mai multe persoane, care fără vina lor, n-au prins plecarea „Titanic”-ului; ei au rămas în urmă și prin aceasta au fost păziți de pieirea căreia i-a căzut prada marele vapor fabulos în anul 1912. Pe de altă parte știm despre unii bărbați cărora le-au făcut semne de chemare niște posturi bănoase, cu multe perspective, dar pentru că solicitantul a ajuns prea târziu, postul a fost primit

de un altul. Știm și despre fii care au amânat să urmeze rugămințile de dragoste ale mamei lor devotate și bătrâne, ca ei să se întoarcă de pe căile nerecunoștinței și ale păcatului – mai târziu n-au mai găsit-o pe mamă.

Există un tablou impresionant: un tânăr, plângând, stă întins peste mormântul mamei lui. Suferința pentru fiu a băgat-o pe mamă în mormânt de timpuriu. Fiul a ajuns prea târziu, pentru a cere iertare mamei și pentru a-i oferi dragostea de copil. Ce întârziere plină de lacrimi! Toate florile și coroanele pe care le punem pe sicriele și pe mormintele aceluia căroră le-am adus suferință în loc de bucurie în viață, **ajung prea târziu!** Adu-ți aminte, prietene, reflectează la vina ta de dragostea omisă și – dacă încă nu este prea târziu – transformă suferința în bucurie și șterge lacrimile care au fost plânse din cauza ta, atât cât poți. Câteodată, timpul care a rămas pentru lucrul acesta, este mai scurt decât credem; după aceea vine tânguirea: dacă aș fi făcut!

Un muncitor forestier și-a întristat soția cu o vorbă dură. Până atunci, căsnicia fusese una fericită. Dar acum exista un deranjament grav. Bărbatul a plecat la muncă; în ziua aceea avea de tăiat copaci. Dar după ce a parcurs o parte din drum, s-a întors la soția lui și a spus: „Nevastă, îmi pare rău. Dă-mi o sărutare!” Ea nu și-a putut birui așa de repede proasta dispoziție – s-a întors în altă parte și i-a refuzat rugămintea. A regretat toată ziua gestul, căci îl iubea cu adevărat; îi părea rău că a fost îmbufnată și l-a lăsat să plece fără sărutul de dragoste. Dar cât de amarnic și-a regretat neînduplecarea, când patru bărbați i-au dus soțul în casă, cadavru. A fost un accident la tăiatul copacilor. Ce n-ar fi dat această femeie, care a devenit văduvă dintr-odată, ca ultima despărțire de soțul ei să fi fost altfel! Era prea târziu!

Domnul Isus i-a îndemnat pe oameni cu mare seriozitate să caute împăcarea până nu este prea târziu. El spune, de exemplu: „Deci, dacă îți vei aduce darul la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te întâi și împacă-te cu fratele tău; apoi vino și adu-ți darul” (Matei 5,23-24). Domnul adaugă în acest loc: „**Pune-te de acord de îndată cu potrivnicul tău, cât timp ești cu el pe drum!**” De câte lacrimi, suferință și amărăciune n-ar fi scutiți oamenii dacă ar urma acest cuvânt, nu numai pentru cazul unei morți subite, ci și pentru timpul vieții de pe pământ și în vederea veșniciei.

Gândește-te, prietene, că îi vei regăsi în veșnicie pe oamenii cu care ai avut de-a face pe pământ. Totuși, noi nu avem de-a face numai cu oamenii cu care trebuie să căutăm împăcarea, ci înainte de toate cu Dumnezeu. Dacă este grav și serios să neglijăm împăcarea chiar și cu oamenii, cu atât mai grav este dacă întârziem împăcarea cu Dumnezeu! **Ești tu împăcat cu Dumnezeu?** Păcatele tale fac din tine un om vinovat – dar Dumnezeu a trimis un Împăciuitor, pe Isus. El a venit, a suferit și a murit pe cruce, pentru a reglementa definitiv problema vinei tale. Oricine se așează, crezând, sub sângele împăcării Lui, poate să spună cu deplină siguranță: „**Sunt împăcat cu Dumnezeu! Da, nu mai stau înaintea lui Dumnezeu ca un om vinovat, ci ca un copil iubit, binecuvântat.**” O, nu amâna să devii sigur de această împăcare! Ce insistent îndeamnă Cuvântul lui Dumnezeu la aceasta: „Căutați pe Domnul cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru, care nu obosește iertând.” (Isaia 55,6-7).

Să împărtășim următoarele dintr-o scrisoare: În anul 1899, în E., o doamnă a fost invitată la o adunare de evanghelizare. Ea s-a scuzat că nu are timp; voia să aștepte până va fi un timp mai convenabil și atunci va veni și ea. Cam un an și jumătate mai târziu a avut iar aceeași ocazie; dar nu s-a dus. Totuși, a întrebat după aceea, ce cântare s-a cântat. La întrebarea ei destul de batjocoritoare a primit acest răspuns:

„Încă e poarta de har / Deschisă celor pierduți;
El îi primește-așadar/ Pe păcătoșii căzuți.
Ce te face să neglijezi,/ De stai departe de El,
De tot la lume visezi,/ Și-ajungi să te pierzi fără El?”

Aceste cuvinte au mișcat-o foarte tare; ea și-a exprimat hotărârea că data viitoare va veni. Dar deja după 14 zile a murit într-o dimineață, de stop cardiac. Cu o zi înainte mai fusese în călătorie și se întorsese cu bine. Nimic n-a sugerat un sfârșit așa de subit. Acum este plecată acolo de unde nu mai există întoarcere.

Ziua și ora lui Dumnezeu înseamnă: **Astăzi! Acum!**

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6,2). Ziua și ora lui satan înseamnă: **mâine! sau: mai târziu cândva!**

În Bremen, pe vremuri – așa a fost raportat într-un buletin oficial – licitația caselor avea loc cu o lumânare care ardea. De îndată ce s-a făcut prima ofertă pentru o casă, se aprindea o lumânare și era lăsată să ardă cam 50 de secunde, apoi era stinsă de către un funcționar cu strigătul tare: „**Terminat!**” Cât timp ardea lumânarea se mai puteau face oferte pentru casă, dar dacă lumânarea s-a stins, nu se mai acceptau oferte.

Și lumânarea prezentului tău încă mai arde; dar curând, poate încă azi, se va stinge, căci ea arde numai un timp scurt. Ți-ai asigurat deja în casa cerească a lui Dumnezeu, în casa veșnică a Tatălui un loc ca moștenitor și copil? **Ești împăcat cu Dumnezeu?** Și astăzi mai poți să-ți cumperi acolo un loc „fără bani și fără plată”, prin acceptarea lui Isus Hristos, care Și-a vărsat sângele pentru tine. El a spus alor Săi: „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc” (Ioan 14,2). Tocmai de aceea pot spune credincioșii: „Știm că avem în ceruri o casă veșnică!” (2 Corinteni 5,1.) Dacă încă nu poți să spui aceasta cu adevărat, atunci grăbește-te, grăbește-te, înainte să se stingă lumânarea!

Numărul oamenilor care își pierd mântuirea veșnică din cauza amânării este foarte mare. Stăpânul viclean al acestei lumi le oferă nenumărate lucruri, care li se par mai interesante și mai atrăgătoare decât apucarea harului. Cu siguranță că vom avea parte de o uimire dureroasă când vom vedea în veșnicie, cu ce fleacuri s-au lăsat oamenii prostiți ca să amâne. Tu să n-o faci, prietene! Dumnezeu te cheamă la har și la pace. Conștiința îți spune că înaintea lui Dumnezeu ești un om vinovat. Tu încă nu vezi **mărimea vinei tale**, așa cum este ea în realitate; tu încă nu-ți dai seama **cât de îngrozitor este păcatul în ochii Dumnezeului sfânt**. Cu toate acestea știi în adâncul inimii tale că așa cum ești nu poți să apari înaintea Dumnezeului sfânt. Dar harul lui Dumnezeu te cheamă ca să primești, sub crucea de pe Golgota, privind cu credință spre jertfa Fiului lui Dumnezeu, o iertare și o împăcare depline. Privește-L! „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5).

Acesta este marele adevăr al Evangheliei harului; el este propovăduit pentru toți oamenii, cât timp mai este vremea harului. Tu umbli în valea umbrei morții, neștiind ce va fi mâine cu tine. O, apucă astăzi mântuirea, încredințează-te, așa cum ești, Mântuitorului salvator! În clipa în care ai venit sincer sub sângele împăcării Lui, Duhul Sfânt va da mărturie duhului tău, că ești un copil împăcat al lui Dumnezeu (Compară cu Romani 8,15).

Să nu ajungi prea târziu!